அகஸ்தியர்
தேவாரத்திரட்டு
மூலமும் உரையும்.

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்

அகஸ்திய மஹாமுநிவர்

திரட்டி யருளிய

தேவாரத் திரட்டு,

மஹா வித்வான்

கா. இராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்கள்

இயற்றிய

உரையுடன்.

இதில்

சைவ சமயாசாரியர்களாகிய

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர்,

சுந்தரமூர்த்திகள்

ஆகிய இம்மூவர் சரித்திரமும், கால நிர்ணயமும்

நூதனமாய் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலை,

87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

[2-வது பதிப்பு]

1922

விலை ரூபா 1-4-0

2|4

உள்ளுறை

அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டின்

எண்	விஷயம்	பாடியவர்	பதிக முதற் குறிப்பு
1	தேவாரநுதலியபொருள்	——	குருவுருவும்
2	திருப்பதிகக் கருத்துரை	——	தோடு
3	குருவருள்	திருஞானசம்பந்தர்	தோடுடைய
4	ஷை	திருநாவுக்கரசர்	கூற்றாயின
5	ஷை	சுந்தரர்	பித்தா
6	திருநீற்றுப் பதிகம்	திருஞானசம்பந்தர்	மந்திரமாவது
7	பஞ்சாக்கரத்திருப்பதிகம், அஞ்செழுத்துண்மை	ஷை	துஞ்சலும்
8	நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம், அஞ்செழுத்துண்மை	ஷை	காதலாகிக்
9	ஷை	திருநாவுக்கரசர்	சொற்றுணை
10	அஞ்செழுத்துண்மை	சுந்தரர்	மற்றுப்பற்
11	திருக்ஷேத்திரகோவை கோயிற்றிறம்	திருஞானசம்பந்தர்	ஆரூர்தில்லை
12	ஷை	திருநாவுக்கரசர்	தில்லைச்சிற்றம்
13	ஊர்த்தொகை-கோயிற்றிறம்	சுந்தரர்	காட்டூர்
14	திருவெழுகூற்றிருக்கை - சிவனுருவம்	திருஞானசம்பந்தர்	ஒருருவாயினை
15	சிவனுருவம்	ஷை	வரியமறை
16	கோயிற்றிருவிருத்தம் - சிவனுருவம்	திருநாவுக்கரசர்	பாளையுடைக்
17	சிவனுருவம்	ஷை	வடிவேறு
18	ஷை	சுந்தரர்	மருவார்
19	திருவடிகள்	திருஞானசம்பந்தர்	பொடியுடை
20	ஷை	திருநாவுக்கரசர்	அரவணையான்
21	ஷை	சுந்தரர்	அந்தணாள
22	அருச்சனை	திருஞானசம்பந்தர்	பந்துசேர்
23	ஷை	திருநாவுக்கரசர்	வேற்றாகி
24	ஷை	சுந்தரர்	கொன்றுசெய்த
25	கோளறு திருப்பதிகம் - அடிமை	திருஞானசம்பந்தர்	வேயுறுதோளி
26	திருவாரூர்த் திருவிருத்தம் - அடிமை	திருநாவுக்கரசர்	குலம்பலம்பா
27	திருத்தொண்டத் தொகை - அடிமை	சுந்தரர்	தில்லைவா

விஷய அட்டவணை

அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டின்

சூசிபத்திரம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

[சரித்திரம்: க-கச]

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

[சரித்திரம்: கரு-உஉ]

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

[சரித்திரம்: உச-சஉ]

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசமயாசாரியராகிய

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்

திவ்விய சரித்திரம்

சந்தானாசாரியராகிய

உமாபதிசிவாசாரியர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

புராணசாரம்

காழிநகர்ச் சிவபாத விதயர் தந்த
    கவுணியர்கோ னமுதுமையாள் கருதி யூட்டு
மேழிசையி னமுதுண்டு தாளம் வாங்கி
    யிலங்கியநித் திலச்சிவிகை யிசைவ வேறி
வாழுமுய லகனகற்றிப் பந்த ரேய்ந்து
    வளர்கிழிபெற் றாவின்விட மருகற் றீர்த்து
வீழிநகர்க் காசெய்தி மறைக்கதவம் பிணித்து
    மீனவன்மே னியின்வெப்பு விடுவித் தாரே.

ஆரெரியிட் டெடுத்தவே டவைமுன் னேற்றி
    யாற்றிவிடு மேடெதிர்போ யணைய வேற்றி
யோரமண ரொழியாமே கழுவி லேற்றி
    யோதுதிருப் பதிகத்தா லோட மேற்றிக்
காருதவு மிடிபுத்தன் றலையி லேற்றிக்
    காயாத பனையின்முது கனிகளேற்றி
யீரமிலா வங்கமுயி ரெய்த வேற்றி
    யிலங்குபெரு மணத்தானை யெய்தி னாரே.

திவ்விய சரித்திரம்

சோழவளநாட்டில் சிறப்புற்றோங்கும் சீகாழியில், பிராமண வமிசத்தில் கவுணிய கோத்திரத்தில் பிறந்த சிவபாத விருதயரும், அவர் மனைவியாராகிய பகவதியாரும் செய்த அரிய தவப்பேற்றால், பகவதியா ருமைத் திருவயிற்றில், தோணியப்பர் திருவருளால், திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில், ஆளுடையபிள்ளையார் அவதரித்தனர். அவர் மூன்று வயதில் தம் பிதாவாகிய சிவபாதவிருதயர் நீராடச் சென்றபோது உடன்சென்றனர். தந்தையார், ஆளுடைய பிள்ளையாரைப் பொய்கைக் கரையி லுட்காரவைத்துத் தாம் தீர்த்தத்துள் முழுகி, அகமருஷண மந்திரஞ் செபித்தெழுமுன், பிள்ளையார் தம் பரமபிதாவாகிய சிவபெருமானை விட்டு நீங்கி நெடுநாளாயிற்றென்று கருதி, தோணியப்பர் வீற்றிருக்கும் ஆலயத்தை நோக்கிக் கண்களில் நீர் பெருகும்படி அழாநிற்க, அது கண்டு தோணியப்பர் திருவுளமிரங்கித், தருமவுருவாகிய இடபவாகனத்தின்மேல் பார்வதி சமேதராய் எழுந்தருளி, திருமுலைப்பால் தருகவெனப் பார்வதியாருக்குக் கட்டளையிட்டருள, பார்வதியாரும் அவ்வாறே திருமுலைப்பாலோடு ஞானமிர்தமுங் கலந்து கொடுக்க, பிள்ளையார் உண்டு அழுகை நீங்கியிருக்கையில், தந்தையார் ஸ்நாநஞ் செய்துவந்து பார்த்து, உனக்குப் பால் கொடுத்தவர் யார் என்று பயமுறுத்தும்போது, இவர் கொடுத்தாரென்று விரலாற் சுட்டி, "தோடுடையசெவியன்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிப், பரம ஆப்தராகிய சிவபெருமானைக் காட்டக் கண்டு, அவர் ஆநந்த பரவசராயினர்.

அன்றுதொட்டு, ஆளுடையபிள்ளையார் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் என்னுந் திருநாமம் பெற்றுத், தினந்தோறும் சிவாலயத்திற் சென்று பரமகாருண்யராகிய சிவபெருமானைத் தரிசித்துத், தம் பிதாவாகிய சிவபாதவிருதயர் தோளிற் றூங்கிவரத் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளுவாராயினர். பின்பு ஒருநாள் அவர் திருக்கோலக்காவென்னுந் தலத்துக்குப் போய்த், திருக்கரங்களை யொத்தித் திருப்பதிகம் பாடுகையில், எம்பெருமான் கிருபைகூர்ந்து பொற்றாளங் கொடுத்தருளப் பெற்று, முன்போலத் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளிக், காலந்தோறும் தோணியப்பர் திருமுன்னர்ச் சென்று திருப்பதிகம் பாடித் தோத்திரஞ் செய்து வாழுநாளில், தம்முடைய தாயாராகிய பகவதியார் ஜனனக்ஷேத்திரமாகிய திருநனிபள்ளியில் வாழும் பிராமணர்கள் வந்து தம்மூர்க் கெழுந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கத், தோணியப்பர் சந்நிதியில் விடை பெற்றுக்கொண்டு, அத்தலத்

திற்கேயன்றி மற்றைத் தலங்களுக்குஞ் சென்று, சுவாமி தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு, மீண்டு திருநனிபள்ளியில் எழுந்தருளியிருக்கை யில், திருத்தலைச்செங்காட்டிலுள்ள பிராமணர்கள் வந்து வணங் கித் தம்முடைய தலத்திற் கெழுந்தருளவேண்டுமென்ன, அங்குச் சென்று சிவதரிசனஞ்செய்து, திருப்பதிகம் பாடியருளி, அங்கிரு ந்து புறப்பட்டுத் திருவலம்புரம் முதலிய சிவஸ்தலங்களை வணங் கிக்கொண்டு, பின்பு சீகாழிக்கு வந்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திரு மயேந்திரப்பள்ளி முதலிய ஸ்தலங்கட்குச் சென்று. சுவாமிதரிசனஞ் செய்து, திருப்பதிகம் பாடித் துதித்து, மீளவும் சீகாழிக் கெழுந்தரு ளித், தோணியப்பரைத் தரிசனஞ் செய்து வாழும்போது, திருநீல கண்டப் பெரும்பாணர் பத்தினியாருடன் வந்தது கேட்டுச் சென்று அவரை அழைத்து வந்து தோணியப்பர் ஆலயத்துக் கோபுரவாயி லுக்குச் சமீபத்தில் நிறுத்தித் தரிசனஞ் செய்வித்து, அவர்க்கோர் இடங்கொடுத்து விருந்திட்டு உபசரித்தனர். திருநீலகண்டப்பெரும் பாணர், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளை நோக்கித் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களை அடியேன் யாழிலிசைத்து வாசிக் கக் கட்டளை யிட்டருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பிள்ளையார் திருவுள மகிழ்ச்சியோடு உடன்பட, அந் நாள்முதல் திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் அவ்வாறே திருப்பதிகங்களை யாழி லிசைத்துப் பாடித் தம்மைவிட்டுப் பிரியாதிருந்தனர். பின் ஆளு டைய பிள்ளையார் நடேசரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் அன்பு மேன்மேலும் பெருகச் சிதம்பரத்துக் கெழுந்தருளி, எழுநிலைக் கோபுரத்தைக் கண்ட அளவில் பூமியில் விழுந்து பலமுறை பணிந் தெழுந்து, சந்நிதியிற் சென்று, பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, பொன்னம் பலத்தின்கண் ஆநந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளும் சபாநாதரைத் தரிசித்துத், திருப்பதிகம் பாடித் துதித்துக், கண்களில் ஆனந்தபாஷ் பம் பெருகப் பரவசம் அடைந்து, சற்றுத் தெளிந்து, விடை பெற் றுச் சந்நிதியை விட்டு வெளியே வந்து, அங்கிருந்து திருவேட்களத் துக் கெழுந்தருளிச் சிவதரிசனஞ்செய்து, திருப்பதிகம் பாடித் துதி த்து, அத் தலத்திலேயே வீற்றிருந்து நடேசரைத் தரிசனஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அங்கு வாழுநாளில் ஓர்நாள், தில்லைவாழந்தணர் நடேசரை அரு ச்சிக்கத்தக்க பேறு பெற்றோர்களே யென்னுங் கருத்தோடு சிதம்பரத் துக் கெழுந்தருளினபோது, அவ்வந்தணர்கள் சிவகணங்களாக இரு க்கக்கண்டு வணங்கி, அவ்வற்புதத்தைத் திருநீலகண்டப்பெரும்பாண

ருக்குக் காட்டியருளிச், சிற்சபையிற் சென்று, சபாநாதரைத் தரிசித்துத், திருப்பதிகம் பாடித் துதித்து, விடை பெற்றுக்கொண்டு புறம்போந்து, பாணர் வேண்டுகோளால் திருவெருக்கத்தம்புலியூர் முதலிய சிவஸ்தலங்கட்குச் சென்று, சிவதரிசனஞ்செய்துகொண்டு, ஆங்காங்குத் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்துப், பின்னர் விருத்தாசலத்திற் கெழுந்தருளிச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, திருப்பதிகம் பாடி, அங்குச் சிலநாள் வீற்றிருந்தனர். அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருப்பெண்ணாகடமென்னுந் தலத்திலே தூங்கானைமாடமென்னும் ஆலயத்துட் சென்று, சிவபெருமானை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவடி வருந்த மெல்ல மெல்லச் சென்று, திருமாறன்பாடியென்னுஞ் சிவஸ்தலத்திற்சேரப் பொழுது பட்டதனால் அங்குத் திருக்கூட்டத்துடன் வீற்றிருக்கையில், திருவரத்துறையில் எழுந்தருளிய தம்பிரானார், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள், சேடி வருந்த நடந்துவந்த வருத்தம் பொறாது, முத்துச் சிவிகை முத்துக்குடை முத்துச்சின்ன முதலியவற்றைக் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு, அப்பதியின்கணுள்ள அந்தணர் முதலிய சிவனடியார்களுக்குச் சொப்பனத்தி லெழுந்தருளிக் கட்டளையிட்டருளினர். அவர்களனைவரும் ஒருங்குகூடி ஆலயத்துட் சென்று பார்த்தபொழுது, எம்பிரானார் அருளியபடி இருக்கக்கண்டு மகிழ்ந்து, அவற்றை எடுப்பித்துத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருமுன்பு கொண்டுபோய் வைத்து, சுவாமி திருவாய் மலர்ந்தருளியதை விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டுத், தம்பிரானார் கட்டளையை மறுக்க அஞ்சித்தொழுது, முத்துச் சிவிகையி லெழுந்தருளித் திருவரத்துறைக்குச் சமீபத்திற் சென்று, சிவிகையை விட்டிறங்கிச் சந்நிதியிற்போய்ச் சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகமோதித் துதித்துச், சிலநாள் அங்கிருந்து மீண்டும் சீகாழிக் கெழுந்தருளும் போது, திருப்பழுவூர் முதலிய பலசிவஸ்தலங்களை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடியருளிச், சீகாழியிற் சென்று, தோணியப்பரைத் தரிசித்து வணங்கித் திருப்பதிகமோதிச் சாத்தி, அங்குப் பிதாவானவர் தமக்கு உபநயனஞ் செய்விக்கப் பெற்று, வேதாகம முதலியவைகளனைத்தும் ஓதாதுணர்ந்து, பஞ்சாட்சரப்பதிகந் திருவாய்மலர்ந்தருளி வாழுநாளில், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் எழுந்தருளுவது கேட்டு, எதிர்கொண்டு சென்றபோது, அவர் பூமியில் விழுந்து வணங்க, அப்பரே! எழுந்திருமென்று தமதிரண்டு திருக்கரங்களாலும் எடுத்து, உபசாரத்தோடு அழைத்துக்கொண்டு சந்நிதியிற்

சென்று, தோணியப்பரை இருவரும் தொழுது துதித்து அங்கெழுந் தருளியிருந்தனர்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தம்மோடு சிலநாளிருந்து நீங்கியபின்னர்த், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் காலந்தோறும் தவறாது தோணியப்பரைத் தரிசனஞ்செய்து, திருமொழிமாற்று முதலிய சித்திரக்கவிப் பதிகங்கள் ஓதித் துதித்து வாழுநாளில், இன்னுமுள்ள மற்றைச் சிவஸ்தலங்கட்குச் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு தந்தை தாயார்க் கறிவித்தனர். தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயர் பிள்ளையாரை நோக்கி, வேள்வி செய்யப் பொருள்வேண்டு மாகையால் நானுங் கூட வருகிறே னென்ன, சம்மதித்துப் புறப்பட்டுத் திருக்கண்ணார்கோயில் முதலிய பற்பல சிவஸ்தலங்கட்குச் சென்று சிவதரிசனஞ் செய்து,திருப் பதிகமோதித் துதித்துத், திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்துக் கெழுந்தருளும்போது, அங்குக் கொல்லிமழவனென்னு மோரரசன் தன் புதல்விக் குற்ற முயலகனென்னு நோய் எவ்வகையினுந் தீராமையால் மனவருத்தமுற்று, அவன், சைவசமயப் பற்றுள்ள சந்ததியா னாகையால், அக் கன்னிகையைச் சிவசந்நிதானத்திற் கொண்டுவந்து கிடத்திவைத்து அங்கிருந்தபோது, தன்னாட்டுக்குள் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் எழுந்தருளுவதைத் திருச்சின்ன வோசையா லுணர்ந்து, நகரத்தை யலங்கரிக்க வுத்தரவுசெய்து, தான் எதிர்கொண்டு சென்று வணங்கினன். ஆளுடையபிள்ளையார் அவனை அழைத்துக்கொண்டு, அவன் நகருக்குளெழுந்தருளிக் கோபுரவாயிலின் புறத்து முத்துச்சிவிகையை விட்டிழிந்து பணிந்து, ஆலயத்துட் சென்று பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, சந்நிதானத்துட் செல்லுகையில், அக் கன்னிகை பிரேதம் போற் கிடத்தலை நோக்கி, இஃதியாதென்று வினவ, அவ்வரசன் ஆளுடையபிள்ளையாரைத் தொழுது, இவள் அடியேனுடைய புத்திரி; இவளுக்குண்டாய முயலகனென்னு நோய் தீராமையால் சிவபெருமான் திருவுள மெப்படியோ அப்படியே யாகட்டுமென்று இங்குக் கிடத்தினே னென்றான். அங்ஙனங் கூறியது கேட்டுத் திருவுள மகிழ்ந்து, கிருபைகூர்ந்து, "துணிவளர் திங்கள் துலங்கி" என்னும் திருப்பதிகமோதித் துதித்த அளவில், அக் கன்னிகை அந்நோய் நீங்கி யெழுந்து, தன் பிதாவினருகிற் சென்று நின்றனள். அவ் வரசன் கண்டு பரமானந்த மடைந்து, தன் புதல்வியோடு தானும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவடிகளை வணங்கி நிற்கக் கண்டு, திருவருள் புரிந்து, பின்னர்ச் சந்நிதியிற் சென்று பணிந்து பதிகமோ

தித் துதித்துச், சிலநாளங்கிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப் பட்டுத் திருப்பைஞ்ஞீலி, திருவீங்கோய்மலை, திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றூர், திருநகை முதலிய சில சிவஸ்தலங்கட்குச் சென்று, சிவதரிசனம் பண்ணித் திருப்பதிகமோதித் துதித்து, மீண்டும் திருக் கொடிமாடச்செங்குன்றூர்க் கெழுந்தருளி யிருக்கையில், குளிர் காலம் வர, அக்காலத் தங்கிருப்போர்க்கு ஆண்டுதோறும் உண்டா கும் குளிர்சுரந் தமது திருக்கூட்டத்தார்க்கும் எய்தியது நோக்கி, "அவ்வினைக் கிவ்வினை" என்னும் திருநீலகண்டப் பதிகம் பாடிய மாத்திரத்தில் அச் சுரநோய் தம் திருக்கூட்டத்தாரை விட்டோடிய தன்றி அந் நாட்டிலுள்ளாரையும் விட்டொழிந்தது. சிலநாள் அங் கிருந்து, பின்பு புறப்பட்டுத் திருப்பாண்டிக்கொடிமுடி, திருக்கருகா வூர் முதலிய தலங்கள் பலவற்றினுஞ்சென்று, சுவாமிதரிசனம் பண் ணிப் பதிகமோதித் துதித்து, விடை பெற்றுக்கொண்டு, திருவலஞ் சுழிக் கெழுந்தருளிச், சிவதரிசனஞ்செய்து பதிகமோதித் துதித்து, அங்கு வீற்றிருக்கும் நாளில், முதிர்வேனிற்காலம் வந்தது. அங்ஙன மாக திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருச்சத்திமுற்றத் தெழுந்தரு ளிய சிவபெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் அன்பு மிகுதி யால் அங்குச் சென்று, கைலாசபதியைத் தொழுது பதிகமோதித் துதித்து, விடை பெற்றுக்கொண்டு திருப்பட்டீச்சரத்துக் கெழுந்தரு ளினர். அத்தலத்தி லெழுந்தருளிய தம்பிரானூர் ஆஞ்ஞையினால் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்குத் தோன்றாதபடி பூதகணங்கள் முத் துப்பந்தர் கொண்டெய்தி, இஃது வெயில் வெப்பம் தணிப்பதற்குச் சிவபெருமானால் கொடுக்கப்பட்டதென்று சொல்லு மொலியும் பந்த ரும் ஆகாயத்தில் தோன்றக்கண்டு, இஃதும் நம் கடவுள் ஆஞ்ஞை யாயின் எற்றுக்கொள்ளத் தக்கதே யென்றிசைந்து, மகிழ்ந்து, சிவி கையை விட்டிழிந்து பணிந்த அளவில், அம் முத்துப்பந்தரின் கால் களைப் பரிசனம் தாங்கிவரத் திருப்பட்டீச்சரத்துக் கெழுந்தருளி, ஆலயத்திற் சென்று, சிவபெருமானைத் தரிசித்துப், பதிகமோதித் துதித்து, அங்குச் சிலநாள் இருந்தனர். பின்பு, திருவாரை வடதளி முதலாயுள்ள பற்பல சிவஸ்தலங்கட்குச் சென்று சிவபெருமானைத் தொழுது, பதிகமோதித் துதித்துத், திருவாவடுதுறைக் கெழுந்தரு ளிச், சிவதரிசனஞ்செய்து பதிகமோதித் துதித்து, அங்கு வீற்றிருந் தனர்.

அப்பொழுது சிவபாதவிருதயர் பிள்ளையாரை நோக்கி, வேள்வி செய்வதற்கு ஆருநாள் சமீபித்தது; ஆதலால் அதற்குப் பொருள்

வேண்டும் என்று கூற, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள், ஆலயத்துட் சென்று, சிவபெருமானைத் திருப்பதிக மோதித் துதித்த அளவில், சிவாக்கினையினால் ஆயிரம் பொன்னடங்கிய வொருகிழியை யோர் பூதங் கொண்டுவந்து பலி பீடத்தின்கண் வைத்துத், திருஞானசம்ப ந்த சுவாமிகளுக் கெதிரில் நின்று, இப்பொற்கிழி எடுக்குந்தோறும் குறைவுபடாது; இதைச் சிவபெருமானார் தேவரீருக்குக் கொடுக்கும் படி கட்டளையிட்டதனால் கொண்டுவந்து வைத்தேனென்று சொல்ல, பிள்ளையார் அதைப் பலமுறை பணிந்தெடுத்துச் சிரமேற் றாங்கிப், பிதாவின் கையிற் கொடுத்து, நீர் செய்யும் வேள்விக்கே யன்றிச் சீகாழியிலுள்ள அந்தணர் செய்யும் வேள்விக ளனைத்திற்கு முதவு மென்று கொடுத்துப் போக்கித், தாம் அங்குச் சிலநாளிருந்து புறப் பட்டுத் திருக்கோழம்பம் முதலிய சில தலங்கட்குச் சென்று, சிவ தரிசனஞ் செய்து தருமபுரத்துக் கெழுந்தருளினர். அப்போது திரு நீலகண்டப் பெரும்பாணர் தம் முறவினர் எதிர்கொண்டு வந்து வண ங்க, அவர்களை நோக்கி, பிள்ளையார் திருவாய்மலர்ந்தருளுந் திருப்பதி கங்களை யாழிலமைத்து வாசிக்கும் அரிய பேறு பெற்றேனென்று கூறக்கேட்டு, நீர் யாழொடு பொருந்தி வாசிப்பதினால் அப்பதிகங்கள் உலகமெங்கும் விளக்கமுற்று இருக்கின்றன வென்று அவர்கள் உரைக்க, பாணர் அச்சமுற்று, உடனே சுவாமிகள் சந்நிதானத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்து, யாழிற் பொருந்தாவண்ண மோர் திருப்பதி கங் கட்டளையிட்டருள வேண்டுமென, அவ்வாறே ஆளுடைய பிள்ளை யார், "மாதர் மடப்பிடி" என்னும் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அதைப் பாணர் யாழிலமைத்துப்பாட இசையாமல் மனமடங்கி, இந்த யாழிலன்றோ சுவாமிக ளருளிச்செய்த திருப்பதிகத்தி னிசையைப் பொருத்திப் பாடுவேன் என்று சொல்ல நாவிசைந்ததென்று அதைச் சிதைக்க வோங்கியபோது, பிள்ளையார் தடுத்தருளி, பெரும்பாணரே! நீர் திருப்பதிக விசையை உம்மா லியன்றமட்டும் இதிலமைத்துப் பாடுமென்று யாழை வாங்கி வாசித்துக் காட்டிக் கொடுத்தருள, பாணர் பிள்ளையாரைத் தொழுது யாழை வாங்கிச் சிரமேற் கொண்ட னர். பிறகு திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தருமபுரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சில சிவஸ்தலங்கட்குச் சென்று, சிவதரிசனஞ் செய்து கொண்டு, திருச்சாத்தமங்கைக்கு எழுந்தருளினபொழுது, அந்தத் திருப்பதியினின்று வந்து தம்மை வணங்கிய திருநீலநக்க நாயனு ரோடு அயவந்தி என்னும் ஆலயத்திற் சென்று, சிவதரிசனஞ் செய்து கொண்டு, அந்நாயனார் திருமாளிகைக்குப்போய்த் திருவமுதுசெய்து, அங்குச் சிலநாளிருந்து புறப்பட்டுத் திருநாகைக்காரோண முதலிய

சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண் டெழுந்தருளும்போது, திருச்செங்காட்டங்குடியிலிருக்குஞ் சிறுத்தொண்ட நாயனுர் எதிர்கொண்டுவந்து வணங்கி அழைத்துக் கொண்டுபோகப் போய்க் கணபதீச்சரத்திற் சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கிருந்தார்.

இருக்கும்பொழுது, ஒரு வணிகன் வழிச்செல்வோனுய், ஒரு கன்னிகையை உடன்கொண்டு போந்து கோயிலுக்குப் புறத்திலே ஒரு மடத்திலே நித்திரை செய்யும்போது, அவன் பாம்புகடித் திறந்தான். அதுகண்டு அக் கன்னிகை பூமியில் விழுந்து புரண் டழுதுகொண் டிருப்பதைச் சிவதரிசனத்துக் கெழுந்தருளிய ஆளுடைய பிள்ளையார் கேட்டுத் திருவுள மிரங்கி, அவளுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு அடியவர்களோ டெழுந்தருளி வந்து நின்று, அவளை நோக்கி, "பயப்படாதே, நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைச் சொல்" என்றருளிச்செய்தார். கன்னிகை, கண்ணீர்பெருகப் பிள்ளையார் திருவடியில் விழுந்து, நமஸ்கரித் தெழுந்து நின்று, "வைப்பூரிலிருக்கும் என் பிதாவாகிய தாமனென்பவனுக்குப் புத்திரிகள் எழுவர்; அவர்களில் யான் நீங்கலாக மூத்தோர் அறுவரையும் தன் சகோதரியின் புத்திரராகிய இவருக்கே விவாகஞ் செய்து கொடுக்கிறேனென்று பலமுறை சொல்லிப் பின் திரவிய அபேட்சையால் பிறருக்கு விவாகஞ் செய்துவிட்டார்; அது கண்டு வருத்தமுற்று இவருக்கே மனைவியாக வேண்டுமென்று கருதித் தாய் தந்தையர்க்குத் தெரியாது இவருடன் புறப்பட்டு வந்தேன். இவர் இங்குப் பாம்பு கடித்திறந்தார். அடியேன் ஆதாவற் றிருக்கின்றேன். தேவரீர் எழுந்தருளப் பெற்றதினுல் அடியேன் சஞ்சலந் தீர்ந்தது," என்றுள். ஆளுடைய பிள்ளையார், கிருபைகூர்ந்து விஷம் நீங்கும்பொருட்டுச் "சடையா யெனுமால்" என்னுந் திருப்பதிகமோதி, அவனைப் பிழைப்பித்து, அவனுக்கு அக் கன்னிகையை மணஞ்செய்வித்துப் போக்கி, அங்கு வீற்றிருக்கும் நாளில், சிறுத்தொண்ட நாயனுர் வந்து பிரார்த்திக்க, மீண்டும் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கெழுந்தருள விருப்பமுற்றுத், திருமருகற் கோயிலிற் சென்று வணங்கிச், சிவபெருமானுர் தாம் திருச்செங்காட்டங்குடியி லிருக்கின்ற திருக்கோலத்தை அவருக்கு அங்கே காட்டியருள மனமகிழ்ந்து, "அங்கமும் வேதமுமோது நாவர்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடி, அங்குச் சிலநாளிருந்து, புறப்பட்டுப் பற்பல சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருப்புகலூருக்குச் சமீபித்து, அப் பதியினின்று வந்து தம்மை எதிர்கொண்டு வணங்கிய முருக நாயனுர் முதலிய அடியார்களோடு திருக்கோயிலுட் சென்று, சிவ

தரிசனஞ்செய்து, முருகநாயனார் திருமடத்துக் கெழுந்தருளி, அங்கு வீற்றிருக்கு நாளில், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாரூரை வணங்கித் திருப்புகலூருக் கெழுந்தருளுகின்றார் என்னும் செய்தி கேட்டு எதிர்கொண்டுவர, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் எதிர்கொண்டு வந்தனர். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் வணங்கி மகிழ்ந்தனர். அப்பொழுது ஆளுடைய பிள்ளையார் மருணீக்கியாரை நோக்கி, "அப்பரே! நீர் வருநாளில் திருவாரூரிலே நிகழ்ந்த சிறப்பைச் சொல்லும்" என, வாகீசர் திருவாதிரைச் சிறப்பைத் திருப்பதிகத்தாற் சொல்லியருளப், பிள்ளையார் அதுகேட்டு, "நானங்குச் சென்று சிவதரிசனஞ் செய்து மீண்டுவந்து உம்முடன் இருப்பேனென்று சொல்லிப், புறப்பட்டுத் திருவிற்குடிவீரட்டத்தை வணங்கித், திருவாரூரைச் சேர்ந்து, புற்றிடங்கொண்டாரை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடி, அங்கெழுந்தருளியிருக்கு நாளில், திருவலிவலம் திருக்கோவில் முதலிய சிவஸ்தலங்கட்குச் சென்று, சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, மீண்டும் திருவாரூரில் வந்திருந்து, பிறகு திருப்புகலூர்க் கெழுந்தருளும்போது, அத்தலத்தினின்று எதிர்கொண்டுவந்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், முருகநாயனார் முதலிய திருத்தொண்டர்களோடு சென்று, சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, அங்கிருக்குநாளில், திருநீலநக்கநாயனாரும் சிறுத்தொண்ட நாயனாரும் வந்துடனிருந்தனர். சில நாள் சென்றபின்பு, ஆளுடைய பிள்ளையார், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளோடு புறப்பட்டுத் திருவம்பர் திருக்கடவூர் முதலிய சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவீழிமிழலையிற் சென்று சிவதரிசனஞ் செய்து, அங்கு வீற்றிருக்கும்போது, மழையின்மையால் பஞ்சமுளதாக உயிர்கள் வருந்தின. சிவனடியார்களும் பசியால் மெலிந்து வாடினர். அது கண்டு பிள்ளையாரும், அப்பரும், திருநீறுதரித்த சிவனடியார்களுக்கும் இடுக்கணுளதாமோவெனத் திருவுளமிரங்கிச் சிவபெருமான் திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு, அன்றிரவு நித்திரை செய்கையில், சிவபெருமான் அவர்களுக்குச் சொப்பனத்தில் எழுந்தருளிக் "காலபேதத்தால் நீங்கள் வருந்தினீர்கள்; ஆயினும், உங்களை வழிபடும் அடியவர்கள் வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டு இப் பஞ்சம் நீங்குமட்டும் தினந்தோறும் திருக்கோயில்ன் கிழக்குப் பீடத்திலும் மேற்குப் பீடத்திலும் ஒவ்வொரு காசு வைத்தருளுகிறோம்" என்று கூறி மறைந்தருளினர். பிள்ளையார் விழித்தெழுந்து, மருணீக்கியாரோடு ஆலயத்திற் சென்ற அங்ஙனமே யிருக்கக் கண்டு, மகிழ்ந்தெடுத்துச் சிவனடியார்கட்கு அமுது படைத்து, ஆனந்தமடைந்து இருக்குங்காலத்தில், மழைபெய்து பஞ்சம் நீங்கி

யது. உடனே புறப்பட்டு மார்க்கமத்தியிலுள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருமறைக்காட்டிற் சென்று, ஆலயத்துட் புகுந்து வலஞ்செய்து, வேதங்கள் பூசித்துத் திருக்காப்பிட்ட அந்நாள் முதல் இந்நாள் மட்டும் அடைக்கப்பட்டே யிருக்கும் திருவாயிலுக்கு முன்போய்த், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளால் திறப்பித்துச் சிவதரிசனஞ் செய்து, பின்னர்த் திறக்கவும் மூடவுமாயிருக்கத் தாம் திருப்பதிகம் பாடி அங்கிருந்தனர்.

அப்பொழுது பாண்டிநாட்டிலே, பாண்டியராஜன் தான் முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினையால் சமணர்களுடைய துர்ப்போதனைக்குட்பட்டு, மெய்ச்சமயமாகிய சைவசமயத்தைக் கைவிட்டுப் பொய்ச்சமயமாகிய சமணமதத்திலே பிரவேசித்தான். 'அரசனெவ்வழி அவ்வழி யக்குடி' என்னும் பழமொழிப்படி குடிகளும் அவ்வாறாயினர். இங்ஙனம் சமணசமயம் பெருகியும், அப்பாண்டியன் மனைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், அவ்வரசன் முதன் மந்திரியாராகிய குலச்சிறை நாயனாரும் ஆகிய இருவரும் சைவசமயப் பற்று விடாதவர்களாய் ஒழுகுநாளில், அளவிறந்த அற்புதங்களைச் செய்துவரும் திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் வேதாரணியத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதைக் கேள்வியுற்றுச், சிலரை ஏவ, அவர்கள் அங்குச்சென்று, ஆளுடைய பிள்ளையாரைக் கண்டு வணங்கித் தாம் வந்த செய்தி சொல்லக் கேட்டுப் பாண்டிநாட்டுக்கு எழுந்தருளி, அங்கோர் மடத்தில் வீற்றிருந்தனர். அன்று இராத்திரி, பாபாவிகளாகிய சமணர்கள் தாம் தங்கிய திருமடத்தில் தீயிட்டதைக் கண்டு, "செய்யனே திருவாலவாய்" என்னுந் திருப்பதிகத்தை "அமணர் கொளுவுஞ்சுடர் பையவே சென்று பாண்டியற்காகவே" என்று பாடியருளவே, அவ்வக்கினியின் வெப்பம் பாண்டியனை யடைந்து வருத்த, அவன் வருந்தும்பொழுது, தாம் எழுந்தருளித் திருநீற்றுப் பதிகம் பாடியருளி, விபூதியைப் பாண்டியனுடலில் பூசிய அளவில் அப்பிணி நீங்க, அரசன் எழுந்து சமணர்களை நோக்கி, நீங்கள் தோற்றீர்களே என்ன, அவர்கள் "இவ்வொரு விஷயத்திலேயே தோல்வியும் வெற்றியும் சொல்லக்கூடுமோ? எங்களிருவருடைய சமயக் கருத்தையும் ஏட்டில் வரைந்து, அக்கினியிலிட்டு, வேகாமலிருப்பது யாதோ அஃதே உண்மைச் சமயமாம்" என்று சொல்லி, அவ்வாறே தங்கள் சமயக் கருத்தை ஓரேட்டி லெழுதித் தீயிலிட்டனர். திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், 'போகமார்த்த பூண்முலையாள்" என்னும் திருநள்ளாற்றுப் பதிகமெழுதிய ஏட்டை அத்தீயி லிட்டனர். அவ்வேடுகளிரண்

டில் சமணர்களிட்ட ஏடு அவ்வக்கினியால் தகிக்கப்பட்டது. ஆளுடைய பிள்ளையா ரிட்ட ஏடு வேகாமல் முன்னிலும் பசுமையும், புதுமையுமாய் விளங்கிற்று. அதைச் சபைமுன் எடுத்துவைத்தனர். பாண்டியன் சமணரை நோக்கி, "இப்போதாவது தோற்றீர்களோ" என்ன, "தோற்றவர்கள் முற்றிலும் தோற்கார்கள்; முன்னே இரண்டுதரம் வாது செய்தோம்; இன்னும் ஒருதரம் செய்யவேண்டும்; ஆதலால், முன்போல எங்க ளிருவோருடைய சமய வுண்மையை ஏட்டிற் றீட்டி வைகைநதியி லிட்டால் எது எதிரேறிச்செல்கிறதோ அதுவே உண்மைச் சமயம்" என்று சொன்னமாத்திரத்தில், குலச்சிறை நாயனார், சமீபத்தில் வந்து, இம்முறை தோற்றீர்களானால் செய்வது யாதென்ன, அவர்கள், வாய் தவறிக் கழுவேறுகிறோ மென்றனர். உடனே யாவரும் வைகைக்கரைக்குச் சென்றனர். அரசன், தங்கள் தங்கள் சமயவுண்மையை வரைந்த ஏட்டை வைகையி லிடக்கடவர்களென்றனன். சமணர், "அத்திநாத்தி" என்று எழுதிய ஏட்டை வைகையி லிடுதலும், அது விரைந்து கடலைநோக்கிச் சென்றது. திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள், "வாழ்க அந்தணர்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடி ஏட்டில்வரைந்து வைகையில் இட்டனர். அத் திருவேடு எதிர்த்து நீரைக் கிழித்துச் சென்றது. சிவபெருமான் எல்லாப்பொருளும் என்றெழுகிய திருவேட்டிலே, "வேந்தனு மோங்குக" என்றருளியபடியால் அரசன் கூன் நிமிர்ந்தது. குலச்சிறை நாயனார் திருவேட்டை எடுக்கும்பொருட்டுக் குதிரை ஏறிச்சென்று, பிள்ளையார் அவ்வேடு தங்கும்படி "வன்னியுமத்தமும்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடினதினால் திருவேடகமென்னும் தலத்தில் தங்க, நோக்கி எடுத்து வந்த அளவில், சமணர்கள் தாங்கள் கூறியபடி கழுவேறினர். அரசன் முதலிய அடியவர்க ளனைவரும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவடியில் விழுந்து வணங்கித் துதிசெய்து மகிழ்ந்தனர். கழுவேறினோரொழிய நின்ற மற்றையோர் விபூதிசாதனந் தரித்துச் சைவராயினர்.

அதன் பின்பு, பிள்ளையார், பாண்டியன் முதலாயினாரோடு சென்று சொக்கநாதரைத் தரிசித்து வணங்கி, இன்னும் பாண்டிநாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றையும் வணங்கி, அவ்விடம் விட்டுச் சோழநாட்டின்க ணுள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருத்தெளிச்சேரியை யடைந்து, சிவதரிசனஞ் செய்துவருகையில், "பரசமய கோளரி வந்தார்" என்றூதும் திருச்சின்னவோசையைப் போதிமங்கையிலிருக்கும் பௌத்தரில் புத்தநந்தி என்பவன் கேட்டு, மனம் பொறுமல் பௌத்தர்கூட்டம் சூழச்சென்று தடுத்த

னன். அதைக் கேட்டுத்தேவாரத்திருமுறை எழுதும் சம்பந்த சாணு லயர் பொருமல் தேவாரத்திலே,

"புத்தர் சமண்கழுக் கையர் பொய்கொளாச்
சித்தத் தவர்க டெளிந்து தேறின
வித்தக நீறணி வார்வி னைப்பகைக்
கத்திர மாவன அஞ்செ ழுத்துமே."

என்னுந் திருப்பாடலை யோதி, "இப் புத்தனுடைய சிரம் உருண்டு விழும்படி இடியிடித்து விழக்கடவது" என்று சொல்லிய உடனே அவன் தலையில் இடிவிழுந் திறந்தனன். மற்றைப் பௌத்தர்கள் எல்லோரும் அஞ்சியோடினர். மீண்டும் அவர்கள் ஒருங்கு கூடித் தம்மில் சாரிபுத்தனைத் தலைவனாகக் கொண்டு, நீங்கள் எங்களோடு மந்திரவாதமின்றித் தருக்கஞ் செய்ய வாருங்கள் என்ன; திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், திருக்கூட்டத்துடன் அங்கோர் மண்டபத்தி லெழுந்தருள, சம்பந்த சாணுலயர், சுவாமிக ளுத்தரவு பெற்றுச் சாரிபுத்தனோடு வாதுசெய்து, அவனை வென்று, அவர்க ளனைவரையுஞ் சைவர்களாக்கினர். பிள்ளையார் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, மற்றைச் சிவஸ்தலங்கட்குச் சென்று, சிவதரிசனஞ்செய்துகொண்டு, தொண்டை மண்டலத்துக்கு வந்து அங்குள்ள காஞ்சிபுர முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கி, ஸ்ரீகாளத்திக் கெழுந்தருளிச் சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருவொற்றியூர்க் கெழுந்தருளிச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து அங்கு வீற்றிருக்கையில், திருமயிலையில் வைசியகுல திலகராகிய சிவநேச ரென்பவருக்குக் கபாலீசர் திருவருளால் ஒரு புத்திரியார் பிறந்து வளருநாளில், ஒருநாள் மலர்பறிக்கப் பாங்கிமாரோடு நந்தவனத்திற் சென்று பூப்பறிக்கையில், அரவம் தீண்டி இறக்க, மணி மந்திர ஔஷதங்களாலுந் தீராமை கண்டு, இவளைத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கென்று வைத்திருந்ததனுல், தகனஞ் செய்து என்பையும் சாம்பரையும் அவர் வருமளவுஞ் சேமஞ் செய்து வைப்பேனென்று துணிந்து, அங்ஙனமே தகனஞ் செய்து, என்பையும் சாம்பரையும் ஓர் குடத்திலிட்டு, வஸ்திராபரணங்க ளணிந்து, கன்னி மாடத்தில் பஞ்சணைமேல் வைத்து முன்போல வுபசரித்துவந்தனர். இவ்வாறு செய்துகொண் டிருக்கையில், ஆளுடையபிள்ளையார் திருவொற்றியூரில் எழுந்தருளியிருப்பதைக் கேள்வியுற்றுப் பரமானந்தமடைந்து, அங்குச் சென்று சுவாமிகளைக் கண்டு வணங்கித் திருமயிலைக் கெழுந்தருளும்படி விண்ணப்பஞ் செய்ய, அப்படியே பிள்ளையார் திருமயிலைக் கெழுந்தருளிக், கபாலீசரைத் தரிசித்து வணங்கிச்

சிவநேசரை நோக்கி, என்பும் சாம்பருமிட்ட குடத்தைக் கொண்டு வரக் கட்டளையிட்டு, அவ்வங்கத்தை "மட்டிட்ட புன்னையங் கானன் மடமயிலை" என்னும் பதிகமோதிப் பெண்ணாக்கிக், கபாலீசர் சந்நிதானத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, திருவான்மியூர் முதலிய சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, சீகாழிக்கெழுந்தருளித் தோணியப்பரைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், சிவபாதவிருதயரும், அவர் சுற்றத்தாரும் பிள்ளையார் திருமுன்பு வந்து, தேவரீர் வைதிகநெறியை விளக்கும்பொருட்டு ஓர் கன்னிகையைத் திருக்கலியாணஞ் செய்தருளவென்று பிரார்த்திக்க, உடன்பட்டுத் திருநல்லூரிலிருக்கும் நம்பியாண்டார்நம்பி என்பவருடைய புதல்வியை வேதவிதிப்படி திருமணஞ்செய்து, தீயை வலம்வரும்பொருட்டு எழுந்து, அக்கினி சிவபெருமானே என்று திருவுளங்கொண்டு, சிவாலயத்துட் சென்று, "கல்லூர்ப்பெருமணம்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடியருள, சிவபெருமான் திருவுள மகிழ்ந்து, "நீயும் உன் மனைவியும் உன்னுடைய விவாகத்தைக் காணவந்தவர்கள் யாவரும், இச் சோதிக்குள் வந்து நம்மை யடையுங்கள்" என்றருளி, அவ் வாலயமுற்றுஞ் சோதியாக்கி, அச்சோதிக்குள் ஓர் வாயிலை வகுத்துக் காட்ட, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் "காதலாகிக்கசிந்து" என்னும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் பாடியருளிக், கல்யாணத்துக்கு வந்தவர்களை யெல்லாம் "இச்சோதிக்குள் செல்லுங்கள்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, பின்பு தம்முடைய பத்தினியார் கையைப் பற்றிக்கொண்டு அச்சோதியை வலம்வந்து அதனுட் சென்று கலந்தனர்; பின்பு, அந்தச் சோதி மறைந்து பழையபடி ஆலயமாகக் கண்டு மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். சுபம் ! சுபம் ! !

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் காலம்

தற்காலத்துத் தமிழ் வல்லார்க் கெல்லாம் திருஞானசம்பந்தர் காலவிஷயத்தில் சிறிது மையுறவில்லை. கேட்கு முன்னரே அவர் காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டென் றுரைப்பர். அஃதெவ்வாறென்று எழக்கூடிய கேள்விக்குத் தமிழ்ப் பிரசுரங்களில் விடை காணுதல் அரிதாயிருத்தலின், அதனை யிவ்விடத்துச் சுருக்கிக் கூறுதல் நலந்தருவதே.

திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரையர் சிறுத்தொண்டர் என்னும் மூவரும் ஏககாலத்தவரென்பது இதுகாறுங் கூறப்பட்ட திவ்விய சரித்திரத்தால் அறியக்கிடக்கும். சிறுத்தொண்டர் திருஞானசம்பந்தர் காலத்திருந்தா ரென்றற்குச் சரித்திரமே யன்றி,

"செந்தண்பூம் புனல்பரந்த செங்காட்டங் குடிமேய
வெந்தநீ றணிமார்பன் சிறுத்தொண்ட னவன்வேண்ட

வந்தண்பூங் கலிக்காழி யடிகளையே யடிபாவுஞ்
சந்தங்கொள் சம்பந்தன் றமிழுரைப்போர் தக்கோரே.

என்றுந் திருச்செங்காட்டங்குடித் தேவாரமும் சான்று பகரும். மற்றுப் பெரியபுராணத்துக் காணப்படும் சிறுத்தொண்டர் சரித்திரத்தால் அவர் தந்நாட்டரசனிடத்து அணுக்கராகி, அவன் பொருட்டு யானை செலுத்திக்கொண்டு சென்று, அவனோடு மாறுபட்ட பல அரசர்களை வென்று, அவர்கள் தேசங்களைக் கைப்பற்றி, அவனால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவ ரென்றும், ஒருமுறை உத்தரதேசத்திலே வாதாவி யென்னும் நகரத்திற் சென்று அதனை வென்றனரென்றும் அறிகின்றோம்.

"ஈசனடி யார்க்கென்று மியல்பான பணிசெய்தே
யாசில்புகழ் மன்னவன்பா லணுக்கரா யவற்காகப்
பூசன்முனைக் களிறுகைத்துப் போய்வென்று பொருமரசர்
தேசங்கள் பலகொண்டு தேர்வேந்தன் பாற்சிறந்தார்."

"மன்னவற்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னகரந் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியும் நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையு
மின்னனவெண் ணிலகவர்ந்திங் கியலரசன் முன்கொணர்ந்தார்."

என்பன பெரியபுராணச் செய்யுள்கள்.

தற்காலத்துப் பாதாமியாகிய வாதாவியில் அகப்பட்ட சிதைவுற்ற சாஸன மொன்றை வைத்து அந்த சளுக்கிய ராஜதானியைப் பல்லவ அரசன் கைப்பற்றிய விஷயம் வெளியாகின்றது. வேறுவழியாலும் நரஸிம்ஹவர்மன் முதலாவான் என்னும் பல்லவ வேந்தன் புலிகேசி இரண்டாவானோடெதிர்த்துப் போர்செய்து வாதாவியைப் பொடிபடுத்தினனென் றுணர்கின்றோம். புலிகேசியினுடைய காலம் ஏறக்குறைய கி. பி. 609 முதல் கி. பி. 642 வரை என்று சொல்லும்படியுளது. நரஸிம்ஹவர்மப் பல்லவன் காலமும் அதுதானேயாகல்வேண்டும். அவனுக்காக வாதாவியை வென்ற சிறுத்தொண்டர் காலமும் அவரோடுடனிருந்தவராகிய திருஞானசம்பந்தர் காலமும் ஏறக்குறைய அதுவே யென்பது தேற்றம். சிறுத்தொண்டர் தம் போர்த்தொழில் நீங்கி வீட்டிலிருந்து அறம்பயின்ற காலம் கி. பி. 642-க்குப் பிற்பட்டதாகல் வேண்டுமென்றெண்ண இடமுண்மையின் திருஞானசம்பந்தர் காலம் கிறிஸ்தாப்தம் ஏழாம் நூற்றாண்டின் நடுவென்பர்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்கு வயது கசு.
அவர் முத்தியடைந்த நாள் வைகாசிமூ மூலநட்சத்திரம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்
திவ்ய சரித்திரம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசமயாசாரியராகிய

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திவ்விய சரித்திரம்

சந்தாநாசாரியராகிய

உமாபதிசிவாசாரியர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

புராணசாரம்

போற்றுதிரு வாமூரில் வேளாண் டொன்மைப்
பொருவில்குறுக் கையரதிபர் புகழ னார்பால்
மாற்றருமன் பினிற்றிலக வதியா மாது
வந்துதித்த பின்புமரு ணீக்கி யாருந்
தோற்றியமண் சமயமுறு துயர நீக்கத்
துணைவரரு டரவந்த சூலை நோயாற்
பாற்றருநீ ளிடரெய்திப் பாடலிபுத் திரத்திற்
பாழியொழித் ததிகைப் பதியில் வந்தார்.

வந்துதமக் கையாருளா னீறு சாத்தி
வண்டமிழா னோய்தீர்ந்து வாக்கின் மன்னாய்
வெந்தபொடி விடம்வேழம் வேலை நீந்தி
வியன்சூலக் கொடியிடபம் விளங்கச் சாத்தி
யந்தமிலப் பூதிமக னரவு மாற்றி
யருட்காசு பெற்றமறை யடைப்பு நீக்கிப்
புந்திமகிழ்ந் தையாற்றிற் கயிலை கண்டு
பூம்புகலூ ரரன்பாதம் பொருந்தி னாரே.

திவ்விய சரித்திரம்

திருமுனைப்பாடி நாட்டில், சிறப்புற்றோங்கிய திருவாமூரில், வேளாளர்குலத்தில், குறுக்கையர் குடியில் தோன்றிய புகழனார்செய்த அருந்தவத்தால் அவர் மனைவியாராகிய மாதினியார் திருவயிற்றில் திலகவதியார் அவதரித்தனர். பின்னர் மருணீக்கியாரென்னும் பிள்ளைத் திருநாமமுடைய திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் அவதரித்தனர். இவர்க ளிருவரில் மருணீக்கியார் சைவாகமமுதலிய கலைபயின்று வருநாளில், சில முதியோர் புகழனாரிடத்து வந்து கலிப்பகையா ரென்பவருக்குத் திலகவதியாரைத் திருமணம் செய்விக்கத் தர வேண்டும் என்றார்கள். அவர் அதற்கு உடன்பட்டனர். இச்செய்தி யை அம்முதியோர் கலிப்பகையார்க் கறிவிக்க, அவரும் மணஞ் செய்துகொள்ள விருப்பமுற்றிருக்கும் போழ்து, சோழமகாராசன், சேனாதிபதியாகிய கலிப்பகையாரை வடதேசத்துப் பகைமன்ன ரோடு போர் செய்யும்படி ஏவ, அவர் சேனையுடன் சென்று, பகைவ ரோடு நெடுநாள் யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர் அங்ஙன மிருக்க, இங்குப் புகழனாரும் மாதினியாரும் சிவபதம் அடைந்தனர். திலகவதியாரும் மருணீக்கியாரும் தாய்தந்தையர் தேகவியோக மடைந்தது கண்டு துன்புற்று, உறவினர் தேற்றத் தெளிந்தும், மருணீக்கியார் தாய்தந்தைகட்குச் செய்யவேண்டுங் கர்மாதிகளைச் செய்து முடித்தும் இருந்தனர். அங்கு அமர் செய்திருந்த கலிப்பகையார், பகைவரை வென்று புகழ்கொண்டு வீரசுவர்க்கம் எய்தியதைக் கேள்வியுற்ற திலகவதியார் உயிர் துறக்கக் கருதியபோது, மருணீக்கியார் வேண்ட, அக்கருத்தை யொழித்துச் சிவபெருமான் திருவடிக்க ணன்பு பூண்டு, அந்நெறிக்கண்ணே யிடையறா தொழுகிநின்றனர். தம் இளவலாகிய மருணீக்கியார் வீட்டுநெறியையடையக் கருதியும், சிவபெருமான் திருவருளின்மையின் மெய்ச்சமயமாகிய சைவ சமயத்தை விட்டுப் பொய்ச்சமயமாகிய சமண சமயத்தைக் கைக்கொண்டு, அச்சமய நூல்களைக் கற்றுணர்ந்து, அவரின் மேம்பட்டுத், தருமசேனரென்னும் பெயர் பெற்று ஒழுகுவதைத் திருவதிகையிற் சென்று சிவவேடம் பூண்டு, சிவாலயத்தில் திருவலகிடுதல், திருமெழுகிடுதல், திருமாலை தொடுத்தல் முதலிய திருத்தொண்டு செய்து வாழுந் திலகவதியார் அறிந்து, தம்முடன் பிறந்தவராகிய மருணீக்கியார் பரசமயப் படுகுழியில் வீழ்ந்து கெடுவதை வீரட்டானேசுவரர் சந்நிதியில் நாள்தோறும் விண்ணப்பஞ் செய்யாநிற்க,

ஒருநாள் வீரட்டானேசுவரர், திலதவதியார் சொப்பனத்தெழுந்தருளி, 'உன்னுடன் பிறந்தவனுக்குச் சூலைநோயை உண்டாக்கி, அவனை நாம் ஆட்கொள்கிறோம்; நீ துன்பப்படவேண்டியதில்லை' என்று கட்டளையிட்டருளி, அவ்வாறே அவர்க்கு அந்நோயை உண்டாக்கிய வளவில், அவர் பொறுது தமக்குத் தெரிந்த மந்திரங்களாலும், சமண முனிவர் மந்திரங்களாலும் தடுக்கவும், அது மேன்மேலு முதிர்வது கண்டு, இனி யிதற்கென் செய்வோமென்று வருந்தித் திலதவதியா ருக் கறிவிக்க, அவர் நாம் அங்குவாரோமென்றதை ஓர் ஏவலாளனால் உணர்ந்து, அவனையே துணைப்பற்றிக்கொண்டு ஒருவர்க்குந் தெரி யாது இராவழிக்கொண்டு சென்று, திருவதிகையென்னுஞ் சிவதலத் திற் சேர்ந்து, திலதவதியாரைக் கண்டு வணங்கி, தாயே! இச்சூலை நோயால் யான் படுந் துயரத்திற்கோ ரளவில்லை; இது நீரும்படி நீர் அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமெண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, திலத வதியார் மனமிரங்கிச், சிவபெருமான் திருவருளைப் பலமுறை சிந்தித் துத் தொழுது, சகோதரராகிய மருணீக்கியாரை நோக்கி, நீர் கடைத் தேறும்பொருட்டு வீரட்டானேசுவரர் திருவருளால் உமக்கு இந் நோய் நேரிட்டது; ஆதலால், அவரைத் தொழுது துதித்தாலன்றித் தீராதென்று திருநீறளித்து, அணிந்துகொள்ளச் சொல்லிச், சுவாமி சந்நிதானத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக, அவரும் உடன் சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வணங்கிப், பரமபிதா வாகிய சிவபெருமான் கிருபையால் பதிகம் பாடவேண்டுமென்னும் பேரன்பு தம்முள்ளத்தின்கண் உதிக்க, அவ்வாறே, "கூற்றாயின வாறு" என்னும் திருப்பதிகம் பாடினர். அங்ஙனம் பாடியமாத் திரத்தில் அந்நோய் நீங்கப் பேரானந்தமடைந்து, சிவபெருமான் திருவருள் இருந்தபடியைக் கருதிப் பரவச முற்றிருக்கும்போது, நீ இனிமையாகப் பதிகமோதிய தன்மையால் உனக்கினி நாவுக்கரசு என வோர் பெயர் வழங்கக்கடவதென்று அசரீரி வாக்கு உண்டாக, அதுகேட்டு மிகுதியு மகிழ்வுற்றுப் பசுபதியைப் பலமுறை பணிந்து, அன்றுதொட்டுச் சிவவேடம் பூண்டு, திருத்தொண்டு செய்திருந்த னர்.

சமணர்கள் இஃதறிந்து, இனி நம்முடைய சமயம் பொய்த்தது, அரசன் இஃதுணர்ந்தால் அவனுஞ் சைவனாவான்; ஆதலால், அவன் அறிவதற்கு முன்னே நாம்போய் வேறுவகையாகத் தெரிவிக்கவேண் டுமென்று தம்முள் ஆலோசித்து, அரசனிடத்துச் சென்று, தருமசே னர் சைவசமய விருப்பத்தால் அதிற் சேர்க்கருதிக் கபடமாகத் தமக்

குச் சூலைநோய் கண்டதென்றும், அது நம் மந்திரங்களால் தீரவில்லை யென்றும் கற்பித்து, தம்முடைய சமயத்தை இழிவுபடுத்தித், தம்முடைய தமக்கையினிடத்திற் சென்று, சைவராயினரென்று சொல்லினர். அரசன், அதுகேட்டு வெகுண்டு, இங்ஙனஞ் சமயத்துரோகஞ் செய்தவனை யாது செய்யவேண்டுமென, அவர்கள் நீற்றறையி லிடவேண்டு மென்ன, அரசனுணையால் அவ்வண்ணமே செய்யத், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், "மாசில்வீணையு மாலைமதியமும்" என்னும் திருப்பதிகம் பாடிச், சிவபெருமானைத் துதித்து, அதனுற் சிறிதும் இடையூறின்றி யிருக்க, சமணர்கள் ஏழாநாள் நீற்றறையைத் திறந்து பார்க்கும்போது, அவர் தமது திருமேனியில் யாதொரு துன்பமுமின்றி யிருக்கக்கண்டு அதிசயித்து, மீண்டும் பாலில் விடங்கலந்து கொடுக்க, அதையுமுண்டு உயிர் வாழ்ந்திருந்தனர். பின்னர் அவரை மிதிக்கும்படி யானையை ஏவினர். அப்போது "சுண்ணவெண் சந்தனச்சாந்து" என்னும் பதிகம் பாடியருள, அவ்யானை திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை வணங்கித் தன்மேல் ஏறியிருந்த பாகனையுஞ் சமணரையுங் கொன்று சென்றது. பிறகு கற்றூணிற் கட்டிக் கடலிலிட்டனர். அப்பொழுது மருணீக்கியார் பரமசிவத்தைத் தியானித்து, "சொற்றுணை வேதியன்" என்னும் பதிகம் பாடத் தொடங்கக், கட்டுகளெல்லாம் நீங்கி அக் கற்றூண் தெப்பம்போல் மிதக்க, அதன்மேலிருந்து திருப்பதிகமுற்றும் பாடியருளி, திருப்பாதிரிப்புலியூருக்கடுத்த திருக்கெடிலநதி முகத்துவாரக் கரையிற் சேர்ந்து, திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கெழுந்தருளி, அங்குச் சிவபெருமானை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்து, மறுநாள் திருவதிகை வீரட்டானேசுவரஞ் சென்று வணங்கித் திருப்பதிகம்பாடிக், கைத்தொண்டு முதலிய திருத்தொண்டு செய்தொழுகுநாளில், சமணவரசனாகிய பல்லவனென்பவன் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளது உண்மையை உணர்ந்து, தானுஞ் சைவனாகிச், சமணரது மடம் ஆலயம் முதலியவற்றை இடித்து ஓர் சிவாலயப் பிரதிட்டைசெய்து வாழ்ந்தனன்.

பின்பு திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவதிகைவீரட்டானத்தினின்றும் புறப்பட்டு, அருகிலுள்ள சிவாலயங்களனைத்தையுந் தரிசித்துத், திருப்பதிகம் பாடித் துதித்துத், திருத்தூங்கானைமாடத்திற் சென்று, சிவபெருமானைத் தரிசித்து வணங்கிநின்று, ஐயனே! சமண சமயச் சார்பிலிருந்த இவ்வுடலைப் பொறுத்திருக்க அருவருக்கின்றேன்; ஆதலால், தேவரீருடைய இலச்சினையை அடியேனுடலில் தரித்தருள வேண்டுமெனப் பதிகம்பாடித் துதிக்க, அவ்வாறே சிவ

பெருமான் திருவருளால் ஒருவர்க்குந் தெரியாமல் ஓர் பூதம் வந்து, சூலக்குறியோடு இடபக்குறியையும், தமது திருத்தோளில் பொறிக்க, மகிழ்ந்து துதித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டு மற்றைச் சிவஸ்தலங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு, அளவிலா அன்பு மேன்மேலும் பெருகச் சிதம்பரத்திற் சென்று, சிற்சபையில் ஆநந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருளும் நடேசரைத் தொழுது, திருப்பதிகமோதித் துதித்து, விடைபெற்றுக்கொண்டு, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் பேராசையோடு செல்லும்போது, அவர் தமது திருக்கூட்டத்துடன் எதிர்வரக் கண்டு வணங்கத், திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், அப்பரே! எழுந்திருமென்று தமது திருக்கரத்தா லெடுக்க, எழுந்திருந்து, அவருடன் சீகாழியிற் சென்று, சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்து, திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருமாளிகையில் திருவமுது செய்து வீற்றிருந்து, சோழநாட்டின்கணுள்ள சிவாலயங்களைச் சென்று தரிசிக்கவேண்டு மென்னும் ஆவலோடு திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுடன் எழுந்தருளித், திருக்கோலக்காவிற் சென்று, சிவபெருமானைத் தொழுது பதிகம் பாடி, அங்கிருந்து தனித்துச் சென்று, மற்றைச் சிவஸ்தலங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு, பிறகு திருச்சத்திமுற்றத்திற் சென்று, சிவபெருமானைப் பலமுறை பணிந்து, கூற்றன் வருமுன்னரே அடியேன் முடியில் தேவரீர் திருவடி சூட்டவேண்டுமெனத் திருப்பதிகம் பாடியருள, சுவாமி திருநல்லூர்க்கு வருகவென, அவ்வாறே யங்குச்சென்று ஆலயத்தில் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து நின்றபொழுது, எம்பெருமான் திருவடி சூட்ட, திருப்பதிகம் பாடித் துதித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திங்களூரிற் சென்று, தம்மிடத் தன்புள்ள அப்பூதி நாயனாரைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அவரது வேண்டுகோளால் அவர் திருமனையில் திருவமுதுசெய்ய வுடன்பட்டமையால், அந் நாயனார் மனைவியார் திருவமுது சமைத்து மூத்த திருநாவுக்கரசென்னும் புதல்வனை நோக்கி, நீ சென்று வாழையிலை கொய்து வருகவென்று ஏவ, அப்புதல்வன் சென்று, வாழையிலை யறுக்கும்பொழுது, சர்ப்பந் தீண்டிற்று. அவன், கொய்த இலையைக்கொண்டுவந்து தாய் கையிற் கொடுத்து இறந்தனன். அவர்கள் கண்டு விஷந் தீண்டியிருக்கலாமென்று தமக்குள் குறிப்பாலறிந்து, இவ்வுயிர் நீங்கிய வுடலை மறைத்துத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளிடத்துச் சென்று, திருவமுது கொள்ள எழுந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, இவர் இஃதுணர்ந்து தேவாரமோதிப் புத்திரனைப் பிழைப்பித்து, அப்பூதி நாயனாருடன் திருவமுதுசெய்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவாரூரிற் சென்று,

திருக்கோயிலுட் புகுந்து, வன்மீகநாதரைப் பதிகம்பாடித் துதித்துத் திருப்புகலூர்க்கு வருகையில், அங்கு முன்னரே எழுந்தளியிருந்த திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் கேள்வியுற்று, எதிர்கொண்டு வர, இருவருங் கண்டு வணங்கித் திருப்புகலூரைச் சேர்ந்து, சிவதரிசனஞ் செய்து,திருப்பதிகமோதி, முருகநாயனர் திருமடத்தில்எழுந்தருளித் திருவமுதுசெய்து, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாரூர்க் கெழுந்தருள, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அங்குள்ள மற்ற சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, மீண்டும் திருப்புகலூரில் முருகநாயனர் திருமடத்தில் வீற்றிருக்கத், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும் அங்கெழுந்தருளினர். பின்னர் இவ்விருவர்களும் திருவீழிமிழலையிற் சென்று, சிவதரிசனம் பண்ணித் தேவாரமோதித் துதித்து அங்கிருக்கும்பொழுது, காலமழையின்றிப் பஞ்சமதிகரிக்கச், சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கித் தம்மடியாருக்குப் படிக்காசு கொடுத்தருள, அதனல் இடைவிடாது வருகின்ற சிவனடியார்கள் யாவர்க்கும் அமுதுபடைத்துக் கொண்டிருந்து, பிறகு திருமறைக்காடென்னுந் தலத்திற் சென்று, தேவர் பூசித்துச் சாத்திய திருக்கதவம் திறக்கும்படி, "பண்ணினேர் மொழியா ளுமைபங்கரோ" என்னும் திருப்பதிகமோதிப், பின்னர்ச் சோழநாட்டின்கண்ணும் நடுநாட்டின்கண்ணுமுள்ள சிவஸ்தலங்களனைத்தையுந் தரிசித்து வணங்கித், தொண்டைநாட்டிற் கெழுந்தருளி, அங்குள்ள காஞ்சிபுரமுதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருக்காளத்திமலைக் கெழுந்தருளிச் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்பொழுது, ஸ்ரீ கைலாசம் தரிசனமாக, அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸ்ரீ மல்லிகார்ச்சுன மென்னும் தலத்திற் சேர்ந்து, சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் திருப்பதிக மோதித் துதித்து, விடை பெற்றுக்கொண்டு, வடக்கு நோக்கிச் சென்று, கங்கைக்கரை சேர்ந்து, காசி விசுவநாதரைத் தரிசித்து வணங்கி, அங்குத் தம் பரிசனங்களை நிறுத்தித் தாம் தனியே இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் நடந்து, காடு மலை கானறு யாவுங் கடந்து, பாலைவனத்திற் செல்லும்பொழுது அதன் வெப்பத் தாற் கால்கள் பரடுவரையினும் கைகள் மணிக்கட்டு வரையினுந் தேய, நடக்கச் சக்தியற்றப் பின்னர் மார்பால் தவழ்ந்தும் புரண்டும் சென்று, அதற்குஞ் சத்தியின்மையால் மூர்ச்சித்துக்கிடக்க,சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கி, இவ் வுலகத்தின்கணுள்ள ஆன்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டுத் திருப்பதிகம் பாடியருள வேண்டுமென்னும் கருத்தால் திருக்கைலாயத்திற்குவாக் கட்டளையிட்டருளாது, ஓர் பிராமண வடிவங்கொண்டு திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்குமுன் னெழுந்தருளி, நீ ரிங்ஙனம் வருந்தியதென்னை யென்றார். அப்பொழுது சிவபெரு

மான் கிருபா நோக்க வீக்ஷண்ய விசேஷத்தால் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சற்றுணர்வுற்று, அம்மறையவரை நோக்கித், திருக்கைலாச தரிசனஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் பேராசையால் இங்ஙனம் வந்தேனென்ன, அதற்கு அவ்வந்தணர் திருக்கைலாச தரிசனம் மானிடர்களுக்குக் கிடைக்கத்தக்கதோவென, இவ்வுடல் எவ்வகையாலுமழிவது ஆகையால், கைலாசதரிசனஞ் செய்தாலொழிய மீளேனென்றனர். அவரது மனவுறுதியை நன்குணர்ந்த சிவபெருமான் அப்பிராமணவுருக் கரந்து அறவடிவாகிய இடப வாகனத்தின்மேல் பார்வதி சமேதராய்த் தோன்றி, நாவுக்கரச! எழுந்திரு வென்று அருளிய அளவில், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருமேனி முன்போலப் பழுதின்றி விளங்க, உணர்வுற்றுச், சிவபெருமானே! அடிமைக்குத் திருக்கைலாச தரிசனந் தந்தருள வேண்டுமென்று பலவாறாகத் தோத்திரஞ் செய்தனர். சுவாமி எழுந்தருளியபோது உண்டாகிய தடாகத்தைக் காட்டி, இதில் மூழ்கித் திருவையாற்றிற் சென்றால், அங்குக் கைலாச தரிசனஞ் செய்வாயென்றார். அவ்வண்ணமே அத்தடாகத்தில் அவர் மூழ்கித் திருவையாற்றிற் சிவபெருமான் சந்நிதானத்திற் சென்று, நந்திதேவர் முதலிய பிரதமகணங்களும், முனிவர்களும், இந்திராதிதேவர்களும், வந்து நெருங்கியிருக்கவும், தேவதுந்துபி முழங்கவும், நான்கு வேதங்களும் கோஷிக்கவும், பார்வதி சமேதராய் எழுந்தருளியிருக்கும் கயிலாசபதியைக் கண்டு தரிசித்து வணங்கி, ஆனந்தபரவசராய்த் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்துப், பின்பு அக்காட்சி போய்ப் பழையபடி ஆலயமாயிருக்கக் கண்டு, மனவருத்தமடைந்து, இன்னுமுள்ள சிவஸ்தலங்களனைத்தையும் சென்று தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் பேரன்பினால் திருப்பூந்துருத்தி என்னும் சிவஸ்தலத்திற் கெழுந்தருளிச், சிவதரிசனம் பண்ணித் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்துச், கைத்தொண்டு செய்து, அங்கோர் மடாலயம் கட்டுவித்து, அதில் வீற்றிருந்து காலங்கள் தோறுந் தவறாது சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் மதுரைக் கெழுந்தருளிச் சமணரை வாதில் வென்று மீண்டும் சோழவளநாட்டிற்கு வரும்போது, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைக் காணவேண்டுமென்னும் ஆசையால் திருப்பூந்துருத்திக்கெழுந்தருள, அதைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிக ளுணர்ந்து, ஒருவரு மறியாது சென்று, திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் எழுந்தருளிய முத்துச் சிவிகையைத் தமது அருமைத் திருத்தோளால் தாங்க, அதைத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அறியாமல் அப்பர் எங்கு என்ன, அடியேன் தேவரீர் முத்துச்சிவிகையைத் தாங்கும்பெருவாழ்வு பெற்றுளனென்றார்.

அம்மொழி தம் திருச்செவியில் புகுமுன் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் விரைவிற் சிவிகையை விட்டிறங்கித் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைப் பணிய, அவரதற்கு முன்னரே வணங்கக் கண்ட சிவனடியார்களனைவரும் அவ்விருவர்களையும் தொழுது அடங்கா மகிழ்ச்சியாலாரவாரித்தனர். பிறகு, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும்ஆலயத்திற்செழுந்தருளிச் சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருமடத்திற் போய், இருவரும் அளவளாவி யமர்ந்திருக்கையில், மதுரையில் நடந்த செய்திகளெல்லாவற்றையுந் திருக்கூட்டத்தார் கூறக்கேட்டு, ஆனந்தமடைந்ததுமன்றிக் குலச்சிறை நாயனார் மங்கையர்க்கரசியார் ஆகிய இவர்களுடைய சிவநேச மிகுதியைத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளக் கேட்டுப் பரவசமடைந்து, உடனே தாமும் மதுரைக் கெழுந்தருளிச் சொக்கநாதரையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும் தரிசித்துத் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்திருக்கையில், மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனாரும் பாண்டியராசராகிய நின்றசீர் நெடுமாறநாயனாரும் வந்து வணங்க, மகிழ்ந்து, அவர்க்கினிய வசனங்கள் சொல்லிப் போக்கி, அங்கிருந்து புறப்பட்டு இடையிலுள்ள சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்து, இராமேச்சுரத்துக் கெழுந்தருளி, இராமேச்சுரரைத் தரிசித்துப் பதிகம் பாடிச் சாத்தி, அங்குச் சிலநாள் வரையில் இருந்து, மீண்டும் சோழவளநாட்டிற் கெழுந்தருளித் திருப்புகலூரிற் சென்று, சிவபெருமானைத் தரிசித்து வணங்கி, அங்கு உழவாரத்தாற் கைத்தொண்டு செய்து வாழுநாளில், பரமகாருண்யராகிய சிவபெருமானார் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளது பக்தி மிகுதியை உலகத்தின்கண்ணுள்ள ஆன்மகோடிகளுக் கறிவிக்கும்பொருட்டு அவர் உழவாரப்படையாற் செதுக்குமிடங்களிலெல்லாம் பொற்குவையும் நவமணிக்குவையுமாகச் செய்தருள, அவற்றை ஓடுங் கற்களுமாக மதித்துத் திருவலகிட்டெறியப், பின்பு அவரை மயக்கும்படி அரம்பைகளிரை ஏவ, அவர்களங்ஙன மெய்தி மயக்க, அது கண்டு திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் வினையை முன்னிலைப்படுத்தி "பொய்மாயப் பெருங் கடலில்" என்னுந் திருத்தாண்டக மோதியருள, அம்மாதர்கள் இவரை மயக்குவது நம்மாலாவதன்றென்று கருதிப் போயினர். பின்பு திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அத்தலத்திலேயே சிவபெருமானை இடையறாது தரிசனஞ் செய்து பதிகம்பாடிச் சாத்தி வாழுநாளில் ஓர் நாள் "எண்ணுகேனென்சொல்லி யெண்ணுகேனோ" என்னுந் திருத்தாண்டகமோதிச் சிவானந்தாதீதராய்ச் சிவபெருமான் திருவடி நீழலில் சேர்ந்தருளினர்.

சுபம் ! சுபம் ! !

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் காலம்

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் சரித்திர விறுதியிற் கூறியவாறே அவ்ரும் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளும் ஏககாலத்தின ரென்றுரைத்தலே இப்பொழுது கூறிமுடித்த சரித்திரமும் நிலைபெறுத்தும். அதனாலேயே திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளைப் போலவே கிறிஸ்தாப்தம் ஏழாம் நூற்றாண்டின் நடுவிற் றிகழ்ந்தன ரென்று தடையின்றி யுரைக்கலாம். ஆயினும், சம்பந்தர் பதினாறாண்டே யுலகில் நிலவினரென்று கூறும் ஐதிகம். அப்பர் எண்பத்தோன்றாண் டிருந்தனரென்று கூறும். ஆகலின் அப்பர், சம்பந்தர்க்கு முன்னோ பின்னோ முன்னும் பின்னுமோ நெடுங்காலஞ் சீவித்திருந்தவராதல்வேண்டும். மற்றுத் திரிசிராப்பள்ளிக் குகையிற் கண்ட சாஸனங்களையும், அப்பர் சரிதைகளையும் ஒப்பு நோக்குவமாயின், அவர் குணபரனென்னும் பல்லவ மன்னன் காலத்தவரென்று கூற விடமுண்டு. குணபரன் முற்குறித்த நாஹிம்ஹவர்மப்பல்லவன் தந்தையாகிய மஹேந்திரவர்மனேபோலும். இதனால் அப்பர் ஞானசம்பந்தர் பிறக்கு முன்னமே புகழ்பெற்றிருத்தல் கூடுமெனவூகித்தல் தவறாகாது. ஆகவே அப்பர் காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டு முதலும் நடுவுமாகல்வேண்டும்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்கு வயது அக.

அவர் முத்தியடைந்த நாள் சித்திரைமாூ சதய நக்ஷத்திரம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திவ்யசரித்திரம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசமயாசாரியராகிய

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திவ்விய சரித்திரம்

சந்தானாசாரியராகிய

உமாபதிசிவாசாரியர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

புராணசாரம்

தண்கயிலை யதுநீங்கி நாவ லூர்வாழ்
　　சைவனார் சடையனார் தநய னாராய்
மண்புகழ வருட்டுறையா னோலை காட்டி
　　மணம்விலக்க வன்றொண்டா யதிகை சேர்ந்து
நண்பினுட னருள்புரிய வாரூர் மேவி
　　நலங்கிளரும் பரவைதோ ணயந்து வைகித்
திண்குலவும் விறன்மிண்டர் திறல்கண் டேத்துந்
　　திருத்தொண்டத் தொகையருளாற் செப்பி னாரே.

செப்பலருங் குண்டையூர் நெல்ல ழைத்துத்
　　திருப்புகலூர்ச் செங்கல்செழும் பொன்னாச் செய்து
தப்பின்முது குன்றர்தரும் பொருளாற் றிட்டுத்
　　தடத்தெடுத்துச் சங்கிலிதோள் சார்ந்து நாத
னொப்பிறனித் தூதுவந்தா றூடு கீறி
　　யுறுமுதலை சிறுமதலை யுமிழ நல்கி
மெய்ப்பெரிய களிறேறி யருளாற் சேர
　　வேந்தருடன் வடகயிலை மேவி னாரே.

திவ்விய சரித்திரம்

திருக்கைலாசமலையில் பார்வதியாரோடு எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானுடைய மெய்த்தொண்டர் அறுபத்துமூவரில் ஒருவராகிய ஆலாலசுந்தர ரென்பவர், ஒருநாள் அப் பரமபதிக்குப் பூமாலை தொடுத்து அணிதற்பொருட்டு, மலர்கொய்தற்குத் திருநந்தவனத்திற் சென்றபோது, உமாதேவியார்க்கு மலர்மாலை கட்டிச் சாத்துதற்கு அவ் வனத்திற் பூப்பறித்து நின்ற அவருடைய சேடியர்களாகிய அனிந்திதை, கமலினி என்னும் பெயருடைய பெண்கள் இருவர் மேல் இச்சைகொண்டார். அவர்களும் ஆலாலசுந்தாரைக் கண்டு அவர்மேல் ஆசை கொண்டார்கள். பின்பு ஒருவாறு மனத்தை மீட்டுக்கொண்டு ஆலாலசுந்தரர் சிவசந்நிதானத்துக்கும், சேடியர்கள் தாயார் சந்நிதிக்குஞ் சென்றனர். சர்வாந்தரியாமியாகிய கைலாசபதி ஆலாலசுந்தரரை நோக்கி, 'நீ பெண்கள்மேல் இச்சை கொண்டமையால் தக்ஷிணபூமியில் மானுடதேக மெடுத்து அப் பெண்களோடு கூடி யின்ப மநுபவிப்பாயாக' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளக் கேட்டு, ஆலாலசுந்தரர் நடுநடுங்கிச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, எழுந்து நின்று அஞ்சலியஸ்தராய்க், 'கருணைக்கடலே! மனிதனாய்ப் பிறந்து சமுசார சாகரத்தில் மூழ்கி, செய்வது இன்னது, தவிர்ப்பது இன்னது என்று அறியாது மயங்கும்பொழுது தேவரீர் என்னைத் தடுத்தாட்கொள்ளவேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெருமானார் அதற்குத் திருவுள மிசைந்தனர்.

அவ்வாறே ஆலாலசுந்தரர் புண்ணிய பூமியாகிய பரதகண்டத்தில் தென்தேசத்தில் திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் ஆதிசைவப் பிராமணகுலத்தில் சடையனாருடைய கற்புக் கிருப்பிடமாகிய இசைஞானியார் திருவயிற்றில் அவதரித்து, நம்பியாரூரரென்னும் பிள்ளைத் திருநாமம் பெற்று, ஒருநாள் வீதியில் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடுகையில், அந்நாட்டரசராகிய நரசிங்கமுனையரையர் கண்டு, சடையனார் சம்மதத்தின்மேல் அப் பிள்ளையைத் தம் மாளிகைக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய் அபிமான புத்திரராகப் பாவித்து வளர்க்க வளர்ந்தாராயினும், பிராமண குலத்துக்குரிய ஒழுக்கமுடையராய்த் தக்கபருவத்தில் உபநயனஞ் செய்யப்பெற்று, வேதாகமமுதலிய சகலசாஸ்திரங்களிலும் வல்லவராய்த் திருமணஞ்செய்து கொள்ளுதற்குரிய பருவத்தை யடைந்தனர். அதுகண்டு, தந்தையாராகிய சடையனார் தம் மரபுக்கேற்ற புத்தூரிலுள்ள சடங்கவி சிவாசாரியரிடத்தில் அவர் புத்திரியைத் தம் புத்திரருக்கு மணம்பேசச் சில முதியோரை அனுப்பினார். அவர்கள் சடங்கவி சிவாசாரியரிடத்

திற் சென்றுபேசி, அவர் உடன்பட்ட செய்தியைச் சடையனாருக்கு அறிவித்தனர். அப்பொழுது சடையனார் மனமகிழ்ந்து, விவாக சுப தின முகூர்த்தம் நிச்சயித்துத், தம் ஞாதிகள் முதலிய உறவினரையும் நட்பினர் யாவரையும் திருமணவோலை போக்கி வரவழைத்தனர். பின்பு, நம்பியாரூராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமணக் கோலம்பூண்டு, குதிரையிலேறிச் சகல சம்பிரமத்தோடும் புத்தூரில் சடங்கவியார் வீட்டில் திருக்கல்யாணப் பந்தர்க்குமுன் சென்று, குதிரையினின்றிழிந்து, உள்ளேபோய் ஆசனத்திருந்தனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் தாம் திருக்கைலாசத்தில் ஆலாலசுந்தரர்க்குத் திருவாக்களித்தபடி ஓர் வயோதிகப் பிராமண வடிவங்கொண்டு, அந்தக் கல்யாணப்பந்தலில் எழுந்தருளிநின்று, அங்குள்ளார்க் கெதிரில் நம்பியாரூரரை நோக்கி, 'உனக்கும் எனக்கும் ஒரு வழக்கிருக்கிறது; அது தீர்ந்தபிறகுதான் நீ விவாகஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும்' என்றனர். நம்பியாரூரர், 'உமக்கும் எனக்கும் உள்ள வழக்கு யாது?' என்ன, அவ்வையர் அங்குள்ள பிராமணர்களை நோக்கி, 'இந்த நம்பியாரூரன் எனக்கு அடிமை' என்றார். அதுகேட்ட நம்பியாரூரர், 'இவ்வையர் சொல்லியது நன்றாயிருக்கிறது' என்று பழித்துச் சிரிக்க, பிராமண வேடம் பூண்டுவந்த கடவுள், 'உன்பாட்டன் எழுதிக்கொடுத்த முறியோலை இதோ இருக்கிறது; அப்படியிருக்க நீ பரிகாசஞ்செய்தது என்ன?' என்றார். நம்பியாரூரர் ஐயரை நோக்கி, 'பிராமணருக்குப் பிராமணர் அடிமைப்படுதல் இன்றுதான் நீர் சொல்லக் கேட்டோம்; நீ பித்தனோ?' என்ன, ஐயர், 'நான் பித்தனுமாகட்டும், பேயனுமாகட்டும், நான் அதற்குச் சிறிதும் வெட்கமடையேன்; நீ விநோத வார்த்தைகள் பேசவேண்டாம்; அடிமைத் தொழில் செய்ய வா' என்றார். நம்பியாரூரர், 'ஐயரே! அவ்வோலையைக் காட்டும்' என்ன, 'ஐயர், 'நீ இந்த வோலையைப் பார்த்து நிச்சயிக்கத் தக்கவனோ? நான் இந்தச் சபையாருக்குக் காட்டி மெய்யென்று ஒப்புக்கொள்ளச் செய்வித்தபின், எனக் கடிமைத்தொழில் செய்யமாத்திரம் தக்கவன்' என்றார். அதுகேட்டு நம்பியாரூரர் கோபங்கொண்டு, அவர் கையிலுள்ள ஓலையைப் பறிக்க அவருக்கு எதிரிற் சென்ற அளவில், அவரோடத் தாம் பின்தொடர்ந் தோடிப் பிடித்து ஓலையைப் பறித்துக் கிழித்தனர். சுந்தரமூர்த்தியைப் பிடித்து ஒருதாம் 'இது முறையோ' என்று கூச்சலிட, சமீபத்தி னின்றவர்கள் இருவரையும் விலக்கி, 'உலகத்தில் எந்நாளும் நடந்திராத செய்தியைக் கொண்டு வழக்காடுகிற பிராமணரே! நீர் எங்கேயிருக்கிறவர்? சொல்லும்!' என, 'நான் இந்தத் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் இருக்கிறவன்;

அஃதிருக்கட்டும்; இந்த நம்பியாரூரன் அறநெறிக்கு விரோதமாக என் கையில் இருந்த ஓலையைப் பலாத்காரமாய்ப் பிடுங்கிக் கிழித்தத னால் தான் எனக்கடிமை என்பதை ஸ்திரப்படுத்தினன்' என்றார். அப்பொழுது நம்பியாரூரர் 'நீர் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் இருப்ப வராயின், உம்முடைய தப்பு வழக்கை அங்கேதானே பேசித் தீர்ப்புச் செய்ய வாரும்' என்ன, ஐயர் அது கேட்டுத் 'திருவெண்ணெய்நல்லூ ரில் உள்ள பிராமணர்களுக்குமுன் ஆதியில் எழுதிய மூல ஓலை யைக் காட்டி, நீ எனக்கு அடிமை என்பதைச் சாதிப்பேன்' என்று தண்டூன்றிக்கொண்டு முன்னே சென்றார். நம்பியாரூரரும் மற்றைப் பிராமணர்களும் பின்னே போயினர்.

ஐயர் தமக்குப் பின்வந்த நம்பியாரூரரோடும் மற்றைப் பிராமண ரோடும் திருவெண்ணெய்நல்லூரைச் சேர்ந்து, அங்குக் கூடிய பிரா மணர்களுக் கெதிரில் அவர்களை நோக்கி, 'அறிவிற் சிறந்த பெரி யோர்களே! இந்த நம்பியாரூரன் எனக்கடிமையென்று காட்டிய ஓலையைப் பறித்துக் கிழித்துவிட்டு உங்களிடத்திற்கு வந்திருக் கிறான்' என்று முறையிட்டார். அதைக் கேட்ட பிராமணர்கள் அவ ரைப் பார்த்து, 'பிராமணர்கள் அடிமைப்படுதல் இவ்வுலகத்தில் எக் காலத்து மில்லையே! ஐயரே! நீர் என்ன தப்புவார்த்தை சொல்லுகின் றீர்' என்ன, ஐயர், 'நான் சொல்லியது பொய்யன்று, மெய்யே; இவன் பறித்துக் கிழித்த வோலை இவனுடைய பாட்டன், தானும் தன் உறவினரும் எனக்கடிமையென் றெழுதிக்கொடுத்த வோலை' என்றார். உடனே பிராமணர்கள் நம்பியாரூரரை நோக்கி, 'இவர் உம் முடைய பாட்டன் எழுதிக்கொடுத்த முறியோலையைக் காட்டினால் நீர் அதைப் பறித்துக் கிழிக்கலாமா? அதனால் உம்முடைய பக்ஷம் செயித்ததாமா? இவர் தம் வழக்கை யாவரும் ஒத்துக்கொள்ளும்படி கூறினர்; இனி உம்முடைய கருத்து யாது?' என்ன, அதற்குச் சுந்தரர், 'வேதாகம முதலிய யாவுங் கற்றுணர்ந்த மகான்களே! நான் ஆதிசைவனென்பதை நீங்களெல்லோரு மறிவீர்களே! அப்படியிரு க்க இந்தப் பிராமணர் என்னைத் தமக்கடிமையென்று சாதிக்கிறாரே! இது மனத்தால் நிச்சயிக்கத்தகாத மாயை என்றே நினைத்தல்வேண் டும்; நானிதற்கு என்ன சொல்வேன்?' என்ன, அதைக் கேட்ட பிரா மணர்கள் அவ்வையரை நோக்கி, 'நீர் இவரை உம்முடைய அடிமை யென்று சொல்லுகிறதற்கு அநுபவம், லிகிதம், சாக்ஷி இம்மூன்றி லொன்று உம்மிடத்தில் இருக்கவேண்டுமே; அதைக் காட்டும்' என்றார்கள். அப்பொழுது ஐயர், 'இவன் கிழித்த ஓலை மூலவோலை

யைப் பார்த்து எழுதிய படியோலை; மூலவோலையோ என்னிடத் திருக்கின்றது' என்றார். பிராமணர், 'ஆனால் அதைக் காட்டும்' என, ஐயர், 'ஆரூரன் அதையும் முன்போலப் பறித்துக் கிழித்துப்போட்டால் என்செய்வேன்? ஆதலால், அப்படிச் செய்யாதபடித் திட்டஞ் செய்வீர்களேயானால் காட்டுகிறேன்' என்ன, பிராமணர்கள், 'கிழிக்க வொட்டோம், காட்டும்' என்றார்கள். ஐயர், மூலவோலையைக் கையிலெடுத்தனர். அப்பொழுது சபையார் கட்டளையின்படி ஓர் கணக்குப்பிள்ளை எழுந்து அவரைக் கும்பிட்டு, ஓலையை வாங்கிச் சபையிலுள்ளார் கேட்கும்படி,

> "திருநாவலூரிலிருக்கும் ஆதிசைவனுகிய ஆரூரனென்னும் நான் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலிருக்கும் பித்தனுக்கு, நானும் என் சந்ததியாரும் வழித்தொண்டு செய்ய உள்ளும் புறமு மொப்ப உடன்பட்டெழுதிக் கொடுத்தேன்.
>
> இப்படிக்கு,
>
> ஆரூரன்."

என்று வாசித்தான். அதிற் சாக்ஷி கையெழுத்திட்டவர்களும் தங்கள் கையெழுத்தென்றே ஒப்புக்கொண்டனர். அதன் பின்பு பிராமணர்கள் நம்பியாரூரரை நோக்கி, 'இது உம்முடைய பாட்டன் கையெழுத்துத் தானோ பாரும்' என்றார்கள். ஐயர் அவர்களைப் பார்த்து, 'இச்சிறுவன் தன்னடிமை யோலையில் எழுதிய தன் பாட்டன் கையெழுத்தை அறியச் சக்தியுள்ளவனோ? இவன் பாட்டன் எழுதிய வேறு கைச்சாத்திருந்தால் அதை வருவித்துப் பார்த்து ஒத்திருந்தால் உங்களுக்குத் தோன்றிய தீர்ப்புச் சொல்லுங்கள்' என்ற அளவில், அப்படியே அவர் பாட்டனார் கைச்சாத்தொன்று அழைப்பித்துப் பார்த்து ஒத்திருக்கக் கண்டு, 'இனி நீர் தப்ப வழியில்லை; நீர் இந்தப் பிராமணருக்குத் தோற்றீர்; ஆதலால், அவர் கருத்தின்படி அடிமை செய்வதே கடன்' என்றார்கள். ஆலாலசுந்தரர், 'விதிமுறை யிதுவாயின் நான் உடன்படேனென்று சொல்லக்கூடுமோ?' என்று நின்றார். அப்பொழுது பிராமணர்கள் அவ்வையரை நோக்கி, 'நீர் காட்டிய முறியோலையில் உங்களூரே எங்களுடைய வூராக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது; ஆகையால் உமக்கு இங்கே தலைமுறையாகவுள்ள வீடும் ஸ்திதியும் காட்டும்,' என்ன, 'காட்டுகிறேன் வாருங்கள்' என்று நம்பியாரூரரும் பிராமணர்களும் பின்தொடர்ந்துவரத் தாம் அவ்வூரிலுள்ள திருவருட்

டுறை என்னுஞ் சிவாலயத்துள்ளே போயினர். பின் போன சபை யார் அவரைக் காணாது திகைத்து நின்றார்கள்.

அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் 'என்னை அடிமைகொண்ட பிராமணர் திருக்கோயிலுள்ளே புகுந்தது என்ன ஆச்சரியம்' என்று கருதி, அந்தியந்த ஆசையோடும் தனித்து அவரைப் பின் தொடர்ந்துபோய்க் கூப்பிடச், சிவபெருமான் அறவடிவாகிய இடப வாகனத்தின்மேல் பார்வதிசமேதராய் எழுந்தருளி, "நீ நமக்கு முன்னே தொண்டனாயிருந்தாய்; பெண்கள்மேல் ஆசை வைத்ததனால் நம்முடைய ஆணையாற் பூமியிற் பிறந்தாய்; இப்பொழுது சமுசார பந்தமானது உன்னைத் தொடாதபடி நாமே வலியவந்து தடுத்தாட் கொண்டோம்' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இவ்வாறெழுந்த அருமைத் திருவாக்குச் செவியில் நுழையச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரவசப்பட்டு, அடியற்ற மரம்போல் பூமியில் விழுந்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணி, ஆநந்தக் கண்ணீர் பெருக எழுந்து நின்று இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேற் குவித்து, 'பொன்னம்பலத்தில் பஞ்சகிருத்தியத் திருநடனஞ் செய்தருளும் சுவாமி! தேவரீர், ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னை வலியத் தடுத்தாண்ட அருட் பெருமையை என்னென்று சொல்லுவேன்!' என்றார். அப்படி நின்ற நம்பியாரூரரை நோக்கி, 'நீ நம்மோடு வன்சொற்பேசி வன்றொண்டனென்னும் பெயர் பெற்றாய்; நமக்கு அன்பினாற் செய்யும் அருச்சனையாவது பாடலேயாம்; ஆதலால், நம்மேல் தமிழ்ப்பாடல் பாடுக' என்று அருளிச்செய்ய, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அஞ்சலியஸ்தராய், 'அடியேன் தேவரீருடைய அநந்த கல்யாண குணங்களில் எதை அறிவேன்? என்னவென்று பாடுவேன்?' என்ன, அதற்குச் சிவபெருமான், 'நீ முன்னே நம்மைப் பித்தனென்றாய்; ஆதலால், என்பெயர் பித்தனென்றே பாடுக' என்ன, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தம்மை அடிமைகொண்ட சிவபெருமான்மேல் "பித்தா பிறைசூடி" என்னுஞ் சொற்றொடரை முதலாகவுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர். பின்பு தம்பிரானார், "நீ யின்னும் நம் புகழைக்குறித்துப் பலவகையாகப் பாடுக" என்று மறைந்தருளினர். இதுநிற்க, புத்தூரில் சடங்கவிசிவாசாரியர் புத்திரியாரோ விவாகந் தவறினதினால் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளையே தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்து சிவபதமடைந்தனர்.

பின்பு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவெண்ணெய் நல்லூரி லிருக்கின்ற திருவருட்டுறை என்னும் ஆலயத்தி லெழுந்தருளிய

பரமகாருண்ணிய மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் தம்மை யாட்கொண்டபின் திருநாவலூர்க்கும் திருத்துறையூர்க்கும் சென்று திருப்பதிகம்பாடிச் 'சிதம்பரத்திலே ஆநந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளும் நடேசரைத் தரிசிக்கவேண்டும்' என்னும் பேராசையோடு புறப்பட்டுத், திருவதிகை யென்னுந் தலத்துக்குச் சமீபத்திற் போய்த், 'திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் உழவாரத்தால் கைத்தொண்டு செய்த இத்தலத்திலே நான் மிதிக்க அஞ்சுகின்றேன்' என்று அதற்குட் செல்லாமல் அருகிலிருந்த சித்தவடமடத்தி லெழுந்தருளி, அன்றிராத்திரி திருவதிகை வீரட்டானத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபிரான் திருவடிகளைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு நித்திரை செய்யும்போது, வீரட்டானேசுரர் ஓர் விருத்தப் பிராமணராகி அம்மடத்தில் நுழைந்து, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சிரசின்மேல் திருவடியை வைத்தருளித் துயில்பவர்போலிருந்தனர். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் விழித்துக்கொண்டு, 'ஐயரே! என் உம்முடைய பாதத்தை என் சிரசின்மேல் வைத்தீர்?' என்ன, ஐயர், 'என் வயோதிகத்தால் திசை தெரியாது அப்படிச் செய்தேன்' என்றார். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, தம்முடைய சிரசை வேறொரு திசையில் வைத்து நித்திரை செய்தனர். எம்பிரானர் அங்குஞ் சென்று, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய சிரசில் தம்முடைய பாதத்தை நீட்டச், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், 'என் சிரசில் பலமுறை காலை வைத்த நீர் யார்?' என்ன, 'நீ என்னை அறியாயா?' என்று உரைத்து மறைந்தருளினர். அதுகண்டு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தம்முடைய சிரசில் பாதத்தை வைத்தவர் சுவாமி என்றறிந்து, 'அடியேன் செருக்கினால் சிவபெருமானென்று அறியாமையால் என்செய்தேன்' என்று வருந்தி, வீரட்டானேசுரரைத் "தம்மானை யறியாத சாதியாருளரே" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சிதம்பரத்திற் சென்று, கனகசபையில் ஆநந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளும் சபாநாதரைத் தரிசித்து, அன்பு மிகுதியால் நெருப்பிலிட்ட நெய்போல் மனமுருகி, ஆநந்தக்கண்ணீர் பெருக விழுந்து நமஸ்கரித்து, பேரின்பசாகரத்தில் முழுகி, இரண்டு கைகளையுஞ் சிரசின்மேற் குவித்துப் பதிகம்பாடித் துதித்து நின்றனர்.

அப்பொழுது நடேசர் திருவருளால் 'திருவாரூர்க்குவா' என்று எழுந்த அசரீரிவாக்கைக்கேட்டு, அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு கனகசபையைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, புறப்பட்டுக் கொள்ளிடநதியைக் கடந்து, சீர்காழிக்குச்

சமீபித்து, 'இது திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவவதாரஞ்செய்த தலம்; ஆகையால் இதை மிதிக்கலாகா'தென்று கருதி, அதன் எல்லையை வணங்கி வலம்வரும்போது சிவபெருமான் தரிசனந் தந்தருள, "சாதலும் பிறத்தலுந் தவிர்த்து" என்னும் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருக்கோலக்கா முதலிய சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாரூர்க்கெழுந்தருளி ஆலயத்துட்சென்று, வன்மீகநாதரை வணங்கிப் பேரின்பக் கடலுள் மூழ்கித் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்துநின்றார். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கேட்கும்படித் தியாகப்பெருமான் திருவருளால் 'நாமுனக்குத் தோழராேனும்; முன்னே யாட்கொண்ட விவாககாலத்தில் நீ கொண்டிருந்த மணக்கோலத்தை என்றும் பூண்டு விளையாடுவாயாக' என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. அதுகேட்ட சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆநந்தபரவசராய்த் தொழுது துதித்துப் புறம்போந்து, அன்றுதொட்டு அடியார் யாவரும் 'தம்பிரான்தோழர்' என்று சொல்லிக்கொள்ளத் திருமணக்கோலம் பூண்டு, நாள்தோறும் வன்மீகநாதரைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கிருந்தனர். இது நிற்க.

இதற்கு முன்னே திருக்கைலாசமலையில் இருக்கும் பார்வதியாருடைய பாங்கியரிருவரில் ஒருவராகிய கமலினி என்பவர், அத்திருவாரூரில் உருத்திரகணிகையர் குலத்தில் பிறந்து, பரவையார் என்னும் திருப்பெயர் பெற்று மங்கைப் பருவமடைந்து, தாமும் தோழிமாரோடு தினமும் ஆலயத்துட்சென்று சிவதரிசனஞ் செய்து வருவார். ஒருநாள் தரிசனஞ்செய்யப் போம்பொழுது அங்கு பரிசனத்தோடு சிவதரிசனத்துக் கெழுந்தருளிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கண்டு, ஆசைகொண்டு, தாம் அவரை விவாகஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று சுவாமி சந்நிதானத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர். சிவபெருமான் அவர் விண்ணப்பத்தைத் திருவுளங்கொண்டு, பரவையாரைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத் திருமணஞ் செய்துகொடுக்கும்படி அடியார்களுக்குக் கட்டளையிட்டருள, அவர்கள் அப்படியே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குப் பரவையாரை விதிப்படி விவாகஞ்செய்துகொடுத்தார்கள். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரவையாரைக் கூடி வாழ்ந்திருக்குநாளில், ஒருநாள் சிவதரிசனத்திற்கு எழுந்தருளும்போது, தேவாசிரிய மண்டபத்தில் சேர்ந்திருந்த சிவனடியார்களைக் கண்டு, அவர்கள்மேல் பத்தி மிகுந்து, 'நானிவர்க்கு அடியனாகுநாள் எந்நாள்' என்று கருதிச் சுவாமி தரிசனத்துக்குத் திருக்கோயிலுட் சென்றனர். அவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்

டுத் தியாகப்பெருமான் அவர்க்குக் காட்சி கொடுத்தருளி, 'நீ நம் மடியார்மேற் பதிகம் பாடுவாயாக' என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வணங்கிநின்று, 'சுவாமி! அடியவர்கள் வரலாறு இன்னதென்றும், அவர்கள் தன்மை இன்னதென்றும் சிறிதும் அறியாத யான் எப்படிப் பாடுவேன்? அவர்களைப் பாடுஞ் சக்தியைத் தேவரீரே அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். சிவபெருமான் அதற்கிசைந்து தமது அருமைத் திருவாக்கால் "தில்லைவாழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்" என்று அடி எடுத்துக்கொடுத்து மறைந்தருளினர். அதுகண்டு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாசிரிய மண்டபத்தை யடைந்து, அவ்வடியவர் யாவர்க்குந் தனித்தனியே அடியேன் என்று திருத்தொண்டத்தொகை என்னுந் திருப்பதிகம் பாடி அவர்களை வணங்கினர்.

பின்பு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சிலநாள் அங்கிருந்து, அதற்குச் சமீபத்திலுள்ள திருக்கோளிலி என்னும் ஸ்தலத்துக் கெழுந்தருளி, ஆலயத்துட்சென்று சிவபெருமானை வணங்கி, 'வேளாளராகிய குண்டையூர்கிழார் கொடுத்த நெற்குவியலைத் திருவாரூரிற் சேர்ப்பிக்கக் கிருபைசெய்ய வேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவாக்கினையாற் பூதங்கள் குண்டையூரிலிருந்த நென்மலையை எடுத்துச் சென்று பரவையார் திருமாளிகையிலும் மற்றவிடங்களிலும் நிறைத்தன. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மீண்டுந் திருவாரூர்க்குச் சென்று, வன்மீகநாதரைத் தொழுது துதித்துப் பரவையார் திருமாளிகையிற் சேர்ந்து, நிகழ்ந்த செய்தியைச் சொல்லிச் சிலநாள் அங்கிருந்து, கோட்புலிநாயனர் வேண்டுகோளால் திருநாட்டியத்தான்குடிக் கெழுந்தருளியபொழுது, அந் நாயனர் எதிர்கொண்டுவந்து வணங்கித் தம்முடைய வீட்டுக்கு அழைத்துப்போய் ஆசனத்திலிருத்தி, அருச்சனை செய்து, திருவமுது செய்வித்து, வணங்கித் தம்முடைய புத்திரிகளாகிய சிங்கடி, வனப்பகை என்னும் இருவரையும் கொண்டுவந்து வணங்குவித்துத், தாமும் வணங்கி, 'அடியேன் பெற்ற இப்பெண்ணை அடிமையாகக் கொண்டருளவேண்டும்' என்ன, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அந்தப் பெண்களைப் புத்திரிகளாகப் பாவித்தருளிச் சிவாலயத்துட் சென்று, சிவபெருமானை வணங்கி "பூணணவதோரரவம்" என்னுந்திருப்பதிகம் பாடி, அப்பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பில் கோட்புலி நாயனரைச் சிறப்பித்துச், சிங்கடியாருக்குத் தம்மைப் பிதாவாகக் கருதினமையால் தம்மைச் சிங்கடியப்பன் என்று வைத்தருளினர். பின்பு அவ்விடத்தினின்றும் எழுந்தருளித் திருவலிவலத்திற் சென்று, சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு,

மீண்டும் திருவாரூர்க்குச் சென்று, வன்மீகநாதரை வணங்கிக் கொண்டு, பரவையார் வீட்டிலிருந்தனர். இருக்கும் நாளில் பங்குனி யுத்திரத் திருவிழா சமீபிக்கவும், பரவையார்க்குத் திருவிழாச் செல விற்காகக் கொடுப்பதற்குப் பொருள் கொண்டுவரும்பொருட்டுத் திருப்புகலூரைச் சேர்ந்து, ஆலயத்துட் சென்று, சுவாமியை வணங் கிப் பதிகம்பாடிச் செங்கல்லைப் பொன்னாக்கித் தரப்பெற்று, அங் கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவாரூரை யடைந்து பரவையார் வீட்டில் எழுந்தருளினர்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருநன்னிலம் முதலிய சிவஸ்தலங் களை வணங்கிக்கொண்டு, திருமுதுகுன்றத்தைச் சேர்ந்து சுவாமிதரி சனஞ்செய்து பதிகம் பாடியபோது, சுவாமி பன்னீராயிரம் பொன் கொடுத்தருள, சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் வணங்கிநின்று, 'தேவரீர் கொடுத்தருளிய பொன்னெல்லாம் திருவாரூரில் உள்ளவர் யாவரும் அதிசயிக்கும்படி அங்கே வரச்செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அப்பொழுது எம்பிரானுடைய திருவருளால், 'சுந்தரமூர்த்தி! நீ இந் தப் பொன் எல்லாவற்றையும் மணிமுத்தா நதியிலிட்டுத் திருவாரூர்த் திருக்குளத்தி லெடுத்துக்கொள்' என்று அசரீரிவாக் கெழுந்தது. அதுகேட்டுச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மச்சம் வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு பொன்னனைத்தையும் மணிமுத்தா நதியிலிட்டுத், அன்று என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட திருவருளை இதிலறிவேனென்று சிதம் பரத்துக்கு எழுந்தருளக் கருதி, வழிக்கொண்டு இடையிலுள்ள திருக் கடம்பூரை வணங்கித், தில்லையைச் சேர்ந்து நடேசரைத் தொழுது பதிகம்பாடித் துதித்து, விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திருக் கருப்பறியலூர் முதலிய பல சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, மீண்டுந் திருவாரூர்க் கெழுந்தருளி வன்மீகநாதரைப் பணிந்து பர வையாருடன் மனமகிழ்ந்திருக்குநாளில், ஒருநாள், பரவையாரை நோக்கி, 'எனக்குத் திருமுதுகுன்றர் கொடுத்தருளிய பொன்னை யெல்லாம் மணிமுத்தா நதியிலிட்டு வந்தேன்; இப்போது இத்தலத் தில் திருக்கோயிலுக்கு மேற்கிலுள்ள குளத்தில் போய் அவரது திரு வருளால் எடுத்துக்கொண்டு வருவோம் வா' என்ன, பரவையார் இது என்ன அதிசயமென்று தமக்குள்தாமே எண்ணிக்கொண்டு கூடவர, அக்குளத்தருகிற் சென்று பரவையாரைக் கரைமேல் நிறுத்தித் தாம் வன்மீகநாதரை வணங்கித் துதித்துக் குளத்திலிறங்கித் தடவிப் பார்க்கையில் பொன்னகப்படாமையால் மனம் வருந்தித் திருப்பதி கம் பாடிச் சிவபெருமான் திருவருளால் வந்தெழுந்த பொற்றிரளை வாரி எடுத்து ஆட்களிற் சுமத்தி அனுப்பிவிட்டுத் தாம் திருக்கோயி

ளுட்சென்று வன்மீகநாதரைப் பணிந்து துதித்து, வீட்டுக்குச்சென்று பரவையாரோடு மகிழ்ந்திருக்குநாளில், சிவஸ்தல யாத்திரைபண்ண விருப்பமுற்று, திருநள்ளாறு முதலியவற்றை வணங்கிக்கொண்டு, திருக்குருகாவூர்க்குச் சமீபத்தில் வரும்பொழுது, 'வன்றொண்டர் பசிதாக முதலியவற்றால் மெலிந்து வருகிறார்' என்று பரமசிவம் திருவுளமிரங்கித் தண்ணீரும் கட்டமுதும் கொண்டுவந்து, வெயில் வெப்பத்தைத் தணிக்கும்பொருட்டு அங்கு ஒருபக்கத்தில் ஓர் தண்ணீர்ப் பந்தரை யுண்டாக்கித், தாம் ஓர் பிராமணவேடம் பூண்டு, களைத்து வருகின்ற சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை நோக்கி, 'நீர் மிகவும் பசித்திருக்கின்றீர்; என்னிடத்தில் பொதிசோ றிருக்கின்றது; அதை யுண்டு, தண்ணீர் குடித்து, இளைப்பாறும்' என்று சொல்லியருள, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அதற்கிசைந்து, கட்டமுதை வாங்கி அடியாரோடு அமுதுசெய்து, தண்ணீர் அருந்திப் பரிசனங்களோடு நித்திரைசெய்ய, ஐயர் தண்ணீர்ப்பந்தரோடு மறைந்தருளினர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் துயிலெழுந்து, ஐயரைக் காணாமையால் ஆச்சரியமடைந்து, "இத்தனை மாத்ர மறிந்திலேன்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடித், திருக்குருகாவூரைச் சேர்ந்து, சிவதரிசனஞ்செய்து, அதை அகன்று வழிக்கிடையிலுள்ள சிவஸ்தலங்களையெல்லாம் வணங்கிக்கொண்டு, திருக்கழுக்குன்றிற்போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, திருக்கச்சூருக்கெழுந்தருளி ஆலக்கோயிலுள்ளே சென்று சிவதரிசனஞ்செய்து, புறத்தில் வந்து, அமுதுசெய்யும் காலமாகியும் அமுதுசெய்து படைக்கும் பரிசனங்கள் வாராமையால், மிகுந்த பசியோடு மதிற்புறத்தி லிருந்தனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் ஒரு பிராமணராகி அருகிற் சென்று, 'நீர் மிகப்பசியோ டிருக்கின்றீர்; நான் உமக்குப் பிராமணர் வீட்டில் அன்னம் யாசித்துக்கொண்டு வருகிறேன்; நீர் அப்புறம் போகாமல் இங்கேயே யிரும்' என்று சொல்லிப் போய் அப்படியே யாசித்துக் கொண்டுவந்து கொடுக்க, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தம்முடன் வந்த தொண்டர்களோடு உண்டு மகிழ்ந்தனர். உடனே அவ்வையர் மறைந்தருளியதைக் கண்டு, அவர் சிவபெருமானே என்று துணிந்து, 'இந்த நடுப்பகலில் திருவடி வருந்த அடியேன்பொருட்டு எழுந்தருளிய பெருங்கருணையை என்னென்று புகழ்வேன்' என்று மனமுருகித் தோத்திரஞ்செய்து, அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுக் காஞ்சீபுரத்திற் சென்று, திருவேகம்பத்தை யடைந்து, காமாக்ஷியம்மையால் அருச்சிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ ஏகாம்பரநாதரை வணங்கி, அங்கிருந்து புறப்பட்டு, இடையிலுள்ள சிவஸ்தலங்களையெல்லாம் தொழுதுகொண்டு, திருக்காளத்திமலைக்குச் சென்று

சுவாமி தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திரு வொற்றியூரிற்போய்ப் பதிகம் பாடிச் சுவாமி தரிசனம் பண்ணிக் கொண்டு அங்கிருந்தனர்.

முன் திருக்கைலாசகிரியில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்மேல் ஆசைகொண்ட தோழிமார் இருவரில் ஒருவராகிய அனிந்திதை யார் என்பவர், ஞாயிறு என்னும் ஊரில் வேளாளரிற் சிறந்த ஞாயிறு கிழார் என்பவருக்குப் புத்திரியாராகத் திருவவதாரஞ்செய்து, சங் கிலியார் என்னுந் திருநாமம்பெற்றுத், திருக்கோயிலில் திருத்தொ ண்டு செய்து ஒழுகுநாளில் ஒருநாள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சங் கிலியாரைக் கண்டு ஆசைகொண்டு, சுவாமி சந்நிதானத்திற் சென்று வணங்கி, சங்கிலியாரைத் தமக்குத் தந்தருளும்படி பிரார்த் தித்துக், கோயிலின் புறத்தில் ஓரிடத்தில் மனக்கவலையோடிருக்க, அப்பொழுது சிவபெருமான் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கெதி ரிற் போய், 'சங்கிலியை உனக்குத் தருகிறோம்; நீ கொண்ட கவலையை ஒழிப்பாயாக' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, உடனே கன்னிமாடத்திற் கண்வளரும் சங்கிலியார் சொப்பனத்திற்றோன்றி, 'சங்கிலியே! நம்மிடத்து மிகுந்த பத்தியையுடைய சுந்தரன் தனக்கு மனைவியாக உன்னைத் தரும்படி என்னைப் பிரார்த்தித்தான்; நீ அதற்கு உடன்படவேண்டும்' என்றார். அதற்குச் சங்கிலியார், 'சுவாமி! அடியேன் தேவரீருடைய திருவாணையைச் சிரமேற்கொண் டேன்; அவ்வாறே அவர்க்கே மனைவியாதற் குரியேன்; ஆயினும், அவர் திருவாரூரிலே மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு வசிக்கின்றவர் என்ப தைத் தேவரீர் திருவுளங்கொண்டருளும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். சுவாமி அதுகேட்டு, 'பெண்ணே! சுந்தரன், உன்னைப் பிரியேன் என்று சபதஞ்செய்து தருவான்' என்று சொல்லிச் சுந் தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடத்து வந்து, 'நான் உன்னைப் பிரியேன் என்று நீ அவளுக்குச் சபதஞ்செய்து கொடுத்தால்தான் அவள் உடன்படு வாள்' என்ன, 'ஆயின் அவ்வாறே செய்துகொடுக்கிறேன்; தேவரீர் அப்பொழுது திருக்கோயிலிலிராது மகிழின்கீழ் எழுந்தருளியிரு க்கவேண்டும்' என்ன, அதற்குச் சிவபெருமான் இசைந்தருளி, மீண் டுஞ் சங்கிலியாரிடத்திற் சென்று, 'சுந்தரன் உனக்குச் சபதஞ் செய்து கொடுக்க இசைந்திருக்கிறான்; அவன் ஆலயத்திற் சபதஞ் செய்ய வந்தால் மகிழடியிற் செய்யும்படி கேள்' என்று மறைந்தருளி னார். பின்பு சங்கிலியார் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்குப் பூமாலை தொடுக் கத் தோழியரோடு திருக்கோயிலுக்குச் செல்ல, அவருக்குச் சப தஞ் செய்துகொடுக்க அதற்குமுன் வந்திருந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி

கள் அவர்க் கெதிரிற்போய்த் தமக்குச் சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந் தருளியதைச் சொல்ல, அவர் அதற்கொன்றுஞ் சொல்லாமல் நாண முற்றுச் சேடியரோடு கோயிலுக்குட் சென்றார். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பின்தொடர்ந்து போய், 'பெண்ணே! உன்னைப் பிரியே னென்று யான் சபதஞ்செய்யச் சந்நிதானத்திற்கு வா!' என்ன, சங் கிலியார் கண்ட கனவைக் கேட்டறிந்த தோழிமார், 'இங்கே வேண் டுவதில்லை; மகிழடியிற் சபதஞ் செய்துகொடும்' என, அவ்வாறே மகிழடியிற்போய்ச் சபதஞ் செய்துகொடுத்து சங்கிலியாரை விவா கஞ் செய்துகொண்டு, அங்கு அவரோடு சிலநாள் கூடியிருந்து, அத ற்குமேல் 'திருவாரூர் வீதிவிடங்கப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்யா மல் எத்தனை நாள் நீங்கியிருப்பேன்?' என்று மனவருத்தமுற்று, ஆல யத்திற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, திருவொற்றியூ ரெல்லை யை நீங்கிய அளவில் இரண்டு கண்களும் மறைந்தன. மறையவே சபதந் தவறினமையால் நேரிட்டதென்று வருந்தி, "அழுக்கு மெய் கொடுன் திருவடி யடைந்தேன்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடியும் அத் துன்பம் நீங்கவில்லை; ஆயினும், திருவாரூர்க்குப் போகவேண்டு மென்றும் ஆசை மேன்மேலும் வளர்தலால், சிலர் முன்னே வழி காட்டத் திருமுல்லைவாயிலுக்குச் சென்று சுவாமியை வணங்கி, "விண்பணிந்தேத்தும் வேதியா" என்னுந் திருப்பதிகம்பாடித் திரு வெண்பாக்கத்தைச் சேர்ந்து, சிவபெருமானைப் பணிந்து, "திருக் கோயிலுள்ளீரோ" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, சுவாமி அவருக்கு ஊன்றுகோல் கொடுத்தருளி, 'உளோம்போகீர்' என்றனர். பிறகு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், "பிழையுளது பொறுத்திடுவர்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு காஞ்சிபுரத்துக் கெழுந்தருளி, ஏகாம் பரநாதரை வணங்கி, அவர் திருவருளால் ஒருகண் பெற்று, வழிக் கிடையிலுள்ள சிவஸ்தலங்களை யெல்லாம் வணங்கிக்கொண்டு, திரு வாரூர்க்குச் சென்று வன்மீகநாதரைத் தொழுது, மற்றொரு கண் ணும் பெற்றுப், பரவையார் ஊடலை நீக்கும்பொருட்டு, வீதிவிடங் கப் பெருமானை இரண்டுதரம் அவர் மனையில் தூது அனுப்பி ஊடல் தணிந்தபின் அங்குச் சென்று அவரோடுகூடி, நாள்தோறும் வன்மீக நாதரைத் தரிசனஞ் செய்துகொண் டிருந்தனர். இருக்கும்பொழுது தாம் சிவபெருமானைத் தூது அனுப்பிய செய்தியைத் திருப்பெரு மங்கலத்தி லிருக்கும் ஏயர்கோன்கலிக்காம நாயனார் கேள்வியுற்று, 'அது தக்கது அன்று' என்று தம்மேற் கோபங்கொண்டு இருத்தலை அறிந்து, சுவாமி சந்நிதானத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெரு மான் கலிக்காமநாயனாருக்குச் சூலைநோயை ஏவி, அவரிடத்திற்

போய், "சுந்தரன் வந்தாலன்றித் தீராது," என்ன, அவர் அதற்கு உடன்படாமையைக் கண்டும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடத்தில் வந்து, "நீ போய்க் கலிக்காமனுடைய சூலையைத் தீர்ப்பாய்," என்றார். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், சூலை நோயைத் தீர்க்கும் பொருட்டு வருஞ்செய்தி கேட்டுக் கலிக்காமநாயனார் உடை வாளால் வயிற்றைப் பிறிக்கொண்டு இறந்தனர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அங்குச் சென்று கலிக்காமநாயனார் இறந்திருத்தலை நோக்கி, "நானும் மரணமடைவேன்," என்று உடைவாளை எடுத்தனர். உடனே சிவபெருமான் திருவருளால் கலிக்காமநாயனார் உயிர்த்தெழுந்து உடைவாளைப் பற்றிக்கொள்ள, அவர் விழுந்து நமஸ்கரித்தனர். கலிக்காமநாயனாரும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை வணங்கினர். சிலநாள் இருவரும் அன்போடு அளவளாவியிருந்தபின், சுந்தரர் மீண்டுந் திருவாரூர்க்கெழுந்தருளி வன்மீகநாதரைத் தரிசனஞ்செய்துகொண் டிருந்தனர்.

அப்பொழுது சேரமான்பெருமாணாயனார் சிவபெருமானால் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய மகிமையை அறிந்து, அவரைத் தரிசிக்க விரும்பித் திருவாரூரை யடைந்து அவரை வணங்க, சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் சேரமான்பெருமாணாயனாரை வணங்கினர். பின்பு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சேரமான்பெருமாணாயனாரை உடன்கொண்டு ஆலயத்திற் சென்று, வன்மீகநாதரை வணங்கிப் பரவையார் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் விருந்துசெய்து, சிலநாள் அவரோடு அங்கிருந்து, இன்னுமுள்ள சிவஸ்தலங்களைத் தரிசிக்க விரும்பிச் சேரமான்பெருமாணாயனாரும் கூடவாப் புறப்பட்டுச் சோழநாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களையெல்லாம் வணங்கிக்கொண்டு, பாண்டிநாட்டிற் சென்று, அங்குள்ள மதுரை முதலிய சிவஸ்தலங்களைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, மீண்டும் திருவாரூர்க்குச் சென்று வன்மீகநாதரை வணங்கி, அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சிவ ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு செல்லுகையில், திருவையாற்றுக்குச் செல்லத் தடையாகக் காவேரி பெருகி வருவதைக் கண்டு, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடிய திருப்பதிகத்தால் அந்த ஆறு வழிவிடப் பரிசனங்களோடு சென்று, பஞ்சநதேசுவரரைத் தரிசித்து வணங்கி, மீளவும் அவ்வழியே வந்தபின்பு வெள்ளம் முன்போலப் பெருகி யோடிற்று. அவ்விடம் விட்டு நீங்கிக் கொங்குநாட்டிலுள்ள சிவ ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, மலைநாட்டிற் சென்றபோது சேரமான்பெருமாணாயனார் நகரமாகிய கொடுங்கோளூரி லிருப்பவர்கள் எதிர்கொண்டுவந்து வணங்க, அவர்களுடன் திருவஞ்சைக்களமென்னுந் தலத்

திற் சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணித் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்துச், சேரமான்பெருமாணுயனூரோடு அவர் திருமாளிகையிற் சென்று திருவமுது செய்து, சிலநா ளங்கிருந்து புறப்படும்போது சேரமான் பெருமாணுயனூர் தம்முடைய பொக்கிஷத்திலுள்ள நிதியை யெல்லாம் பல ஆட்களின்மேல் சுமத்தி யனுப்பத், திருமுருகன் பூண்டியென்னுந் தலத்துக்குச் சமீபமாக வரும்போது, சிவபெருமான் ஆஞ்ஞையால் பூதங்கள் வேடுருக்கொண்டு வந்து அப் பொரு ளனைத்தையும் பறித்துக் கொண்டுபோய்ச் சுவாமி சந்நிதானத்திற் சேர்த்தன. அது கண்டு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமுருகன் பூண்டியில் ஆலயத்துட் சென்று, சுவாமியை வணங்கி, "கோடுகு வெஞ்சிலே வடுக வேடுவர்" என்னும் திருப்பதிகம் பாடிய மாத்திரத்தில் கடவுள் திருவருளால் அந்தப் பொருளெல்லாம் கோபுரவாயிலில் குவிந்திருக்கக் கண்டு, சுவாமியை வணங்கி, அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு முன்னே செல்ல ஆட்களை ஏவி, அவ்விடத்தை நீங்கிக் கொங்குநாட்டைக் கடந்து, திருவாரூரை அடைந்து அங்குச் சிவதரிசனம் செய்திருந்தனர்.

சிலநாள் சென்றபின் சேரமான்பெருமாணுயனூரைக் காண விரும்பி, அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சோழதேசத்தைக் கடந்து, கொங்குதேசத்தை யடைந்து, திருப்புக்கொளியூரிற் சென்று, அங்கே ஒரு வீதியிலே இரண்டு வீடுகளுள் ஒரு வீட்டில் மங்கல ஒலியும், மற்றொரு வீட்டில் அழுகையொலியுமா யிருக்கக் கண்டு, அங்கிருந்த பிராமணர்களை நோக்கி, "இஃதென்ன"? என, அவர்கள் வணங்கி, "ஐந்து வயதுள்ள இரண்டு புதல்வர்கள் குளத்தில் நீராடுகையில், ஒருவனை முதலை விழுங்கிற்று; மற்றொருவன் பிழைத்து வந்தான்; இந்த வீட்டில் முழங்கு மோசை பிழைத்து வந்த புதல்வனுக்கு உபநயனம் செய்யும் மங்கல ஓசை; அந்த வீட்டி லுண்டா மோசை இறந்த பிள்ளையைக் குறித்து அழுகைக் குரலோசை," என்றனர். அது கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவுள மிரங்கி, அந்தக் குளத்திற் சென்று, அம்முதலை தான் விழுங்கிய புதல்வனை உமிழும்பொருட்டு, "உரைப்பா நுரையுகந் துள்கவல்லார்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடியபோது, அம் முதலை பிள்ளையைக் கரையில் உமிழ்ந்தது. தாய் ஓடி அப் பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து நாயகனேடு தானும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்தாள். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், அப் பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டு, அவிநாசிக்குப்போய்ச் சிவதரிசனஞ்செய்து, திருப்பதிகம் பாடித்

திரும்பி, அப் புதல்வன் வீட்டிற் சென்று அவனுக்கு உபநயனஞ் செய்வித்து, அதன் பின்பு மகோதை யென்னுந் தலத்திற் சென்று இறங்கியிருக்கையில், ஒருநாள் சேரமான் பெருமாணாயனார் ஸ்நானஞ் செய்யும்போது, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மீண்டும் திருவஞ்சைக் களத்திற்குச் சென்று, அங்குள்ள ஆலயத்தை வலஞ்செய்து, உள்ளே புகுந்து, சந்நிதியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்துநின்று, அழலிற் பட்ட மெழுகுபோல் உள்ளமுருக, மயிர்க்குச்செறியக், கண்ணீர் பெருக, இரண்டு கைகளும் சிரசின்மேற் குவியத் துதித்து, "அடியேனை மாயா காரியமாகிய இவ் வுலக வாழ்க்கையினின்று நீக்கித் தேவரீருடைய திருவடியிற் சேர்த்தருள வேண்டும்," என்னுங் கருத்தோடு "தலைக்குத் தலைமாலை" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடியருள, தயா சமுத்திரமாகிய சிவபெருமான், பிரமன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் சென்று நம்முடைய தோழனாகிய சுந்தரனை வெள்ளை யானையின்மே லேற்றிக்கொண்டு வாருங்கள்," என்று கட்டளையிட்டார். அவர்கள் அவ்வாறே சென்று சந்நிதானத்தினின்றும் எழுந்தருளுகிற சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை எதிர்கொண்டு சிவபெருமானுடைய திருவாணையைத் தெரிவிக்க, அவர் சுவாமியை வணங்கி வெள்ளை யானையின்மே லேறிச் செல்லுகையில், தம்முடைய தோழராகிய சேரமான்பெருமாணாயனாரை நினைத்துச் செல்ல, சேரமான்பெருமாணாயனார் அதையறிந்து, ஓர் குதிரையின் மேலேறி அதி விரைவாகத் திருவஞ்சைக் களத்துக்குப் போய்ச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வெள்ளை யானையின்மேலேறி அந்தரமார்க்கமாய்ச் செல்வதை யுணர்ந்து, தம்முடைய குதிரையின் காதில் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை ஓதிய அளவில் அக் குதிரை ஆகாய மார்க்கமாய்ப் போய்ச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிக ளேறிச் செல்லும் வெள்ளை யானையை வலம் வந்து, அதற்குமுன் சென்றது. சேரமான் பெருமாணாயனார் படைவீரர்கள் அவரைக் கண்ணுக்குத் தோன்றுமளவும் ஆகாயத்திற் கண்டு, பின் காணாமையால் மனவருத்த முற்றுத், தம் தம் உடைவாளால் உடலைச் சேதித்து வீர யாக்கையைப் பெற்று அந் நாயனாருக்கு முற்பட்டு அவரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சென்றனர். சேரமான் பெருமாணாயனார் முன் செல்லப் பின் சென்ற சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், "தானெனை முன்படைத்தான்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு திருக்கைலாசமலையின் தெற்கு வாயிலுக்கு முன் சென்றனர். அங்கு இருவரும் வாகனங்களினின் றிறங்கிச் சந்நிதானத்திற் சென்று, கைலாசபதியை நமஸ்கரித் தெழுந்து அவருடைய திருவருளால் பழையபடி சுந்தரர்

ஆலால சுந்தராராய்த் தாம் முன் செய்துகொண்டிருந்த திருத்தொண்டு செய்பவரும், சேரமான் பெருமாணுயனுர் தம் தொழில் செய்பவரும் ஆயினர்.

முன் பூமியின்கண் அவதரித்த பரவையாரும் சங்கிலியாரும் முன்போலக் கமலினியும் அனிந்திதையுமாகிப் பார்வதியாருக்குத் திருத்தொண்டு செய்திருந்தனர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தாம் வழியில் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களை வருணராஜனிடத்துக் கொடுத்தருள அவன் அதைத் திருவஞ்சைக்களத்திற் கொண்டுபோய் விளக்கினன்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் காலம்.

திருத்தொண்டர் புராணமாகிய பெரிய புராணத்திற்கு முதனூலென்று சொல்லத்தக்க திருத்தொண்டத்தொகை செய்தவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாதலால் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களிலும் பிந்தியவர் இவரே யென்பது விளங்கும். கொடுங்கோளூரிலிருந்து அரசு செலுத்திய சேரமான் இவர் காலத்தவரே யென்பதை இவர் சரித்திரம் விளக்கும். சில ஆண்டுகளுக்கு முன், சேரமான் மண்ணுலகினின்று மறைந்த அன்றுதான் கொல்லமாண்டு முதல் வருஷம் பிறந்ததென்னும் அபிப்பிராயம் ஸாதாரணமாக அங்கீகரிக்கப் பட்டிருந்தது. கொல்ல வருஷம் கி. பி. 825 ஆகஸ்டு மாசம் 15உ தொடங்கியது. ஆகவே, சேரமானும் சுந்தரரும் திகழ்ந்த காலம் ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதி என்று பலரும் ஒப்பியிருந்தனர். பின்னர், அறிந்தோர் கொல்லமாண் டுற்பத்தி அவ்வாறுரைத்தல் வழுவென்றும், ஸப்தர்ஷி வருஷம் என்னும் பெயரிய வடபுலத்துச் சகமொன்று சௌகரியம்பற்றி இவ்வாறு மாறியதென்றலே சரியென்றும் காட்டினர். அதனுல் அவர் சேரமான் காலம் ஒன்பதாம் நூற்ருண்டென்றலை மறுத்தவராகார்.

இந்தச் சேரமானுக்குத்தான் மதுரைச் சொக்கர் "மதிமலி புரிசை" என்னும் திருமுகம் விடுத்தது. இவ் விஷயம் பெரியபுராணத்தே யன்றிப் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தும் வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடலிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. திருமுகத்தாற் பயனெய்திய பாணபத்திரர் திகழ்ந்த காலத்துப் பாண்டி நாடாண் டமன்னவன் இன்னனென்று உறுதியாக வுரைத்தல் எளிதன்று. பெரியபுராணத்திலும் வேம்பத்தூரார் திருவிளையாட

விலும் தென்னவன் என்னும் பொதுப்பெயரே காணப்படுகின்றது. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்து மட்டும் அக் காலத்துப் பாண்டியன் வரகுணனென் றுரைக்கப்பட்டுளது. வரகுண பாண்டிய னென்னும் பாண்டிய னொருவனைக் குறித்துச் சிலாசாஸ னங்கள் சில விஷயங்கள் கூறும். அவன் காலம் ஒன்பதாம் நூற் றாண்டே ஆயினும், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம் நம்பத்தக்க நூலன்று. ஏனெனில், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளை யாடல்க ளனைத்தையும் கால முறைபற்றிக் கூறியதாகவே அறியக் கிடக்கின்றது. அந்நூலைக் கொண்டு பாண்டிய வமிசாவளி யொன்று தயார் செய்யலாம். வரகுணன் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின னென்று கொள்வோமாயின், அவனுக்குப் பிறகு 41 பாண்டியர்கள் அரசாண்ட பின் வந்த அரிமர்த்தனபாண்டியன் காலத்து மாணிக்கவாசகர் இருந்தா ரென்று அந் நூல் கூறுவதால், மாணிக்கவாசகரை ஏறக் குறையப்பதினேழாம் நூற்றாண்டிலிருந்தவராகக் கொள்ளவேண்டும். அம் முறையேபற்றித் திருஞானசம்பந்தரைப் பத்தொன்பதாம் நூற் றாண்டி லிருந்தவராகக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வொரு நூலை யொழிந்த வனை யிரண்டு நூல்களிலும் பாண்டியன் இன்னான் என் பது கூறப்படாமையால் வரகுணனென்று துணியாமை நன்றென் பது எனது அபிப்பிராயம். மேலும், வரகுணன்மேற் படையெடுத்து வந்த சோழன் அவனாற்றுரத்தப்பட்டோடின னென்றும், வரகுணன் சோழநாட்டைக் கைப்பற்றித் திருவிடைமருதூரிற் பல திருப்பணி கள் செய்தானென்றும், இரண்டு திருவிளையாடல்களும் சொல்லப் * பாண்டியனும் சோழனு மொருங்கு கூடிப் பல்லவ அரசனைச் சயித் தன ரென்றும், பெரிய புராணத்துச் சேரமான்பெருமாணாயனார் புராணத்தில் பாண்டியனும் அவன் புத்திரியை விவாகஞ் செய்து

---

* சிலாசாஸன ஆராய்ச்சி செய்வோர் எழுதிய குறிப்பும் திரு விளையாடற் புராணங் கூறுகிறதற்கேற்ப, வரகுணன் திரிசிரபுரத் துச் சாஸனம் எழுதுவிக்கு முன்னே சோழநாட்டி லொருபாதி யைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும், வரகுண மஹாராஜன் சோழநாட்டையும் தாண்டித் தொண்டைநாட்டி லொருபகுதியை யும் கொண்டா னென்றலே அமைவுடைத்தென்றும், அதற்குக் காரணம் அவ் வரசன் பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள அரைசூரில் தன் படைவீட்டி லிருந்தபடியே ஒரு சாஸனத்தாற் கொடை கொடு த்தானென் றறிகின்றோமென்றும் கூறுகிற்கும்.—G. O. No 158, dated 15th July, 1905, Page 55.

கொண் டங்கிருந்த சோழனுமென்று கூறுவதனால் வரகுணனும் சோழனும் நட்பினரா யிருந்தனரென்றும் சிலர் துணியுமா றெங்ஙன மென்பது விளங்கவில்லை. பெரிய புராணத்துக் குறித்த பாண்டி யன் வரகுணன்றான் என்று துணிந்துரைத்த லெங்ஙனம்? பட்டி னத்துப் பிள்ளையாரால் சைவசமயகுரவர் நால்வரோடும் வைத்துச் சிவபத்தியிற் சிறந்தவராகத் துதிக்கப்பட்ட வரகுணதேவர் திருத் தொண்டத் தொகையிற் சேர்க்கப்படாமையால் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி கள் காலத்திற்குப் பின்னிருந்தவர் என்று சொல்ல இடமுண்டு.

மலையாள நாட்டில், ஒரு அரசன் நாடுவிட்டுப் போயவன் மீண் டிலனென்றும், அவன் போய காலம் கொல்லமாண்டு உற்பத்திக் கால மென்றும் ஐதிகம் வழங்குதலால், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டே சேரமான் காலமாகவும் அவ்வரசனோ டுடனிருந்த சுந்தரர் காலமாகவும் கொள்ள லாம். ஞானசம்பந்தர் பிறந்த ஸ்தலத்தில் அடி வைக்கவும் அஞ்சுத லால் சுந்தரர் அவர்க்கு நெடுநாட் பின்னிருந்தவரென் றெண்ணவு மிட முண்டு. அவர் காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டென்பது வரையறுக்கப்பட் டது. ஆதலால், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சுந்தரர் இருந்தன ரென்பது பொருந்துவதே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பிள்ளைப் பருவத்து வளர்த்த நர சிங்க முனையரையர் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட அரசர் சாஸனம் கி. பி. 954-ல் ஏற்பட்டதென்று தெரிகிறபடியால், ஒன்பதாம் நூற் றாண்டே நரசிங்கமுனையரையர் காலமும் சுந்தரர் காலமும் என்று துணிதலும் ஒருவாறு பொருந்துவதேயாம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது வயது-௧௮.

முத்தியடைந்தநாள் ஆடி மாதம் சுவாதி நக்ஷத்திரம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்

திவ்விய சரித்திரம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்

அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டின்

வ ர லா று

அநாதி முத்த சித்துருவாகிய முதற்கடவுள் சிவபெருமானே என்று ஆன்மாக்கள் துணிந்து வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டுப் பல அற்புதங்களினாலே சைவசமயத்தைத் தாபித்தருளிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்திநாயனர், திருநாவுக்கரசு நாயனர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் என்னும் சமயாசாரியர்கள் மூவரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தமிழ் வேதமாகிய தேவாரம் ஒரு லக்ஷத் திரண்டாயிரந் திருப்பதிகமுடையது. அவைகளுள் எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றேழு திருப்பதிகம் ஒழித்து ஒழிந்தவை இறந்துபோயின. எஞ்சி நின்ற எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றேழு திருப்பதிகங்களை திருவாரூர் அபயகுல சோழ மகாராஜாவுடைய வேண்டுகோளின்படி திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையாருடைய மாணுக்கராகிய நம்பியாண்டார் நம்பி எழு திருமுறைகளாக வகுத்தருளினர். அவ்வேழும் அடங்கிய திருமுறை அடங்கன்முறை யெனப்படும்.

கல்வியறி வொழுக்கங்களாற் சிறப்புற்று விளங்கிய சிவாலய முனிவர் அவ்வடங்கன் முறையினது மகிமையையும், அதனை நாடோறும் விதிப்படி சிரத்தையோடு பாராயணஞ் செய்யின் முத்தி சித்திக்கு மென்பதனையும் அறிந்து, தாம் அப்படிப் பாராயணஞ் செய்ய ஆசை கொண்டார். அது நிறைவேறுதல் கூடாமையால் வருத்த முற்று, சிதம்பரத்தை அடைந்து, கனகசபையின் கண்ணே ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்தருளும் சபாநாதரை வணங்கி, தமது

கருத்து முற்றும் பொருட்டு நெடுங்காலம் அருந்தவஞ் செய்தார். அப்பொழுது சபாநாதருடைய திருவருளினாலே "சிவாலய முனிவனே, நீ பொதியமலையி லிருக்கின்ற அகத்திய முனிவனிடத்தே போவாயாயின் உன் கருத்து நிறைவேறும்" என்று ஓர் அசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. அது கேட்ட சிவாலய முனிவர் மன மகிழ்ந்து, சபாநாதரை வணங்கி, விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்று, பொதியமலையை அடைந்து, அகத்திய மகாமுனிவரைச் சிந்தித்து, மூன்று வருஷ காலம் அருந்தவஞ் செய்தார். அகத்தியமகாமுனிவர் அவருக்கு வெளிப்பட்டு, அடங்கன் முறை முழுதையும் அவருக் குபதேசித்து, அதினின்றும் இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களை எடுத்துத் திரட்டி, "இவைகளை நாடோறும் பாராயணஞ் செய்பவர்கள் அடங்கன் முறை முழுதையும் பாராயணஞ் செய்பவர்களாவர்கள்" என்று திருவாய் மலர்ந்து, மறைந்தருளினார். சிவாலய முனிவர் அப்படியே இவ் விருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களையும் நெடுங்காலம் பாராயணஞ் செய்து சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்

அகத்திய மகாமுனிவர்

திரட்டியருளிய

தேவாரத்திரட்டு

மூலமும் உரையும்

தேவாரநுதலிய பொருள்

நேரிசை வெண்பா

குருவுருவும் வெண்ணீ றெழுத்தஞ்சுங் கோயி
லரனுருவ மென்றலைமே லாக்குந் — திருவடியுஞ்
சிட்டான வர்ச்சனையுந் தொண்டுஞ் சிவாலயர்க்கென்
றிட்டா ரகத்தியனா ரெட்டு.

(பதவுரை) குரு உருவும் - ஆசாரிய ரூபமும், வெள் நீறு உம் - திரு வெண்ணீறும், எழுத்து அஞ்சும் - ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரமும், கோயில் - திருக்கோயிலும், அரன் உருவம் - சிவபெருமானது திருவுருவமும், என் தலைமேல் ஆக்கும் திருவடியும் - என் சிரத்தின்மீது சூட்டுகின்ற திருப்பாதமும், சிட்டம் ஆன அர்ச்சனையும் - மேன்மையாகிய அருச்சனையும், தொண்டும் - அடிமைத் திறமும், (ஆகிய) எட்டு - இவ் வெட்டினையும், அகத்தியனார் - அகத்திய முனிவர், சிவாலயர்க்கு என்று - சிவாலய முனிவர்க் குரியனவென்று, இட்டார் - நியமித்தருளினார், எ - று.

(விசேடவுரை) வெண்ணீறு, கோயில், அரனுருவம் என்பவற்றின் ஈற்றில் எண்ணும்மைகள் கூட்டப்பட்டன. எட்டு என்பவற்றில் முற்றும்மை கூட்டப்பட்டது. இறைவனது திருப்பாதம் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துதற்குப் புணை யாதலானும், ஆன்மாக்களுக்குப்

புகலிட மாதலானும் அதன் பெருமை தோன்ற 'என்றலைமேலாக்குந் திருவடி' என்றார். சிட்டம் - சிஷ்டம் என்னும் வடமொழித் திரிபு; இதற்கு மேன்மை என்பது பொருள். சிட்டம் எனற்பாலது சிட்டு என ஈறு தொகுத்தலாயிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பதிகக் கருத்துரை

நிலைமண்டில வாசிரியப்பா

தோடு கூற்றுப் பித்தா மூன்றும்
பீடுடைத் தேசிகன் பேரரு ளாகு
நீற்றுப் பதிக நிகழ்த்துங் காலை
மாற்றுப் பறையின் வரலா றாகுந்
துஞ்சல் காதல் சொற்றுணை மற்று
மஞ்செழுத் துண்மை யருளிய தாகு
மாரூர் தில்லை காட்டூர் மூன்றுஞ்
சீரார் கோயிற் றிறமைய தாகு
மோருரு வரிய பாலை வடிவே
மருவா ரென்ற வண்டமி ழைந்துந்
திருவார் மேனிச் செய்திய தாகும்
பொடியுடை யரவணை யந்த ணாள
னடியிணை தந்த வருளே யாகும்
பந்து வேற்று கொன்றிவை மூன்று
நந்தலி லருச்சனை நாட்டிய தாகும்
வேய்குலந் தில்லை யெனுமிவை மூன்று
நாயனு மடிமையு நாட்டிய தாகு
மிப்பரி சகத்திய முனிவ னிருநிலத்
தொப்பரு மூவ ரோதுதே வார
முழுதையுஞ் சிவாலய முனிக்கறி வித்துப்
பழுதிலா வவையுட் பரிந்தெடுத் திருபத்
தைந்துயர் பதிகமு மறிவுறத் திரட்டி
யெண்ணரு மடங்க லிபாவையு முணரும்

புண்ணிய மிவைகொடு பொருந்து மென்றவன்
றனக்கருள் செய்தனன் றகவுற வதனாற்
றீதிலா வகத்தியத் திரட்டினை யுலகி
லோதின ரடங்கலு மோதின ராவரே.

(ப - ரை.) தோடு கூற்று பித்தா மூன்றும்-தோடு கூற்று பித்தா என்னும் முதற் குறிப்பினையுடைய மூன்று திருப்பதிகங்களும், பீடு உடை தேசிகன் பேர் அருள் ஆகும் - பெருமையுடைய குரு மூர்த்தியின் பெருங் கருணையைக் குறித்தன வாகும்; நீற்றுப்பதிகம்-திருவெண்ணீற்றுத் திருப்பதிக மொன்றும், நிகழ்த்துங்காலை - சொல்லுமிடத்து, மாற்று பரையின் வரலாறு ஆகும்-(பிறவிப்பிணியை) மாற்றுதற் குரிய பராசத்தியின் வரலாற்றைக் குறித்ததாகும்; துஞ்சல் காதல் சொற்றுணை மற்றும்-துஞ்சல் காதல் சொற்றுணை மற்றும் என்னும் முதற் குறிப்பினையுடைய நான்கு திருப்பதிகங்களும், அஞ்சு எழுத்து உண்மை அருளியது ஆகும் - திருவைந்தெழுத்தின் உண்மையை அருளிச்செய்தன வாகும்; ஆரூர் தில்லை காட்டேர் மூன்றும் - ஆரூர் தில்லை காட்டேர் என்னும் முதற்குறிப்புனையுடைய மூன்று திருப்பதிகங்களும், சீர் ஆர் கோயில் திறமையது ஆகும் - சிறப்புப் பொருந்திய திருக்கோயிற் பெருமையைக் குறித்தனவாகும்; ஒருரு வரிய பாளை வடிவு மருவார் என்ற வண்தமிழ் ஐந்தும்-ஒருருவரிய பாளை வடிவு மருவார் என்று சொல்லப்பட்ட முதற்குறிப்பினையுடைய வளவிய தமிழ்ப் பதிகங்கள் ஐந்தும், திரு ஆர் மேனி செய்தியது ஆகும் - சிவனுருவத்தைக் குறித்த செய்தியைச் சொல்லுவன வாகும்; பொடியுடை அரவணை அந்தணாளன் - பொடியுடை அரவணை அந்தணாளன் என்னும் முதற்குறிப்பினையுடைய திருப்பதிகங்கள் மூன்றும், அடியிணை தந்த அருளே ஆகும் - திருவடிகளைத் தந்த பேரருளைக் குறித்துச் சொல்லியனவாகும்; பந்து வேற்று கொன்று இவை மூன்றும்-பந்து வேற்று கொன்று என்னு முதற் குறிப்பினையுடைய இம் மூன்று திருப்பதிகங்களும், நந்தல் இல் அருச்சனை நாட்டிய ஆகும்-கெடுதலில்லாத அருச்சனையின் மேன்மையை நிலைபெறுத்தின வாகும்; வேய் குலம் தில்லை என்னும் இவை மூன்றும்-வேய் குலம் தில்லை என்னு முதற் குறிப்பினையுடைய இம் மூன்று திருப்பதிகங்களும், நாயனும் அடிமையும் நாட்டிய ஆகும்-இறைவன் திறத்தையும் அடிமைத் திறத்தையும் நிலையிட்டனவாகும்; (என்று) இப் பரிசு-இவ்விதமாக, அகத்திய முனிவன்-அகத்தியமுனிவனானவன், இரு நிலத்து - இப் பெரிய வுலகத்தில், மூவர் ஓது - மூவரால்

சொல்லப்பட்ட, தேவாரம் முழுதையும் - தேவாரப் பதிகங்கள் முழுதும், சிவாலயமுனிக்கு - சிவாலயமுனிவனுக்கு, அறிவித்து - தெரிவித்து, பழுது இலா அவையுள் - குற்றமற்ற அவற்றினுள்ளே, பரிந்து எடுத்து - விரும்பி எடுத்து, உயர்-உயர்ந்த, இருபத்தைந்து பதிகமும் - இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களும், அறிவுறத் திரட்டி - அறியும்படி சேர்த்து, எண்ணரும் - மதித்தற்கரிய, அடங்கல் யாவையும் - அடங்கல்முறை முழுதும், உணரும் புண்ணியம்-ஓதி யுணரும் புண்ணியமானது, இவை கொடு பொருந்தும் என்று - இவ் விருபத்தைந்து திருப் பதிகங்களை யோதி யுணர்தலால் உண்டாகுமென்று, அவன்தனக்கு - அச் சிவாலய முனிவனுக்கு, தகவுற அருள்செய்தனன்-தகுதியாக அருள் செய்தான்; அதனால்-அந்த ஏதுவினால், தீது இல்லா அகத்தியத் திரட்டினை - குற்றமற்ற அகத்தியத் திரட்டென்னும் இவ்விருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களை, உலகில் ஓதினர் - இவ்வுலகில் ஓதினவர்கள், அடங்கலும் ஓதினர் ஆவர் - அடங்கன்முறை முழுதும் ஓதினவ ராவர், எ - று.

(வி - ரை.) அஞ்செழுத்து - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம். மூவர் - அப்பர், சுந்தரர், திருஞானசம்பந்தர். (க)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர்

திருப்பிரமபுரம்.

முதற்றிருமுறை

பண் - நட்டபாடை

குருவருள்

திருச்சிற்றம்பலம்

தோடு டையசெவி யன்விடை யேறியோர்
　　தூவெண் மதிசூடிக்
காடு டையசுட லைப்பொடி பூசியென்
　　னுள்ளங் கவர்கள்வ
னேடு டையமல ரான்முனை நாட்பணிந்
　　தேத்த வருள்செய்த
பீடு டையபிர மாபுர மேவிய
　　பெம்மா னிவனன்றே.

(ப - ரை.) தோடு உடைய செவியன்-(சங்கக்) குழையை யணிந்த திருச்செவியை யுடையனுய், விடை ஏறி - இடபத்தின் மேலேறி, தூ வெள் ஓர் மதி சூடி - பரிசுத்தமான வெண்ணிறத்தை யுடைய ஒற்றைக் கலையாகிய சந்திரனைச் சிரத்திற் றரித்து, காடு உடைய சுடலை பொடி பூசி - சுடுகாட்டிலுள்ள சுடலைப் பொடியைத் திருமேனி முழுதும் பூசி, என் உள்ளம் கவர் கள்வன் - என் மனத்தைக் கவர்ந்துகொண்ட கள்வனுவான், ஏடு உடைய மலரால் - இதழ்களையுடைய மலர்களால் (அருச்சித்து), முன்னை நாள்-முற்காலத்தில், பணிந்து ஏத்த அருள் செய்த-(தன்னை) வணங்கி வாழ்த்தும்படி (எனக்கு) அருள் செய்த, பீடு உடைய - பெருமையை யுடைய, பிரமாபுரம் மேவிய - திருப்பிரமபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன் - பெருமானுகிய இவனே, எ - று.

(வி - ரை.) தோடு - அரவக்குழை யெனினுமாம்; "பாம்பிணை யாக் குழைகொண்டோன்" என்றார் திருவாதவூரடிகளும். தாம் பாடுந் திருப்பதிகங்களை யேற்றருளற் குரிய தாதலால் முதற்கண் 'தோடுடைய செவியன்' எனத் திருச்செவியைச் சிறப்பித்தார். விடையேறல் முதலிய கோலங்களைக்கொண்டு என் மனத்தை வசி கரித்தான் என்றற்கு 'தோடு டையசெவி யன்விடை யேறியோர் தூவெண் மதிசூடிக், காடு டையசுட லைப்பொடி பூசியென் னுள்ளங் கவர்கள்வன்' என்றார். கவர் என்பது கள்வன் என்பதற் கேற்ற அடை. அன்று ஏ - அசைகள்.

சுடலைப் பொடி-திருவெண்ணீறு; இது சர்வசங்கார காலத்தில் எல்லாப் பொருள்களையும் பொடிபடுத்தலா லுண்டாமது; "நாதனுர் பொடிபடுத்து நீறணியின்" என்றார் பிறரும். பெம்மான்-பெருமான் என்பதன் சிதைவு; பெருமை யுடையான் என்பது பொருள். இந்தத் திருப்பதிகம் தமது தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயர் 'எச்சிற் கலக்க இப் பாலை யுனக் கூட்டினவர் யார்?' என்று சினந்து, கையி லோர் மாறுகொண் டோங்க, அதற்கஞ்சித் தமது வலத் திருக்கை விரலொன்றினுற் சிவபெருமானைச் சுட்டிக் காட்டி, இவனே யிது செய்தவனென்னும் பொருள் தோன்ற ஆளுடைய பிள்ளையாரா லோதியருளப்பட்டது. பிரமபுரம் என்னும் இந்தத் தலம் சோழநாட்டிலுள்ளது. சுவாமி பெயர் - பிரமபுரீசர்; தேவியார் பெயர்-திருநிலைநாயகியம்மை. திருத் தோணியில் வீற்றிருப்பவர் - தோணியப்பர். இத் தலம் சோழநாட்டிலுள்ளது. (க)

முற்ற லாமையிள நாகமோ டேன
 முளைக்கொம் பவைபூண்டு
வற்ற லோடுகல னாப்பலி தேர்ந்தென
 துள்ளங் கவர்கள்வன்
கற்றல் கேட்டலுடை யார்பெரி யார்கழல்
 கையாற் றொழுதேத்தப்
பெற்ற மூர்ந்தபிர மாபுர மேவிய
 பெம்மா னிவனன்றே.

(ப - ரை.) முற்றல் ஆமை - முதிர்ந்த ஆமையோடும், இளநாகமோடு - இளம்பாம்புகளோடு, ஏனம் - பன்றியின், முளை கொம்பு - முளைத்தலையுடைய கொம்பும் ஆகிய, அவை பூண்டு-அவற்றை ஆபரணமாக அணிந்து, வற்றல் ஓடு-தசைவற்றின தலையோட்டை, கலன் ஆ - பாத்திரமாகக் கொண்டு, பலி தேர்ந்து-பிக்ஷை யேற்று, எனது

உள்ளம் கவர்-என் மனத்தைக் கவர்ந்துகொண்ட, கள்வன் - கள்வனுவான், கற்றல் கேட்டல் உடையார்-கல்வி கேள்விகளை யுடையவராகிய, பெரியார் - பெரியோர், கழல்-(தன்) திருவடியை, கையால் தொழுது ஏத்த-கைகளால் அஞ்சலித்துத் துதிக்க, பெற்றம் ஊர்ந்த-இடபத்தை நடத்தின, பிரமாபுரம் மேவிய - திருப்பிரமபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன்-பெருமானுகிய இவனே, எ-று.

(வி-ரை.) பூண்டு என்றமையால் ஆபரணமாக வென்பது வருவிக்கப்பட்டது. கலனுக என்பது கலனு என ஈறுதொகுக்கப்பட்டது. பலி தேர்ந்து என மேல் வருதலால் கலன் என்றது பிக்ஷாபாத்திரமெனக் கொள்க. கற்றல் கேட்டல் - வீட்டு நூல்களைக் கற்றலுங் கேட்டலும். ஊர்தல் - ஏறி நடத்துதல். (உ)

நீர்ப ரந்தநிமிர் புன்சடை மேலோர்
நிலாவெண் மதிசூடி
யேர்ப ரந்தவின வெள்வளை சோரவென்
னுள்ளங் கவர்கள்வ
னூர்ப ரந்தவுல கின்முத லாகிய
வோரூ ரிதுவென்னப்
பேர்ப ரந்தபிர மாபுர மேவிய
பெம்மா னிவனன்றே.

(ப-ரை.) நீர் பரந்த-நீர் பரவின, நிமிர்-நீண்ட, புன் சடைமேல்-புல்லிய சடையின்மீது, ஓர் - ஒற்றைக் கலையாகிய, நிலா வெண் மதி-சந்திரிகையையுடைய வெண்மையாகிய சந்திரனை, சூடி - தரித்து, ஏர் பரந்த-அழகு மிகுந்த, இனம் வெள் வளை சோர - கூட்டமாகிய வெள்ளிய வளையல் கழலும்படி, என் உள்ளம்-என் மனத்தை, கவர்-கவர்ந்துகொண்ட, கள்வன் - கள்வனுவான், ஊர் பரந்த - ஊர்கள் பரவியிருக்கிற, உலகில் - இவ் வுலகில், முதல் ஆகிய - முதன்மையாகிய, ஓர் ஊர் இது என்ன-ஒப்பற்றவூ ரிதுவென்று யாவரும் புகழ்ந்து சொல்லும்படி, பேர் பரந்த-பேர் எங்கும் வியாபித்த, பிரமாபுரம் மேவிய - திருப்பிரமபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன் - பெருமானுகிய இவனே, எ - று.

(வி - ரை.) நீர் என்றது இவ்விடத்துக் கங்கையை. ஏர் பரந்த என்பதில் பரவுதல் மிகுதல். படைப்புக் காலந் தொடங்கி எக்காலத்தும் அழியாது நிலைபெற் றிருத்தலால் இத் திருப்பதியை 'ஊர்ப ரந்தவுல கின்முத லாகிய வோரூர்' என்றூர். ஏர்பரந்த இன வெள்வளை சோரவென்னுள்ளங் கவர்கள்வன் என்றதனுல் பிள்ளை

யார் தாமொரு தலைவி யவத்தையை யடைந்து இறைவனைத் தலைவ னாக்கி யுரைத்ததாகக் கொள்க. (ங)

வின்ம கிழ்ந்தமதி லெய்தது மன்றிவி
ளங்கு தலையோட்டி
லுண்ம கிழ்ந்துபலி தேரிய வந்தென
துள்ளங் கவர்கள்வன்
மண்ம கிழ்ந்தவர வம்மலர்க் கொன்றை
மலிந்த வரைமார்பிற்
பெண்ம கிழ்ந்தபிர மாபுர மேவிய
பெம்மா னிவனன்றே.

(ப-ரை.) விண் மகிழ்ந்த - ஆகாயத்தை யளாவின, மதில்-மும் மதில்களை, எய்ததும் அன்றி-எய்ததே யல்லாமல், விளங்கு-பிரகாசிக் கிற, தலை ஓட்டில் - தலை யோட்டினுல், பலி தேரிய வந்து-பிக்ஷை யேற்க வந்து, எனது உள்ளம் - என் மனத்தை, கவர் - கவர்ந்து கொண்ட, கள்வன் - கள்வனுவான், மண் மகிழ்ந்த - மண்ணுலகத் தார் யாவரும் மகிழற்கேதுவாகிய, அரவம்-பாம்பும், கொன்றைமலர்- கொன்றை மலரும், மலிந்த - மிகுதியாக அணியப்பெற்று விளங்கு கிற, வரை மார்பில்-மலைபோலுந் திருமார்பின்கண், பெண் மகிழ்ந்த- மலைமகளாகிய உமாதேவி மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கிற, பிரமாபுரம் மேவிய - திருப்பிரமபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன் - பெருமானுகிய இவனே, எ - று.

(வி-ரை.) விண் மகிழ்ந்த என்பதில் மகிழ்தல் அளாவுத லென் னும் பொருளது. அளாவுதல்-தீண்டுதல். மகிழ்தல்-விரும்புத லெனி னுமாம். மதில் என்றது-மதிலுருவாயிருக்கிற முப்புரங்களை; இவைக ளுள் இரும்பா னியன்றது ஒன்று, வெள்ளியா னியன்றது ஒன்று, பொன்னு னியன்றது ஒன்று. "இரும்புறு மாமதில் பொன்னிஞ்சி வெள்ளிப் புரிசையன்றோர், துரும்புறச் செற்ற கொற்றத் தெம் பிரான்" என்பது திருக்கோவையார். இவற்றை எய்த லென்றது, திரிபுரசங்கார கதையைக் குறித்தது. தலையோடு - பிரம கபாலம். 'பெண் மகிழ்ந்த' என்னும் குறிப்பால் மார்பில் என்றது இடது பக்கத்து மார்பிலெனக் கொள்க. (ச)

ஒருமை பெண்மையுடை யன்சடை யன்விடை
யூரும் மிவனென்ன
வருமை யாகவுரை செய்ப வமர்ந்தென
துள்ளங் கவர்கள்வன்

கருமை பெற்றகடல் கொள்ளமி தந்ததோர்
காலம் மிதுவென்னப்
பெருமை பெற்றபிர மாபுர மேவிய
பெம்மா னிவனன்றே.

(ப-ரை.) ஒருமை-ஒருபாகத்தில், பெண்மை யுடையன்-பெண் ணுருவை யுடையவன், சடையன் - சடாபாரத்தை யுடையவன், இவன் விடை ஊரும் என்ன - இவன் இடபத்தை யேறி நடத்துவா னென்று, அருமையாக உரை செய்ய - அருமையாய்ச் சொல்லிப் புகழும்படி, அமர்ந்து - விரும்பி, எனது உள்ளம் - என் மனத்தை, கவர் - கவர்ந்துகொண்ட, கள்வன் - கள்வனுவான், கருமை பெற்ற- கருமையைக் கொண்ட, கடல் கொள்ள - கடல் கவர்ந்துகொள்ள, இது - இந்தத் திருப்பதி, ஓர் காலம் - ஓர் காலத்தில், மிதந்தது - (அழியாமல்) மிதந்துகொண் டிருந்தது, என்ன - என்று அறிஞர் சொல்லும்வண்ணம், பெருமைபெற்ற - மகிமையை யடைந்திருக்கிற, பிரமாபுர மேவிய - திருப்பிரமபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன்-பெருமானுகிய இவனே, எ-று.

(வி - ரை.) 'ஒருமை' என்றது இங்குத் தன்மையை யுணர்த் தாது எண்ணுப் பொருளை யுணர்த்திற்று. கருமை - கருநிறம். ஓர் காலம் என்றது ஒரு பிரளயகாலத்தை. கடல் கொள்ள மிதந்ததனுல் இத் திருப்பதிக்குத் தோணிபுரம் என்றொரு பெயர் வழங்கும். அமர் தல் - விரும்புதல். (௫)

மறைக லந்தவொலி பாடலோ டாடல
ராகி மழுவேந்தி
யிறைக லந்தின வெள்வளை சோரவென்
னுள்ளங் கவர்கள்வன்
கறைக லந்தகடி யார்பொழி னீடுயர்
சோலைக் கதிர்சிந்தப்
பிறைக லந்தபிர மாபுர மேவிய
பெம்மா னிவனன்றே.

(ப-ரை.) மறை கலந்த ஒலி-வேதத்தோடு கூடிய வொலி, பாட லோடு - பாடல் என்பவற்றோடு, ஆடலர் ஆகி - நடிக்காதவராகி, மழு ஏந்தி - மழுவைத் தாங்கி, இறை கலந்த - என் கையிறையிற் பொருந்திய, இனம் - கூட்டமாகிய, வெள் வளை சோர - வெள்ளிய வளையல் கழலும்படி, என் உள்ளம் - என் மனதை, கவர் - கவர்ந்து

கொண்ட, கள்வன்-கள்வனுவான், கறை கலந்த-இருளோடு கூடிய, கடி ஆர் பொழில் - மணம் பொருந்திய பொழில், நீடு உயர் சோலை-நீண்டுயர்ந்த சோலை, (என்பவற்றில்) கதிர் சிந்த - தன் கிரணங்கள் பாயும்படி, பிறை கலந்த-சந்திரன் தவழ்கின்ற, பிரமாபுரம் மேவிய-திருப்பிரமபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன் - பெருமானுகிய இவனே, எ - று.

(வி - ரை.) மழுவேந்தி யாடலாகி யென் றிலைப்பினுமாம். 'பாடல்'.என்றது சாம கானத்தை. மழு-பரசாயுதம், எரியிரும்புமாம். இறை-கையிறை; அது முன் கை. கறை-மாச்செறிவினு லுண்டாகிய இருள். பொழில்-பூந்தோட்டம். சோலை - மாங்க ளடர்ந்த தோப்பு. பிறை என்றது இவ்விடத்துச் சந்திரன் என்னும் பொதுப்பெயரை.

சடைமு யங்குபுன லன்னன லன்னெரி
வீசிச் சதிர்வெய்த
வுடைமு யங்குமர வோடுழி தந்தென
துள்ளங் கவர்கள்வன்
கடன்மு யங்குகழி சூழ்குளிர் கானலம்
பொன்னஞ் சிறகன்னம்
பெடைமு யங்குபிர மாபுர மேவிய
பெம்மா னிவனன்றே.

(ப - ரை.) சடை முயங்கு புனலன் - சடையிற் றங்கிய கங்கையை யுடையவனும், அனலன் - மழுவை யுடையவனு மாகி, எரி வீசி சதிர்வு எய்த-சுவாலையை வீசி அழகு செய்யாநிற்க, உடை முயங்கும் அரவோடு - உடுக்கையின்மேற் கட்டின பாம்புக் கச்சையோடு, உழிதந்து - வந்து, எனது உள்ளம் - என் மனத்தை, கவர் - கவர்ந்து கொண்ட, கள்வன் - கள்வனுவான், கடல் முயங்கு - கடலோடு சேர்ந்த, கழி சூழ் - கழி சூழ்ந்த, குளிர் - குளிர்ந்த, கானல் - கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள, அம் பொன்னஞ்சிறகு அன்னம்-அழகாகிய பொன்னிறமாகிய சிறகையுடைய அன்னச் சேவல்கள், பெடை முயங்கு - தம் பெட்டைகளோடு புணர்கின்ற, பிரமாபுரம் மேவிய - திருப்பிரமபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன் - பெருமானுகிய இவனே, எ - று.

(வி-ரை.) 'எரிவீசிச் சதிர்வெய்த வுடைமுயங்கு மரவு' என்பதற்கு விஷாக்கினியைக் கான்று அழகு செய்யாநிற்க, அரையாடைக் கச்சையாகிய பாம்பு என்று உரைப்பினுமாம். கழி - உப்புக்கழி.

பொன்னஞ் சிறகு என்பதில் அம்-சாரியை. பெடை முயங்கு என மேல் வருதலால் அன்னம் சேவலன்னத்துக் காயிற்று. (எ)

வியரி லங்குவரை யுந்திய தோள்களை
 வீரம் விளைவித்த
வுயரி லங்கையரை யன்வலி செற்றெனை
 துள்ளங் கவர்கள்வன்
றுயரி லங்கும்முல கிற்பல வூழிக
 டோன்றும் பொழுதெல்லாம்
பெயரி லங்குபிர மாபுர மேவிய
 பெம்மா னிவனன்றே.

(ப - ரை.) வரை உந்திய - கைலாயமலையை அசைத் தெடுக்க, வியர் இலங்கு தோள்களை - வேர்வை மிகுந்த தோள்களுக்கு, வீரம் விளைவித்த - வீரத்தன்மையை யுண்டாக்கின, உயர் - உயர்ந்த, இலங்கை அரையன் - இலங்கைப் பட்டணத்துக் கரசனாகிய இராவணனது, வலி செற்று - வலியை வென்று, எனது உள்ளம்-என் மனத்தை, கவர் - கவர்ந்துகொண்ட, கள்வன் - கள்வனுவான், துயர் இலங்கும் உலகில் - துன்பம் மிக்கு விளங்குகின்ற இவ் வுலகத்தில், பல ஊழிகள் தோன்றும்பொழுது எல்லாம்-பல கற்பங்களுண்டாகும் போதெல்லாம், பெயர் இலங்கு - பெயர் அழியாது விளங்குகின்ற, பிரமாபுரம் மேவிய - திருப்பிரமபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன் - பெருமானாகிய இவனே, எ - று.

(வி - ரை.) 'தோள்களை' என்பதில் இரண்டனுருபு நான்கனுருபின் பொருளது. உந்திய - செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். துயர் - பிறவித் துன்பம். ஊழி - பிரளய காலம். வியர்-வேர் எனப் பொருள் கொண்டு, 'வியரிலங்குவரை' என்பதற்கு 'வேரூன்றிய மலை' என்று உரைப்பினுமாம். (அ)

தானு தல்செய் திறை காணிய மாலொடு
 தண்டா மரையானு
நீனு தல்செய் தொழி யந்நிமிர்ந் தானெனை
 துள்ளங் கவர்கள்வன்
வானு தல்செய்மக ளிர்முத லாகிய
 வையத் தவரேத்தப்
பேனு தல்செய்பிர மாபுர மேவிய
 பெம்மா னிவனன்றே.

(ப-ரை.) மாலொடு-திருமாலோடு, தண் தாமரையானும்-குளிர்ந்த தாமரைமலரை யாசனமாகவுடைய பிரமனும், இறை காணிய-இறைவனைக் காணும்பொருட்டு, தாள் நுதல் செய்து - தன் திருவடியில் நெற்றி படும்படி வணங்கி, நீணுதல் செய்து ஒழிய - நெடுங்காலம் முயன்றும் காணுதொழியும்படி, நிமிர்ந்தான்-உயர்ந்து நின்றவனும், எனது உள்ளம் - என் மனத்தை, கவர் - கவர்ந்துகொண்ட, கள்வன்-கள்வனுவான், வாள் நுதல் செய்-ஒளி பொருந்திய நெற்றியை யுடைய, மகளிர் முதலாகிய - மாதர் முதலான, வையத்தவர் ஏத்த - உலகத்தார் துதிக்கும்படி, பேணுதல் செய்-அவர்களைக் காப்பாற்றுகின்ற, பிரமாபுரம் மேவிய - திருப்பிரமபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன் - பெருமானுகிய இவனே, எ - று.

(வி - ரை.) நீணுதல் - நீளுதல் என்பதன் சிதைவு. நிமிர்தல் - நெருப்புப் பொருப்பாய் நிமிர்ந்து நிற்றல். 'வாணுதல் செய்' என்பதில் செய் உடைய வென்னும் பொருளது. (க)

புத்த ரோடுபொறி யில்சம ணும்புறங்
கூற நெறிநில்லா
வொத்த சொல்லவுல கம்பலி தேர்ந்தென
துள்ளங் கவர்கள்வன்
மத்த யானைமறு கவ்வுரி போர்த்ததோர்
மாயம் மிதுவென்னப்
பித்தர் போலும்பிர மாபுர மேவிய
பெம்மா னிவனன்றே.

(ப - ரை.) புத்தரோடு - புத்தர்களுடன், பொறி இல் சமணும் - அறிவில்லாத சமணர்களும், புறம் கூற - புறங்கூறவும், உலகம் - உலகத்தார், நெறி நில்லா - நன்னெறியில் நில்லாது, ஒத்த சொல்ல - தமது மனதுக் கிசைந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லவும், பலி தேர்ந்து - பிக்ஷை யேற்று, எனது உள்ளம் - என் மனத்தை, கவர் - கவர்ந்து கொண்ட, கள்வன்-கள்வனுவான், மத்தம் யானை - மத யானையானது, மறுக - மன மயங்கும்படி, உரி போர்த்தது - அதனை யுரித்து அதன் தோலைப் போர்த்துக்கொண்டதாகிய, இது - இச் செய்கை, ஓர் மாயம் என்ன - ஒரு மாயச் செய்கையே யென்று கண்டோர் சொல்லும்படி, பித்தர் போலும்-பித்தர் போன்று திரியாநின்ற, பிரமாபுரம் மேவிய - திருப்பிரமபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன் - பெருமானுகிய இவனே, எ - று.

(வி - ரை.) புறங்கூறல் - புறத்தேயிழித்துக் கூறல். நெறியில்லாது எனற்பாலது 'நெறியில்லா' என ஈறு தொகுத்தலாயிற்று. 'மத்தயானை' என்றது கஜாசுரனை. (கo)

அருநெறியமறை வல்ல முனியகன்
பொய்கை யலர்மேய
பெருநெறியபிர மாபுர மேவிய
பெம்மா னிவன்றன்னை
யொருநெறியமனம் வைத்துணர் ஞானசம்
பந்தன் னுரைசெய்த
திருநெறியதமிழ் வல்லவர் தொல்வினை
தீர்த லெளிதாமே.

(ப-ரை.) அருநெறிய - அருநெறியையுடைய, மறைவல்ல முனி-வேதங்களில் வல்லவனாகிய பிரமனால் உண்டாக்கப்பட்ட, அகன் பொய்கை-விசாலமான தடாகத்தில், அலர் மேய-மலர்கள் நிறைந்த, பெருநெறிய-பேரழகையுடைய, பிரமாபுரம் மேவிய-திருப்பிரமாபுரத்தி லெழுந்தருளிய, பெம்மான் இவன் தன்னை - பெருமானாகிய இவனை, ஒரு நெறிய-ஒருவழிப்பட்ட, மனம் வைத்து உணர்-மனம் வைத் தறிந்த, ஞானசம்பந்தன் உரை செய்த - ஞானசம்பந்தன் சொன்ன, திரு நெறிய - திருநெறியையுடைய, தமிழ் வல்லவர் - தமிழ்ப் பாடல்களை யோத வல்லார், தொல் வினை தீர்தல் - (தமது) பழவினையை யொழிந் துய்தல், எளிது ஆம் - எளிதாகும், எ-று.

(வி - ரை.) அருநெறிய மறைவல்ல முனியகன் பொய்கை - பிரமதீர்த்தம். ஒரு நெறிய மனம்-பல வழியாய்ப் புலன்களிற் செல்லாது ஒரு வழிப்பட்ட மனம். ஒருவழி - இறைவன் வழி. திருநெறிய தமிழ் - அழகிய நன்னெறியை யுணர்த்துந் தமிழ்ப்பாடல். நன்னெறி - வீட்டு நெறி. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

திருவதிகைவீரட்டானம்.

நான்காந் திருமுறை.

பண்-கொல்லி.

குருவருள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கூற்றா யினவா றுவிலக் ககிலீர்
    கொடுமை பலசெய் தனநா னறியே
னேற்றா யடிக்கே யிரவும் பகலும்
    பிரியா துவணங் குவனெப் பொழுதுந்
தோற்றா தென்வயிற் றினகம் படியே
    குடரோ டுதுடக் கிமுடக் கியிட
வாற்றே னடியே னதிகைக் கெடில
    வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப-ரை.) செடிலம் - திருக்கெடிலநதியின் வடகரையிலுள்ள, அதிகை வீரட்டானத்து உறை-திருவதிகை வீரட்டானத்தி லெழுந் தருளிய, அம்மானே-எமது தந்தையே!, கூற்று ஆயின ஆறு விலக் ககிலீர்-(சூலைநோயானது எனக்கு) யமனாய் வந்த வழியைத் தடுக்கி லீர்; கொடுமை பல செய்தன நான் அறியேன் - பல கொடுமைகளை நான் செய்து மறியேன்; எற்றாய்-இடபவாகனத்தை யுடையவனே!, அடிக்கே - உன் திருவடியையே, இரவும் பகலும்-இரவினும் பகலி லும், பிரியாது - நீங்காமல், எப்பொழுதும் வணங்குவன் - எக்காலத் தும் தொழுவேன்; தோற்றாது - கண்ணுக்குத் தோன்றாமல், என் வயிற்றின் அகம்படியே - என் வயிற்றி னுள்ளிடத்திற்றானே, குட ரோடு துடக்கி - குடலோடுகூடி, முடக்கியிட - முறுக்காநிற்க, அடி யேன் ஆற்றேன் - அடியேன் சகியேன், எ - று.

(வி-ரை.) கூற்று - யமனுக்குக் காரணப் பெயர்; உடம்புயிர்க ளைப் பிரிப்போன் என்பது பொருள். 'எற்றாயடிக்கே' என்பதற்கு 'உன் திருவடித் தொண்டுக்கென்றே யென்னை யேற்றுக்கொண்ட னை' என்று உரைப்பினுமாம், அகம்படி - உள்ளிடம். குடர் - குடல்

என்பத னிற்றப்போலி. துடக்குதல் - கலத்தல். முடக்குதல் - முறுக்குதல். (க)

நெஞ்சம் முமக்கே யிடமாக வைத்தே
னினையா தொருபோ துமிருந் தறியேன்
வஞ்சம் மிதுவொப் பதுகண் டறியேன்
வயிற்றோ டுதுடக் கிமுடக் கியிட
நஞ்சா கிவந்தென் னைநலி வதனை
நணுகா மற்றுரந் துகரந் துமிடீ
ரஞ்சே லுமென்னீ ரதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப - ரை.) நெஞ்சம்-என் மனத்தை, உமக்கே இடமாக வைத்தேன் - உமக்கே இடமா யமைத்தேன்; ஒருபோதும்-ஒருகாலத்தும், நினையாது இருந்தறியேன்-உம்மை நினையாம லிருந்தறியேன்; வஞ்சம் இது ஒப்பது கண்டறியேன் - இதைப்போன்ற வஞ்ச நோயைப் பார்த்து மறியேன்; வயிற்றோடு துடக்கி முடக்கியிட - வயிற்றோடு கலந்து முறுக்கும்பொருட்டு, நஞ்சு ஆகி வந்து - விஷம்போல வந்து, என்னை நலிவதனை - என்னை வருத்துவதை, நணுகாமல் - என்னிடத்துச் சேராமல், துரந்து கரந்துமிடீர் - துரத்தியொழித் திருமல்லீர்; அஞ்சேலும் என்னீர் - அஞ்சாதே யென்றுஞ் சொல்லீர்; அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே! —, எ - று.

(வி - ரை.) கட்புலனுகாதிருந்து வருத்துதலால் இந் நோயை 'வஞ்சம்' என்றார். 'ஒருபோதும்' என்பதில் உம்மை முற்றும்மை; இழிவுசிறப்புமாம். வஞ்சம் - வஞ்சநோய். வயிற்றோடு - வயிற்றிலுள்ள குடலோடு. கரத்தல் - மறைத்தல் (ஒழித்தல்). (உ)

பணிந்தா ரனபா வங்கள்பாற் றவல்லீர்
படுவெண் டலையிற் பலிகொண் டுழல்வீர்
துணிந்தே யுமக்காட் செய்துவா ழலுற்றாற்
சுடுகின் றதுசூ லைதவிர்த் தருளீர்
பிணிந்தார் பொடிகொண் டுமெய்ப்பூ சவல்லீர்
பெற்றமேற் றுகந்தீர் சுற்றும்வெண் டலைகொண்
டணிந்தீ ரடிகே ளதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப - ரை.) பணிந்தாரன - வணங்கினருடைய, பாவங்கள் - பாவங்களை, பாற்றவல்லீர் - ஓட்டவல்லீர்; படு வெள் தலையில் -

வெண்மை பொருந்திய தலையோட்டில், பலி கொண்டு உழல்வீர் - பிச்சையேற்றுத் திரிவீர்; துணிந்து - துணிவு கொண்டு, உமக்கு ஆள் செய்து - உமக்குத் தொண்டு செய்து, வாழலுற்றால் - வாழத் தொடங்கினால், சூலை சுடுகின்றது - சூலை நோயானது என்னைச் சுட்டு வருத்துகின்றது; தவிர்த்து அருளீர் - (அதனை) நீக்கியருள்வீராக!, பிணிந்தார் பொடி கொண்டு - இறந்தவரது சாம்பலைக் கொண்டு, மெய் பூச வல்லீர் - திருமேனியிற் பூசிக்கொள்ள வல்லீர்; பெற்றம் - இடபத்தின் மீது, எற்று - ஏறுதலை, உகந்தீர் - விரும்பினீர்; வெண் தலை கொண்டு - வெள்ளிய தலைமாலைகளைக் கொண்டு, சுற்றும் அணிந்தீர் - சூழவும் அலங்கரித்துக்கொண்டீர்; அடிகேள் - சுவாமிகளே!, அதிகைக்கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே!—.

(வி - ரை.) 'பணிந்தாரன' என்பதில் அன் - சாரியை. அ - ஆறன் பன்மை யுருபு. படுதல் - பொருந்துதல். பிணிதல் - இறத்தல். வெண்டலை - வெண்டலைமாலை. (ந)

முன்னம் மடியே னறியா மையினான்
முனிந்தென் னைநலிந் துமுடக் கியிடப்
பின்னை யடியே னுமக்கா ளும்பட்டேன்
சுடுகின் றதுசூ லைதவிர்த் தருளீர்
தன்னை யடைந்தார் வினைதீர்ப் பதன்றோ
தலையா யவர்தங் கடனா வதுதா
னன்ன நடையா ரதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப - ரை.) சூலை - சூலைநோயானது, முன்னம் - முன்னே, அடியேன் - அடியேனது, அறியாமையினால் - அறிவின்மையினால், என்னை முனிந்து நலிந்து - என்னை வெறுத்து வருத்தி, முடக்கியிட - முறுக்கிவிட, பின்னை - பின்னே, அடியேன் - அடியனேன், உமக்கு ஆளும்பட்டேன் - உமக்கு அடிமையும் பட்டேன்; (அங்ஙனமாகவும்) சுடுகின்றது - (அந்நோய்) என்னைச் சுடாநின்றது; (ஆதலால்) தவிர்த்து - (அந்நோயை) நீக்கி, அருளீர்-அருள்செய்வீராக!, தன்னை அடைந்தார் வினை - தம்மை அடைந்தவரது வினைகளை, தீர்ப்பது அன்றோ - ஒழிப்பதல்லவோ, தலையாயவர் தம் கடன் ஆவது - மேலோரது கடனாவது?, அன்னம் நடையார்- அன்ன நடையினையுடைய மாதர்கள் சஞ்சரிக்கிற, அதிகைக்கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே!—; எ - று.

(வி - ரை.) அறியாமை - அஞ்ஞானம். 'முட்க்கியிட' என்பதற்கு முடங்கச்செய்ய எனினுமாம். தலையாயவர்தங்கடன் எனமேல் வருதலாலும், எதுகை யின்பம் நோக்கியும் 'தன்னை' என்பதற்குத் 'தம்மை' யெனப் பொருள் கூறலாயிற்று. (௫)

காத்தாள் பவர்கா வலிகழ்ந் தமையாற்
கரைநின் றவர்கண் டுகொளென் றுசொல்லி
நீத்தா யகயம் புகநூக் கியிட
நிலைக்கொள் ளும்வழித் துறையொன் றறியேன்
வார்த்தை யிதுவொப் பதுகேட் டறியேன்
வயிற்றோ டுதுடக் கிமுடக் கியிட
வார்த்தார் புனலா ரதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப - ரை.) காத்து ஆள்பவர் - காத்தாள்வோர், காவல் - தமது காத்தற்றொழிலை, இகழ்ந்தமையால் - கைவிட்டமையால், கரை நின்றவர் - கரையில் நின்றவர்கள், கண்டுகொள் என்று சொல்லி - கரையைக் கண்டுகொள்வாய் என்று சொல்லி, நீத்து ஆய - பெருக்காகிய, கயம் புக - குளத்தில் விழும்படி, நூக்கியிட - தள்ளிவிட, நிலைக்கொள்ளும் வழி - நிலைபெறும் வழியாகிய, துறை - துறையை, ஒன்று அறியேன் - சிறிதும் அறிந்திலேன்; இது ஒப்பது - இது போல்வதாகிய, வார்த்தை - சொல்லை, கேட்டறியேன் - கேட்டறிந்திலேன்; (அது என்னெனின்) வயிற்றோடு துடக்கி - வயிற்றோடு கூடி, முடக்கியிடல்-முறுக்கி விடுதலேயாம்; ஆர்த்து - சத்தித்து, ஆர் புனல் - நிறைந்த நீரானது, ஆர் - பொருந்திய, அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே!—, எ - று.

(வி - ரை.) நீத்தம் நீத்து என ஈறு தொகுத்தது. துறை - நீர்த்துறை. நூக்குதல் - தள்ளுதல். (௬)

சலம்பூ வொடுதூ பமறந் தறியேன்
றமிழோ டிசைபா டன்மறந் தறியே
னலந்தீங் கிலுமுன் னைமறந் தறியே
னுன்னா மமென்னா வின்மறந் தறியே
னுலந்தார் தலையிற் பலிகொண் டுழல்வா
யுடலுள் ளுறுசூ லைதவிர்த் தருளா
யலந்தே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப - ரை.) சலம் பூ ஒடு - நீர் மலர் என்பவற்றோடு, தூபம் - தூபமிடுவதையும், மறந்து அறியேன் - மறந்தறியமாட்டேன்; தமிழோடு - தமிழ்ப்பாடலோடு, இசை பாடல் - பண் பாடுதலே, மறந்து அறியேன் - மறந்தறியமாட்டேன்; நலம் தீங்கிலும் - நன்மை தீமைகளிலும், உன்னை மறந்து அறியேன் - உன்னை மறந்தறியமாட்டேன்; உன் நாமம் - உன் திருநாமத்தை, என் நாவின் - என் நாவைக்கொண் டுச்சரிப்பதை, மறந்து அறியேன் - மறந்தறியமாட்டேன்; உலந்தார் - இறந்தோரது, தலையில் - தலையோட்டில், பலி கொண்டு உழல்வாய்-பலியேற்றுத் திரிவோனே!, உடல் உள்ளுறு - என்னுடம்பினுள்ளே தங்கிய, சூலை-சூலை நோயை, தவிர்த்தருளாய்- நீக்கியருளினாயில்லை; (ஆதலால்) அடியேன் அலந்தேன்-அடியேன் வருந்தினேன்; அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே!—, எ - று.

(வி - ரை.) உலத்தல் - இறத்தல். (௬)

உயர்ந்தேன் மனைவாழ்க் கையுமொண் பொருளு
மொருவர் தலைகா வலிலா மையினால்
வயந்தே யுமக்காட் செய்துவா ழலுற்றால்
வலிக்கின் றதுசூ லைதவிர்த் தருளீர்
பயந்தே யென்வயிற் றினகம் படியே
பறித்துப் புரட்டி யறுத்தீர்த் திடநா
னயர்ந்தே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப - ரை.) உயர்ந்தேன் - சிறந்தேனது, மனை வாழ்க்கையும் - இல்வாழ்க்கையும், ஒண் பொருளும் - (அதற்குத் துணையாகிய) பெருஞ் செல்வமும், ஒருவர் - ஒருவரும், தலை - சிறந்த, காவல் இல்லாமையினால் - காவ லில்லாமையினால், வயந்து - அயர்ந்து, உமக்கு ஆள்செய்து - உமக்கு அடிமை செய்து, வாழல் உற்றால் - வாழத் தொடங்கினால், சூலை - சூலைநோயானது, வலிக்கின்றது - என்னைப்பற்றி யிழுக்கின்றது; தவிர்த்து அருளீர் - (அந்நோயை) ஒழித்தருளினீரில்லை; (ஆதலால்) என் வயிற்றின் அகம்படியே - என் வயிற்றி னுள்ளிடத்திற்றானே, பறித்து - இழுத்து, புரட்டி - புரளச்செய்து, அறுத்து ஈர்த்திட - அறுத்து வலிக்க, நான் பயந்து - நான் அஞ்சி, அடியேன் அயர்ந்தேன்-அடியேன் அயர்ந்துவிட்டேன்; அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே!—, எ - று.

(வி - ரை.) 'பறித்து' என்பதற்குக் 'குடைந்து' என்றுரைப் பினு மமையும். (எ)

வலித்தேன் மனைவாழ்க் கைமகிழ்ந் தடியேன்
வஞ்சம் மனமொன் றுமிலா மையினாற்
சலித்தா லொருவர் துணையா ருமில்லைச்
சங்கவெண் குழைக்கா துடையெம் பெருமான்
கலித்தே யென்வயிற் றினகம் படியே
கலக்கி மலக்கிட் டுக்கவர்ந் துதின்ன
வலுத்தே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப-ரை.) அடியேன்-அடியனேன், மனை வாழ்க்கை-இல்வாழ்க் கையை, வஞ்சம் மனம் ஒன்றும் இல்லாமையினால்-வஞ்சமனமானது சிறிதும்இல்லாமையினால், மகிழ்ந்து—, வலித்தேன்-மனவுறுதிகொண் டேன்; சலித்தால்-மனஞ் சலித்தால், ஒருவர் துணை யாரும் இல்லை-துணையாவார் ஒருவரும் இல்லை; (ஆதலால்) வெள்-வெள்ளிய, சங் கக் குழை-சங்கக் குழையை யணிந்த, காது உடை-திருச் செவிகளை யுடைய, எம்பெருமான்-எம்பெருமானே!, (சூலைநோய்) கலித்து - மிகுந்து, என் வயிற்றின் அகம்படியே - என் வயிற்றினுள்ளே, கல க்கி மலக்கிட்டு-கலக்கி முறுக்கி, கவர்ந்து தின்ன-என் உயிரைக்கவர்ந் துண்ணுதலால், அடியேன் அலுத்தேன்-அடியேன் அலுத்துப்போ யினேன்; அதிகைக்கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே!—,எ-று.

(வி - ரை.) 'கலித்து' என்பதற்கு 'ஆரவாரித்து' எனினுமாம். மலக்கிடல் - முறுக்கிடல். தின்ன - காரணப்பொருட்டாகிய வினை யெச்சம். (அ)

பொன்போ லமிளிர் வதொர்மே னியினீர்
புரிபுன் சடையீர் மெலியும் பிறையீர்
துன்பே கவலை பிணியென் றிவற்றை
நணுகா மற்றுரந் துகரந் துமிடீ
ரென்போ லிகளும் மையினித் தெளியா
ரடியார் படுவ திதுவே யாகி
லன்பே யமையும் மதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப - ரை.) பொன்போல மிளிர்வது - பொன்போல விளங்குவ தாகிய, ஓர் மேனியினீர் - ஒப்பற்ற திருமேனியை யுடையவரே!,

புரி - கட்டப்பட்ட, புன் சடையீர்-புல்லிய, சடையை யுடையவரே!, மெலியும் பிறையீர்-தேய்ந்த பிறையைத் தரித்தவரே!, துன்பு-துன்பமும், கவலை - கவலையும், பிணி - நோயும், என்ற இவற்றை - என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றை, நணுகாமல் - என்னிடத்து அணுகாமல், துரந்து கரந்து மிடீர்-ஓட்டி யொளித்திரு மில்லை; அடியார் படுவது இதுவேயாகில் - உன் அடியவர் படும் பாடு இதுவேயானால், என் போலிகள் - என் போன்றவர்கள், இனி உம்மை தெளியார் - இனியும்மை நம்பமாட்டார்கள்; (ஆயினும்) அன்பே அமையும்-(நான் உம்மிடத்துச் செய்யும்) அன்பே போதும்; அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே!—, எ - று.

(வி - ரை.) என்ற இவற்றை யென்பதில் என்றிவற்றை யென நிலைமொழியீற் றகரந் தொகுத்தலாயிற்று. கரத்தல் - மறைத்தல். தெளிதல் - நம்புதல். (௬)

போர்த்தா யங்கோரா னையினீ ருரிதோல்
　　புறங்கா டரங்கா நடமா டவல்லா
யார்த்தா னரக்கன் றனைமால் வரைக்கீ
　　ழடர்த்திட் டருள்செய் தவது கருதாய்
வேர்த்தும் புரண்டும் விழுந்து மெழுந்தா
　　லென்வே தனையா னவிலக் கியிடா
யார்த்தார் புனல்சூ ழதிகைக் கெடில
　　வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப - ரை.) அங்கு - அவ்விடத்தில், ஓர் ஆனையின் - ஒரு யானையினது, ஈர் உரி தோல் - குளிர்ந்த உரிக்கப்பட்ட தோலினை, போர்த்தாய் - போர்த்துக்கொண்டவனே!, புறங்காடு - மயானத்தை, அரங்கு ஆ - ஆடரங்காகக் கொண்டு, நடம் ஆட வல்லாய் - நடனஞ் செய்ய வல்லவனே!, ஆர்த்தான் - ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்தவனாகிய, அரக்கன்தனை - அரக்கனாகிய இராவணனை, மால் வரைக் கீழ்-பெரிய கைலை மலையின் கீழ், அடர்த்திட்டு - நெருக்கி வருத்தி, அருள்செய்த அது - அருள்செய்த அச்செயலை, கருதாய் - நினைத்தாயில்லை; வேர்த்தும் - வியர்த்தும், புரண்டும் - புரண்டும், விழுந்தும்-வீழ்ந்தும், எழுந்தால் - எழுந்திட்டால், என் வேதனை ஆன - என் துன்பமாயினவற்றை, விலக்கி இடாய் - நீக்காதிருக்கிறாய்; ஆர்த்து-ஆரவாரித்து, ஆர் புனல் சூழ் - மிக்க நீர் சூழ்ந்த, அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே!—, எ - று.

(வி - ரை.) உரிதோல் - வினைத்தொகை நிலைத்தொடர். யானை யென்றது-கயாசுரனை.

[திருவதிகை வீரட்டானம் என்னும் இத்தலம் நடு நாட்டிலுள்ளது. சுவாமி பெயர் - வீரட்டானேசுவரர். தேவியார் - திருவதிகை நாயகியம்மை. இந்தத் திருப்பதிகம் சூலைநோய் தீர ஒதி யருளியது.]

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

திருவெண்ணெய்நல்லூர்.

ஏழாந் திருமுறை.

பண்-இந்தளம்.

குருவருள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பித்தாபிறை சூடிபெரு மானேயரு ளாளா
எத்தான்மற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
அத்தாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. [டுறையு

(ப - ரை.) பித்தா - பித்தனே!, பிறைசூடி - பிறையை யணிந்தவனே!, பெருமானே - பெருமையுடையோனே!, அருளாளா - அருளை யாள்பவனே!, எத்தான்-எவ்வகையாலும், மறவாதே - மறவாமல், நினைக்கின்றேன் - நினையாநிற்பவனாகிய எனது, மனத்து-மனத்தில், உன்னை வைத்தாய்-உன்னை யிருத்தினாய்; பெண்ணை - பெண்ணை யாற்றின், தென்பால்-தென்பக்கத்திலுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூரில், அருட்டுறையுள்-திருவருட்டுறையி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற, அத்தா - அத்தனே!, உனக்கு ஆள் ஆய்-உனக்கு அடிமைப்பட்டு, இனி - இன்னமும், அல்லேன் எனல் ஆமே - அல்லே னென்றல் கூடுமோ?—எ - று.

(வி - ரை.) பிறை - சந்திரகண்டம்; இது ஒற்றைக் கலையாகிய சந்திரன். சந்திரன் இவ்வாறு ஒற்றைக்கலை யாதற்குக் காரணம் தக்கனது சாபம். இதன் விரிவெல்லாம் கந்தபுராண முதலிய நூல்களிற் காண்க. (க)

நாயேன்பல நாளுநினைப் பின்றிமனத் துன்னைப்
பேயாய்த்திரிந் தெய்த்தேன்பெற லாகாவருள் பெற்றேன்
வேயார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்டு
ளாயாவுனக் காளாயினி யல்லேலெனன லாமே. [றையு

(ப - ரை.) நாயேன் - நாயினேன், பல நாளும்-நெடுநாட்களும், மனத்து - மனதில், உன்னை நினைப்பின்றி - உன்னை நினைத்தலில்லாமல், பேயாய்த் திரிந்து எய்த்தேன் - பேய்போலத் திரிந்திளைத்தேன்; பெறலாகா அருள் பெற்றேன் - பெறுதற்கரிய உன் திருவருளைப் பெற்றேன்; வேய் ஆர் - மூங்கி லடர்ந்த, பெண்ணை - பெண்ணையாற்றின், தென்பால் - தென்பக்கத்திலுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூரில், அருட்டுறையுள் - திருவருட்டுறையி லெழுந்தருளிய, ஆயா - ஆயனே!, உனக்கு ஆள் ஆய் - உனக்கு அடிமைப்பட்டு, இனி - இன்னமும், அல்லேன் எனல் ஆமே - அல்லே னென்றல் கூடுமோ? எ - று.

(வி - ரை.) எய்த்தல்-இளைத்தல். ஆயன்-தாயை நிகர்த்தவன். 'ஆயா வுனக்கு' என்பதற்கு 'வேதசிவாகமாதிகளாலும், மனோவாக்காயங்களாலும் ஆராய்ந் தறியப்படாத வுனக்கு' என்றுரைத்தலுமாம். (உ)

மன்னேமற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னைப்
பொன்னேமணி தானேவயி ரம்மேபொரு துந்தி
மின்னார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
டன்னேயுனக் காளாயினி யல்லேலெனன லாமே. [டுறையு

(ப - ரை.) மன்னே - மிகுதியாகவே, மனத்து - என் மனத்தில், மறவாதே - மறவாமல், உன்னை நினைக்கின்றேன் - உன்னை நினையாநின்றேன்; பொன்னே - சுவர்ணமும், மணிதானே - இரத்தினமும், வயிரம்மே - வயிரமும் ஆகிய இவற்றை, பொருது உந்தி-மோதித் தள்ளி, மின்-மின்னுதலைப் பொருந்திய, பெண்ணை - பெண்ணை யாற்றின், தென்பால் - தென்பக்கத்திலுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூரில், அருட்டுறையுள்-திருவருட்டுறையி லெழுந்தருளிய, அன்னே - தாயே!, உனக்கு ஆள் ஆய் - உனக்கு அடிமைப்பட்டு, இனி - இன்னமும், அல்லேன் எனல் ஆமே - அல்லே னென்றல் கூடுமோ? எ - று.

(வி - ரை.) பொன் முதலிய மூன்றின் ஈற் றேகாரங்கள் எண்ணும்மைப் பொருளில் வந்தன. (௩)

மூடியேனினிப் பிறவேன்பெறின் மூவேன்பெற்ற மூர்தீ
கொடியேன்பல பொய்யேயுரைப் பேனைக்குறிக் கொண்ணீ
செடியார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
ளடிகேளுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. [டுறையு

(ப - ரை.) இனி - இனி, முடியேன் - இறவேன்; பிறவேன் - பிறவேன்; பெறின் - (பிறவியைப்) பெறினும், மூவேன் - முதுமை யடையேன்; பெற்றம் ஊர்தீ - இடப மூர்வோனே!, கொடியேன் - கொடியவனாய், பல பொய்யே உரைப்பேனை - பல பொய்களையே பேசுகிற என்னை, நீ குறிக்கொள் - நீ குறிக்கொண்டு காத்தருளக் கடவை!, செடி ஆர் - செடிக ளடர்ந்த, பெண்ணை - பெண்ணை யாற்றின், தென்பால் - தென்பக்கத்திலுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூரில், அருட்டுறையுள் - திருவருட்டுறையி லெழுந்தருளிய, அடிகேள் - சுவாமி!, உனக்கு ஆள் ஆய் - உனக்கு அடிமைப்பட்டு, இனி - இன்னமும், அல்லேன் எனல் ஆமே - அல்லே னென்றல் கூடுமோ? எ - று.

(வி - ரை.) முடிதல் - இறத்தல், பெற்றம் - இடபம், குறிக் கொள்ளல் - திருவுளம் வைத்தல். (ச)

பாதம்பணி வார்கள்பெறு பண்டம்மது பணியா
யாதன்பொரு ளானேனறி வில்லேனரு ளாளா [டுறையு
தாதார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
ளாதீயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.

(ப - ரை.) பாதம் - திருவடிகளை, பணிவார்கள் - வணங்கு வோர்கள், பெறு - பெறுதற்குரிய, பண்டம் - பொருளாகிய, அது - அந்த முத்தியை, பணியாய் - அருள் செய்யக்கடவை!, ஆதன் - அறிவிலி யாகிய நானும், பொருள் ஆனேன் - ஒரு பொருட்டன்மையே னாயி னேன்; அறிவில்லேன் - (ஆயினும்) அறிவிலியே யாகின்றேன்; அருளாளா - அருளை யாளுதலுடையவனே!, தாது ஆர் - மகரந்தங்கள் நிறைந்த, பெண்ணை - பெண்ணையாற்றின், தென்பால் - தென்பக்கத்தி லுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூரில், அருட்டுறையுள் - திருவருட்டுறையி லெழுந்தருளிய, ஆதீ - முதல் வனே!, உனக்கு ஆள் ஆய் - உனக்கு அடிமைப்பட்டு, இனி - இன்னமும் அல்லேன் எனல் ஆமே - அல்லே னென்றல் கூடுமோ?, எ - று.

(வி - ரை.) பண்டம் - பொருள்; அது பாதம் பணிவார்கள் பெறு என்ற விசேடணத்தால் முத்தியைக் குறித்தது. ஆதன் - அறிவில்லாதவன். (ரு)

தண்ணார்மதி சூடீதழல் போலுந்திரு மேனி
யெண்ணார்புர மூன்றுமெரி யுண்ணநகை செய்தாய் [டுறையு
மண்ணார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
ளண்ணாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.

(ப - ரை.) தண்-குளிர்ச்சி பொருந்திய, ஆர் - ஆத்திமாலையையும், மதி - சந்திர கண்டத்தையும், சூடீ - தரித்தவனே!, தழல்போலும் திருமேனி - நெருப்புப்போலுந் திருமேனியை யுடையவனே!, எண்ணார் - பகைவருடைய, புரம் மூன்றும் - முப்புரங்களையும், எரி உண்ண - நெருப்புண்ணும்படி, நகைசெய்தாய்-சிரித்தவனே!, மண் ஆர் - மாட்சிமை யமைந்த, பெண்ணை - பெண்ணையாற்றின், தென்பால் - தென்பக்கத்திலுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே, அருட்டுறையுள் - திருவருட்டுறையி லெழுந்தருளிய, அண்ணா - அய்யனே!, உனக்கு ஆள் ஆய் - உனக்கு அடிமைப்பட்டு, இனி - இன்னமும், அல்லேன் எனல் ஆமே - அல்லேனென்றல் கூடுமோ? எ - று.

(வி - ரை.) 'திருமேனி' என்பது திருமேனியை யுடையவனை யுணர்த்திற்று; இவ்வாறு வடமொழியிலும் வருவன சிலவுள; அவை அம்புஜபாணி, அளிகுலவேணி, பல்லவபாணி என்றற்றொடக்கத்தன. (சு)

ஊனாயுயி ரானாயுட லானாயுல கானாய்
வானாய்நில னானாய்கட லானாய்மலை யானாய் [டுறையு
தேனார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
ளானாயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.

(ப - ரை.) ஊன் ஆய் - மாமிசமாகி, உயிர் ஆனாய் - உயிருமானாய்; உடல் ஆனாய் - உடம்பானாய்; உலகு ஆனாய் - உலகமானாய்; வான் ஆய் - ஆகாயமாகி, நிலன் ஆனாய் - பூமியானாய்; கடல் ஆனாய் - கடல்களானாய்; மலை ஆனாய் - மலைகளானாய்; தேன் ஆர் பெண்ணை - இனிமை பொருந்திய பெண்ணையாற்றின், தென்பால் - தென்பக்கத்திலுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே, அருட்டுறையுள் ஆனாய் - திருவருட்டுறையி லெழுந்தருளியவனே!,

உனக்கு ஆளாய்-உனக்கடிமைப்பட்டு, இனி-இன்னமும், அல்லேன் எனல் ஆமே - அல்லே னென்றல் கூடுமோ? எ - று.

(வி-ரை.) உடல் என மேல் வருதலால் ஊன் என்பது மாமிச மென் றுரைக்கலாயிற்று. தேன் - இனிமை. (எ)

ஏற்றார்புர மூன்றுமெரி யுண்ணச்சிலை தொட்டாய்
தேற்றாதன சொல்லித்திரி வேனோசெக்கர் வானீ [டுறையு
ரேற்றாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
ளாற்றாயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.

(ப - ரை.) ஏற்றார் - எதிர்த்தவருடைய, புரம் மூன்றும் - மூன்று புரங்களையும், எரி உண்ண - நெருப்புண்ணும்படி, சிலை தொட்டாய்-வில்லெடுத்தவனே!, தேற்றாதன சொல்லி திரிவேனோ- தெளிவற்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே அலைவேனோ?, செக்கர் வான் நீர் ஏற்றாய் - செவ்வானத்தின் நிறத்தை யுடைய வனே!, பெண்ணை - பெண்ணையாற்றின், தென்பால்-தென்பக்கத்தி லுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே, அருட்டுறையுள் - திருவருட்டுறையி லெழுந்தருளிய, ஆற்றாய் - நன்னெறியை யுடையவனே!, உனக்கு ஆளாய் - உனக்கடிமைப் பட்டு, இனி - இன்னமும், அல்லேன் எனல் ஆமே - அல்லேன் என்றல் கூடுமோ? எ - று.

(வி - ரை.) 'சிலை' என்றது மேருவில்லை; இது ஏற்றார் புரமூன்று மெரியுண்ண என்றதனுல் கிடைத்தபொருள். நீர்-குணம்; அது இங்கு நிறத்தை யுணர்த்திற்று. ஆறு - நெறி. செக்கர் - செம்மை. (அ)

மழுவாள்வல னேந்திமறை யோதிமங்கை பங்கா
தொழுவாரவர் துயராயின தீர்த்தலுன தொழிலே [டுறையு
செழுவார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
ளழகாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.

(ப - ரை.) மழுவாள்-மழுவாகிய வாட்படையை, வலன் ஏந்தி- வலக்கரத்தி லேந்தினவனே!, மறை ஓதி - வேதபாராயணனே!, மங்கை பங்கா - மாது பங்கனே!, தொழுவார் அவர் - தொழுவோ ராகிய அவர்களுடைய, துயர் ஆயின - துன்பங்களாயினவற்றை, தீர்த்தல் - நீக்குதல், உன தொழிலே - உன் செயலேயாம்; செழு வார் பெண்ணை - செழுமையும் நீட்சியுமுள்ள பெண்ணையாற்றின்,

தென்பால் - தென்பக்கத்திலுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே, அருட்டுறையுள் - திருவருட்டுறையிலெழுந்தருளிய, அழகா - அழகனே!, உனக்கு ஆளாய் - உனக்கடிமைப்பட்டு, இனி - இன்னமும், அல்லேன் எனல் ஆமே - அல்லேனென்றல் கூடுமோ? எ - று.

(வி - ரை.) வலம் 'வலன்' எனப் போலியாயிற்று. 'தொழுவாரவர்' என்றது வழிபாடு செய்வோராகிய அடியாரை. (கூ)

காரூர்புன லெய்திக்கரை கல்லித்திரைக் கையாற்
பாரூர்புக ழெய்தித்திகழ் பன்மாமணி யுந்திச்
சீரூர்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
ளாரூரனெம் பெருமாற்கா ளல்லேனென லாமே. [டுறையு

(ப-ரை.) கார் ஊர் புனல் எய்தி - மேகத்தின் நீரை யடைந்து, திரை கையால் - அலைகளாகிய கைகளால், கரை கல்லி - கரையைத் தோண்டி, பார் ஊர் - உலக முழுதும் வியாபித்த, புகழ் எய்தி - புகழை யடைந்து, திகழ் - விளங்குகின்ற, பல் - பலவாகிய, மா மணி உந்தி - பெரியவாகிய ரத்நங்களைக் கொழித்து, சீர் ஊர் - சிறப்புப் பொருந்திய, பெண்ணை - பெண்ணையாற்றின், தென்பால் - தென்பக்கத்திலுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே, அருட்டுறையுள் - திருவருட்டுறையிலுள்ள, ஆரூரன் - திருவாரூரான், எம்பெருமாற்கு - எம்பெருமானுக்கு, ஆள் அல்லேன் எனல் ஆமே - அடிமையல்லேனென்றல் கூடுமோ? எ - று.

(வி - ரை.) கார் - கருநிறம்; இது பண்பாகுபெயராய் மேகத்தை யுணர்த்திற்று. 'கல்லி' என்பதற்குப் 'பறித்து' எனினுமாம்.()

திருச்சிற்றம்பலம்.

[திருவெண்ணெய்நல்லூர் என்னும் இத்தலம் நடுநாட்டிலுள்ளது. சுவாமி பெயர் - வெண்ணெயப்பர். தேவியார் - நீலமலர்க்கண்ணம்மை. இந்தத் திருப்பதிகம் திருமணக் காலத்தில் தடுத்தாட்கொண்ட போது ஓதி யருளியது.]

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்

திருவாலவாய்த் திருநீற்றுப் பதிகம்.

இரண்டாம் திருமுறை.

பண் - காந்தாரம்.

பரையின் வரலாறு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருவால வாயான் திருநீறே.

(ப-ரை.) மந்திரம் ஆவதும் நீறு - மந்திர ரூபமாயிருப்பதும் நீறே; வானவர் மேலதும் நீறு - தேவர்கள் மேலணியப்பட்டிருப்பதும் நீறே; சுந்தரம் ஆவதும் நீறு - அழகாவதும் நீறே; துதிக்கப் படுவதும் நீறு - தோத்தரிக்கப்படுவதும் நீறே; தந்திரமாவதும் நீறு - நூல்களாயிருப்பதும் நீறே; சமயத்தில் உள்ளதும் நீறு - சமயங்கள் தோறுமிருப்பதும் நீறே; (இத்தன்மைத்தாகிய, பெருமை யமைந்த நீறு யாதெனின்) செந்துவர் வாய் உமை பங்கன் - செவந்த பவளம் போலும் வாயினையுடைய உமாதேவி பாகனாகிய, திருவாலவாயான்- திருவாலவாயானது, திருநீறே - திருநீறேயாகும், எ - று.

(வி-ரை.) துவர் - பவளம். வாய் என்றது அதரத்தை. (க)

வேதத்தி லுள்ளது நீறு வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு
போதந் தருவது நீறு புன்மை தவிர்ப்பது நீறு
ஓதத் தகுவது நீறு வுண்மையி லுள்ளது நீறு
சீதப் புனல்வயல் சூழ்ந்த திருவால வாயான் திருநீறே.

(ப - ரை.) வேதத்தில் உள்ளதும் நீறு - வேதத்தில் சொல்லப் பட்டுள்ளதும் நீறே; வெம் துயர் தீர்ப்பதும் நீறு - கொடிய துன்பங் களை நீக்குவதும் நீறே; போதம் தருவதும் நீறு - ஞானத்தைத் தருவதும் நீறே; புன்மை தவிர்ப்பதும் நீறு - இழிவை யொழிப்பதும் நீறே; ஓதத் தகுவதும் நீறு - துதிக்கத்தகுவதும் நீறே; உண்

மையில் உள்ளதும் நீறு - மெய்ந்நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளதும் நீறே; (இத்தன்மைத்தாகிய பெருமை யமைந்த நீறு யாதெனின்) சீதம் புனல் வயல் சூழ்ந்த - குளிர்ச்சியாகிய நீரையுடைய வயல்கள் சூழ்ந்த, திருவாலவாயான் - திருவாலவாயானது, திருநீறே - திருநீறே யாகும், எ - று.

(வி - ரை.) போதம் - ஞானம். வெந்துயர் என்றது பிறவித் துன்பங்களை. பிறவித் துன்பங்களாவன - தன்னால் வருவனவும், பிற வுயிர்களால் வருவனவும், தெய்வத்தால் வருவனவுமாம். (உ)

முத்தி தருவது நீறு முனிவ ரணிவது நீறு
சத்திய மாவது நீறு தக்கோர் புகழ்வது நீறு
பத்தி தருவது நீறு பாவ வினியது நீறு
சித்தி தருவது நீறு திருவால வாயான் றிருநீறே.

(ப-ரை.) முத்தி தருவதும் நீறு - முத்தி கொடுப்பதும் நீறே; முனிவர் அணிவதும் நீறு-முனிவர் தரிப்பதும் நீறே; சத்தியமாவதும் நீறு-உண்மை யாவதும் நீறே; தக்கோர் புகழ்வதும் நீறு-பெரியோர் புகழ்வதும் நீறே; பத்தி தருவதும் நீறு - பத்தியைக் கொடுப்பதும் நீறே; பாவ இனியதும் நீறு - துதிக்க இனியதா யிருப்பதும் நீறே; சித்தி தருவதும் நீறு - சித்திகளைத் தருவதும் நீறே; (இத் தன்மைத் தாகிய பெருமை யமைந்த நீறு யாதெனின்) திருவாலவாயான் - திருவாலவாயானது, திருநீறே - திருநீறேயாகும், எ - று.

(வி-ரை.) முனிவர் - கடவுளை மனனஞ் செய்வோர். சித்தி - அட்டமாசித்திகள்; அவை: அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பன. (ஙு)

காண வினியது நீறு கவினைத் தருவது நீறு
பேணி யணிபவர்க் கெல்லாம் பெருமை கொடுப்பது நீறு
மாணந் தகைவது நீறு மதியைத் தருவது நீறு
சேணந் தருவது நீறு திருவால வாயான் றிருநீறே.

(ப - ரை.) காண இனியதும் நீறு - பார்ப்பதற்கு இனிதா யிருப்பதும் நீறே; கவினை தருவதும் நீறு - அழகைத் தருவதும் நீறே; பேணி அணிபவர்க்கு எல்லாம் பெருமையைக் கொடுப்பதும் நீறு - விரும்பித் தரிப்பவர்க்கெல்லாம் பெருமை தருவதும் நீறே; மாணந்து அகைவதும் நீறு-மாட்சிமைக் கேட்டைச் சிதைப்பதும் நீறே; மதியைத் தருவதும் நீறு - அறிவைக் கொடுப்பதும் நீறே;

சேண் அம் தருவதும் நீறு - முத்தி யின்பத்தைக் கொடுப்பதும் நீறே; (இத்தன்மைத்தாகிய பெருமை யமைந்த நீறு யாதெனின்) திருவாலவாயான் - திருவாலவாயானது, திருநீறே-திருநீறேயாகும், எ - று.

(வி - ரை.) கவின் - அழகு. பேணல் - விரும்பல். நந்து - கெடுதி. அம் என்றது இங்கு இன்பத்தை யுணர்த்திற்று. (அ)

பூச வினியது நீறு புண்ணிய மாவது நீறு
பேச வினியது நீறு பெருந்தவத் தோர்களுக் கெல்லாம்
ஆசை கெடுப்பது நீறு வந்தம தாவது நீறு
தேசம் புகழ்வது நீறு திருவால வாயான் றிருநீறே.

(ப - ரை.) பூச இனியதும் நீறு - பூசிக்கொள்ள இனிதா யிருப்பதும் நீறே; புண்ணியம் ஆவதும் நீறு - புண்ணியரூபமா யிருப்பதும் நீறே; பேச இனியதும் நீறு - புகழ்ந்து பேசுதற்கினிதா யிருப்பதும் நீறே; பெரு தவத்தோர்களுக்கெல்லாம் ஆசை கெடுப் பதும் நீறு - பெரிய தவத்தினர்க்கெல்லாம் அவாவை யொழிப்பதும் நீறே; அந்தமதாவதும் நீறு - அழகாவதும் நீறே; தேசம் புகழ்வதும் நீறு—, (இத்தன்மைத்தாய பெருமை யமைந்த நீறு யாதெனின்), திருவாலவாயான் - திருவாலவாயானது, திருநீறே - திருநீறே யாகும், எ - று.

(வி - ரை.) ஆசை - பிரபஞ்சத்தின்மேல் விருப்ப மெனினு மாம். அந்தம் - முடிவு என்றலுமாம். (ஆ)

அருத்தம தாவது நீறு வவல மறுப்பது நீறு
வருத்தந் தணிப்பது நீறு வான மளிப்பது நீறு
பொருத்தம தாவது நீறு புண்ணியர் பூசும்வெண் ணீறு
திருத்தகு மாளிகை சூழ்ந்த திருவால வாயான் றிருநீறே.

(ப - ரை.) அருத்தமதாவதும் நீறு - திரவியமாவதும் நீறே; அவலம் அறுப்பதும் நீறு - துன்பத்தை யொழிப்பதும் நீறே; வருத் தம் தணிப்பதும் நீறு - கஷ்டத்தை யாற்றுவதும் நீறே; வானம் அளிப்பதும் நீறு - முத்தியைத் தருவதும் நீறே; பொருத்தம தாவதும் நீறு - பொருத்தமா யிருப்பதும் நீறே; புண்ணியர் பூசும் வெண்ணீறு - புண்ணியவான்கள் பூசிக்கொள்ளும் வெண்ணீறு; (இத்தன்மைத்தாகிய பெருமையமைந்த நீறு யாதெனின்), திரு தகு மாளிகை சூழ்ந்த - அழகு பொருந்திய மாளிகைகள் சூழ்ந்த, திரு

வாலவாயான் - திருவாலவாயானது, திருநீறே - திருநீறேயாகும்; எ - று.

(வி - ரை.) அருத்தம் - செல்வம். சிவநேசர்க்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாதலால் 'அருத்தமதாவது நீறு' என்றார். (சு)

எயிலது வட்டது நீறு விருமைக்கு முள்ளது நீறு
பயிலப் படுவது நீறு பாக்கிய மாவது நீறு
துயிலைத் தடுப்பது நீறு சுத்தம தாவது நீறு
வயிலைப் பொலிதரு சூலத் தாலவா யான்றிரு நீறே.

(ப - ரை.) எயிலது அட்டதும் நீறு - மதில்களை யழித்ததும் நீறே; இருமைக்கும் உள்ளதும் நீறு - இருமைக்குந் துணையாயிருப்பதும் நீறே; பயிலப்படுவதும் நீறு - பழகப்படுவதும் நீறே; பாக்கியம் ஆவதும் நீறு-செல்வமாவதும் நீறே; துயிலைத் தடுப்பதும் நீறு - தூக்கத்தைத் தடுப்பதும் நீறே; சுத்தமதாவதும் நீறு-பரிசுத்தமாவதும் நீறே; (இத்தன்மைத்தாகிய பெருமை யமைந்த நீறு யாதெனின்), அயிலைப் பொலிதரு சூலத்து - கூர்மையால் விளங்குகிற சூலப்படையை யுடைய, ஆலவாயான் - திருவாலவாயானது, திருநீறே - திருநீறே யாகும், எ - று.

(வி - ரை.) எயில் - மதில்; அது இங்கு மும்மதில்களைக் குறித்தது. மும்மதில்களாவன: இரும்பினாலும், வெள்ளியினாலும், பொன்னினாலும் இயற்றப்பட்ட மூன்று மதில்கள்; இவை முப்புரமெனவும் படும். இவை சஞ்சார சத்தியுள்ளன. இருமை - இம்மை மறுமை யின்பங்கள். துயில்-தூக்கம், இறப்பு எனினுமாம். அயில்-கூர்மை. (எ)

இராவணன் மேலது நீறு வெண்ணத் தகுவது நீறு
பராவண மாவது நீறு பாவ மறுப்பது நீறு
தராவண மாவது நீறு தத்துவ மாவது நீறு
வராவணங் குந்திரு மேனி யாலவா யான்றிரு நீறே.

(ப - ரை.) இராவணன் மேலதும் நீறு - இராவணன் மேற் பூசப்பட்டிருப்பதும் நீறே; எண்ணத் தகுவதும் நீறு - மதிக்கத் தகுந்ததும் நீறே; பராவணம் ஆவது நீறு - துதிக்கப்படும் வண்ணமாவதும் நீறே; பாவம் அறுப்பதும் நீறு - பாவத்தைச் சேதிப்பதும் நீறே; தராவணம் ஆவதும் நீறு - பிரபஞ்ச ரூபமாவதும் நீறே; தத்துவம் ஆவதும் நீறு - தத்துவரூபமாவதும் நீறே; (இத்தன்மைத்

தாகிய பெருமை யமைந்த நீறு யாதெனின்), அரா அணங்கும் திருமேனி - பாம்புகள் அழகு செய்கிற திருமேனியை யுடைய, ஆலவாயான் - திருவாலவாயானது, திருநீறே - திருநீறேயாகும், எ - று.

(வி - ரை.) பரவுதல் - துதித்தல். தரா - வடசொல்; பூமி யென்ப திதன் பொருள்; இது தமிழில் தரை யென வழங்கும். தத்துவம் - உண்மை. அணங்குதல் - அழகு செய்தல். (அ)

மாலொ டயனறி யாத வண்ணமு முள்ளது நீறு
மேலுறை தேவர்க டங்கண் மெய்யது வெண்பொடி நீறு
வேல வுடம்பிடர் தீர்க்கு மின்பந் தருவது நீறு
வாலம துண்டமி டற்றெம் மாலவா யான்றிரு நீறே.

(ப - ரை.) மாலொடு அயன் அறியாத - திருமாலுடன் பிரமனு மறியாத, வண்ணமும் உள்ளதும் நீறு - தன்மை யுள்ளதும் நீறே; மேல் உறை தேவர்கள் தங்கள் - விண்ணுலகத்தில் வசிக்கின்ற தேவர்களுடைய, மெய்யதும் - உடம்பி லணியப்பட்டிருப்பதும், வெண் பொடி நீறு - வெண் பொடியாகிய நீறே; ஏல - பொருந்த, உடம்பு - சரீரத்தின், இடர் - துன்பத்தை, தீர்க்கும் - ஒழிக்கின்ற, இன்பம் தருவதும் நீறு - இன்பத்தைக் கொடுப்பதும் நீறே; (இத் தன்மைத்தாகிய பெருமை யமைந்த நீறு யாதெனின்), ஆலமது உண்ட மிடறு - விடமுண்ட கண்டத்தையுடைய, எம் - எமது, ஆலவாயான் - திருவாலவாயானது, திருநீறே - திருநீறேயாகும், எ - று.

(வி - ரை.) வண்ணம் - தன்மை. மேல் - இடவாகுபெயராய் விண்ணுலகத்தைக் குறித்தது. உடம்பிடர் - உடம்பெடுத்தலா லுண் டாகும் துன்பம்; அது பிறவித்துன்ப மெனப்படும். ஆலமது என்ப தில் அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. (க)

குண்டிகைக் கையர்க ளோடு சாக்கியர் கூட்டமுங் கூடக்
கண்டிகைப் பிப்பது நீறு கருத வினியது நீறு
வெண்டிசைப் பட்ட பொருளா ரேத்துந் தகையது நீறு
வண்டத் தவர்பணிந் தேத்து மாலவா யான்றிரு நீறே.

(ப - ரை.) குண்டிகை கையர்களோடு - கமண்டலக் கைய ருடன், சாக்கியர் கூட்டமும் கூட - சாக்கியர் கூட்டங்களுங் கூட, கண் திகைப்பிப்பதும் நீறு - கண் மயங்கச் செய்வதும் நீறே; கருத இனியது நீறு - நினைத்தற் கினிதா யிருப்பதும் நீறே; எண் திசைப்

பட்ட பொருளார் - அஷ்டதிக்கிலுள்ள திக்குப் பாலகரும், எத்தும் தகையதும் நீறு - துதித்தற்குரிய பெருமையுள்ளதும் நீறே; (இத் தன்மைத்தாகிய பெருமை யமைந்த நீறு யாதெனின்), அண்டத் தவர் பணிந்து எத்தும் - அண்டத்தார் யாவரும் வணங்கித் துதிக்கிற, ஆலவாயான் - திருவாலவாயானது, திருநீறே - திருநீறே யாகும்.

(வி - ரை.) குண்டிகை - கமண்டலம்; இது கரகம் எனவும் படும். இது தவத்தினர் நீர் வைக்கும் பாத்திரமா யிருப்பது. அண்டத் தவர் - விண்ணுலகத்தார். அண்டம் - விண். (௧0)

ஆற்ற லடல்விடை யேறு மாலவா யான்திரு நீற்றைப்
போற்றிப் புகலிநி லாவும் பூசுரன் ஞானசம் பந்தன்
தேற்றித் தென்னனுட லுற்ற தீப்பிணி யாயின தீரச்
சாற்றிய பாடல்கள் பத்தும் வல்லவர் நல்லவர் தாமே.

(ப - ரை.) ஆற்றல் அடல் - வலிமையும் கொலைத்தொழிலு முள்ள, விடை ஏறும் - இடபத்தை யேறி நடத்துகின்ற, ஆலவா யான் - திருவாலவாயானது, திருநீற்றை - திருநீற்றினை, போற்றி- துதித்து, புகலி நிலாவும் - சீகாழியில் வாழ்கின்ற, பூசுரன் - பூதேவ னாகிய, ஞானசம்பந்தன் - ஞானசம்பந்தனனவன், தேற்றி - தெளி வித்து, தென்னன் உடல் உற்ற - பாண்டியனது உடம்பி லுண் டாகிய, தீ பிணி ஆயின தீர - கொடிய பிணியானவைக ளொழிய, சாற்றிய - சொல்லிய, பாடல்கள் பத்தும் வல்லவர் - பத்துப் பாடல் களுங் கற்று வல்லவர்கள், நல்லவர்தாமே-நல்லவர்களே யாவார்கள், எ - று.

(வி - ரை.) அடல் - கொல்லல்; இதற்குப் பகுதி அடு. புகலி யென்பது சீகாழி யென்னுந் திருப்பதிக்கோர் சிறப்புத் திருநாமம். 'தென்னனுட லுற்ற தீப்பிணி' என்றது சுரநோயை. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[இந்தத் திருப்பதிகம், நின்றசீர் நெடுமாற நாயனர் என்னுங் கூன் பாண்டியர்க் குற்ற வெப்பு நோயை "ஆலவா யண்ண லீரே, மன்று மந்திரமுமாகி மருந்துமாய்த் தீர்ப்பீரென்று" ஓதித் தீர்த் தருளியது.]

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர்

பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம்.

மூன்றாம் திருமுறை.

பண்-காந்தாரபஞ்சமம்.

அஞ்செழுத்துண்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

துஞ்சலுந் துஞ்சலி லாத போழ்தினு
நெஞ்சக நைந்து நினைமி னுடொறும்
வஞ்சக மற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற்
றஞ்ச வுதைத்தன வஞ்செ ழுத்துமே.

(ப - ரை.) வஞ்சகம் அற்று - கபடமற்று, அடி வாழ்த்த - திருவடியை வாழ்த்துதலும், வந்த கூற்று அஞ்ச - வந்த யமனும் அஞ்சும்படி, உதைத்தன - உதைத்து வென்றன (எவை யெனின்), அஞ்சு எழுத்துமே - பஞ்சாக்ஷரமே யாதலால், துஞ்சலும் துஞ்சல் இலாத போழ்தினும் - தூக்கத்திலும் தூக்கமில்லாத காலத்திலும், நாள்தோறும் - தினந்தோறும், நெஞ்சகம் நைந்து நினைமின் - (நீங்கள்) மனமுருகி நினையுங்கள்! (உலகர்களே!), எ - று.

(வி - ரை.) 'நினைமின்' என்னும் பயனிலைக்கு எழுவாயாகிய நீங்கள் என்னுஞ் சொல் வருவித் துரைக்கப்பட்டது. (க)

மந்திர நான்மறை யாகி வானவர்
சிந்தையு நின்றவர் தம்மை யாள்வன
செந்தழ லோம்பிய செம்மை வேதியர்க்
கந்தியுண் மந்திர மஞ்செ ழுத்துமே.

(ப - ரை.) மந்திரம் - மந்திரங்களும், நான்மறை ஆகி-நான்கு வேதங்களுமாகி, வானவர் சிந்தையுள் நின்று - தேவர்கள் மனத்தி லிருந்து, அவர் தம்மை ஆள்வன - அவர்களை யாண்டருள்வன (யாவை யெனின்), செந்தழல் ஓம்பிய - செந்நெருப்பை வளர்த்த, செம்மை - செந்நெறியையுடைய, வேதியர்க்கு - மறையவர்க்கு;

அந்தியுள் மந்திரம்-அந்திக்காலத்தில் செபிக்கப்படுகிற மந்திரமாகிய, அஞ்செழுத்துமே - பஞ்சாக்ஷரமே, எ - று.

(வி - ரை.) செந்தழல் - யாகாக்கினி. வேதியர் - வேதத்தில் வல்லவர்; வேதமார்க்கத்தை யுடையவர் எனினுமாம். (௨)

ஊனி லுயிர்ப்பை யொடுக்கி யொண்சுடர்
ஞான விளக்கினை யேற்றி நன்புலத்
தேனை வழிதிறந் தேத்து வார்க்கிட
ரான கெடுப்பன வஞ்செ ழுத்துமே.

(ப - ரை.) ஊனில் - உடம்பில், உயிர்ப்பை ஒடுக்கி - காற்றை யடக்கி, ஒள் சுடர் - ஒட்பமாகிய ஒளியையுடைய, ஞான விளக்கினை ஏற்றி - ஞான தீபத்தை யேற்றி, நன்புலத்து - நன்மையாகிய இடத்தில், ஏனை வழி திறந்து - மற்றை வழியைத் திறந்து, ஏத்துவார்க்கு - துதிக்க வல்லார்க்கு, இடர் ஆன கெடுப்பன-துன்பமானவற்றை நீக்குவன (யாவையெனின்), அஞ்செழுத்துமே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) ஊன்-மாமிசம்; இது சினையாகுபெயராய் அதனையுடைய வுடம்புக்காயிற்று. உயிர்ப்பு - மூச்சு எனினுமாம். ஏனைவழி-சுழுமுனை வழி இது,

"மூக்கு ணம்புல னொந்துட னடக்கி
மூல வாயுவை யெழுப்பிரு வழியைச்
சிக்கெ னும்படி யடைத்தொரு வழியைத்
திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த்
தக்க வஞ்செழுத் தோரெழுத் துருவாந்
தன்மை கண்டரு டரும்பர வெளிக்கே
புக்க முத்தின ரெமதுருப் பெறுவர்
புவியில் வேட்டுவ னெடுத்தமென் புழுப்போல்."

என்னுந் திருவாதவூரடிகள் புராணச்செய்யுளா லினிது விளங்கும்.

நல்லவர் தீயரெ னாது நச்சினர்
செல்லல் கெடச்சிவ முத்தி காட்டுவ
கொல்ல நமன்றமர் கொண்டு போமிடத்
தல்லல் கெடுப்பன வஞ்செ ழுத்துமே.

(ப-ரை.) நல்லவர் தீயர் எனாது - நல்லவர் தீயவரென்னாமல், நச்சினர் - விரும்பினவர்களுடைய, செல்லல் கெட-துன்பமொழிய,

சிவ முத்தி காட்டுவ - சிவமுத்தியைக் காட்டுவனவும், கொல்ல - கொல்லும்பொருட்டு, நமன் தமர்-யமதூதர், கொண்டுபோமிடத்து-கொண்டுபோகுங் காலத்தில், அல்லல் கெடுப்பன - துன்பத்தை யொழிப்பனவும், (யாவையெனின்) அஞ்செழுத்துமே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) செல்லல் - துன்பம். சிவமுத்தி - மங்களகாமாகிய முத்தி. (ச)

கொங்கலர் வனமதன் வாளி யைந்தகத்
தங்குள பூதமு மஞ்ச வைம்பொழிற்
றங்கர வின்பட மஞ்சுந் தம்முடை
யங்கையி லைவிர லஞ்செ ழுத்துமே.

இதன் கருத்து விளங்கவில்லை. (ரு)

தும்ம லிரும றொடர்ந்த போழ்தினும்
வெம்மை நாகம் விளைந்த போழ்தினு
மிம்மை வினையடர்த் தெய்து போழ்தினு
மம்மையி னுந்துணை யஞ்செ ழுத்துமே.

(ப - ரை.) தும்மல் இருமல் தொடர்ந்த போழ்தினும்-தும்மல் இருமல் என்பவை தொடர்ந்த காலத்திலும்; வெம்மை நாகம் விளைந்த போழ்தினும் - கொடிய நரக வேதனை யுண்டான காலத்திலும், இம்மை - இம்மையில், வினை-வினைகள், அடர்த்து எய்து போழ்தினும் - வந்து வருத்துங் காலத்திலும், அம்மையினும் - மறு பிறப்பிலும், துணை - துணையா யிருப்பன, அஞ்செழுத்துமே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி-ரை.) அம்மை - மறுமை. அடர்த்தல் - வருத்துதல். (சு)

வீடு பிறப்பை யறுத்து மெச்சினர்
பீடை கெடுப்பன பின்னை நாடொறு
மாடு கொடுப்பன மன்னு மாநட
மானி யுகப்பன வஞ்செ ழுத்துமே.

(ப - ரை.) வீடு பிறப்பை அறுத்து - இறப்புப் பிறப்புக்களை யொழித்து, மெச்சினர்-வாழ்த்தினவர்களுடைய, பீடை கெடுப்பன-துன்பத்தை நீக்குவனவும், பின்னை - மேலும், நாள்தொறும் - தினந்தோறும், மாடு கொடுப்பன - செல்வத்தைத் தருவனவும், மன்னும் -

நிலைபெற்ற, மா நடம் ஆடி உகப்பன-பெரிய நடனஞ் செய்து களிப்பனவும் (யாவையெனின்), அஞ்செழுத்துமே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) வீடு - இறப்பு. மாடு - செல்வம்; அது இங்கு முத்திச் செல்வத்தைக் குறித்தது. (எ)

வண்டம ரோதி மடந்தை பேணின
பண்டை யிராவணன் பாடி யுய்ந்தன
தொண்டர்கள் கொண்டு துதித்த பின்னவர்க்
கண்ட மளிப்பன வஞ்செ ழுத்துமே.

(ப - ரை.) வண்டு அமர் ஓதி - வண்டுகள் விரும்புகிற கூந்தலையுடைய, மடந்தை - உமாதேவி, பேணின-விரும்பினவும்; பண்டை-முற்காலத்தில், இராவணன் - இராவணனென்பவன், பாடி உய்ந்தன - பாடி உய்யப்பெற்றனவும்; தொண்டர்கள் - அடியார்கள், கொண்டு துதித்தபின் - கொண்டு துதித்தபிறகு, அவர்க்கு - அவர்களுக்கு, அண்டம் அளிப்பன - முத்தியுலகைக் கொடுப்பனவும், (யாவையெனின்) அஞ்செழுத்துமே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) ஓதி - கூந்தல். இதில் அணிந்த மலர்களிலுள்ள தேன் விருப்பத்தால் வண்டுகள் மொய்த்த லியல்பாதலால், 'வண்டமரோதி' என்றார். உய்தல் - பிழைத்தல். (அ)

கார்வண னான்முகன் காணு தற்கொணாச்
சீர்வணச் சேவடி செவ்வி நாடொறும்
பேர்வணம் பேசிப் பிதற்றும் பித்தர்கட்
கார்வண மாவன வஞ்செ ழுத்துமே.

(ப - ரை.) கார்வண்ணன் - மேகநிறத்தை யுடையவனும், நான் முகன் - நான்முகனும், காணுதற்கு ஒண்ணா - காண்பதற்குக் கூடாத, சீர் வண்ணம்-மேன்மையும் அழகுமுள்ள, சேவடி செவ்வி-திருவடியின் பெருமையை, நாள்தொறும் - தினந்தோறும், பேர் வண்ணம் பேசி - பிரபலமாகப் பேசி, பிதற்றும் - பிதற்றுகின்ற, பித்தர்கட்கு - பித்தர்களுக்கு, ஆர் வண்ணம் ஆவன - சென்றடையுமிடமாவன (யாவையெனின்), அஞ்செழுத்துமே-ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) கார்வணன் - திருமால். நான்முகன் - பிரமன். வண்ணம் - அழகு, நிறமெனினுமாம். பித்தர் என்றது அடியவரை.

புத்தர் சமண்கழுக் கையர் பொய்கொளாச்
சித்தத் தவர்க டெளிந்து தேறின
வித்தக நீறணி வார்வி னைப்பகைக்
கத்திர மாவன வஞ்செ ழுத்துமே.

(ப - ரை.) புத்தர் - புத்தரும், சமண்-சமணரும், கழுக்கையர்-கழுக்கையரும், பொய்கொளா சித்தத்தவர்கள்-உண்மையாகிய மனத்தை யுடையவர்களும், தெளிந்து தேறின-தெளிந்து தேறினவையும்; வித்தகம் நீறு அணிவார் - ஞானரூபமாகிய நீறு தரிப்பவர்களுடைய, வினை பகைக்கு - வினையாகிய பகையை வெல்வதற்கு, அத்திரம் ஆவன - அஸ்திரமா யிருப்பவையும் (யாவையெனின்), அஞ்செழுத்துமே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) கழு - சூலம். பொய்கொளாச் சித்தத்தவர் என்றதனால் மெய்கொண்ட சித்தத்தவர் என்றாயிற்று. அத்திரம்-அம்பு. (௧௦)

நற்றமிழ் ஞானசம் பந்த னுன்மறை
கற்றவன் காழியர் மன்ன னுன்னிய
வற்றமின் மாலையி னைந்து மஞ்செழுத்
துற்றன வல்லவ ரும்ப ராவரே.

(ப - ரை.) நல் தமிழ் - நல்ல தமிழறிந்த, ஞானசம்பந்தன் - ஞானசம்பந்தன், நால் மறை கற்றவன் - நான்கு வேதங்களையும் கற்றவன், காழியர் மன்னன் - காழியர்க்கரசன், உன்னிய - நினைத்துச் சொல்லிய, அற்றம் இல் - முடிவில்லாத, அஞ்செழுத்து உற்றன - அஞ்செழுத்துண்மை பொருந்தின, மாலை ஈரைந்தும் - சொல்மாலையாகிய இப் பத்துப் பாடலும், வல்லவர்-கற்று வல்லவர், உம்பர் ஆவர் - தேவராவார், எ - று.

(வி - ரை.) காழியர் - காழியி லுள்ளவர். அற்றம் என்பதற்குப் பகுதி அறு. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[இந்தத் திருப்பதிகம்: உபநயனச் சடங்கியற்றிய காலத்தே, சிட்டபரம்பரையாய் ஓதியுணரவரும் வேதங்களை நமக்குத் தந்தோமென்று சுஸ்திவாச மந்திரங்களை யுரைத்த அந்தணர்க்கு ஆளுடைய பிள்ளையார் வேதமந்திரோபயோகங்களை யெல்லாம் உபதேசித்து, அவரையங்களை நீக்கியதோடு, இம் மந்திரங்க ளெல்லாம் உதித்ததற்குக் காரணமா யுள்ளது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே யென அதன் பெருமையினையுந் தெரித்தருளியது.]

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்.

மூன்றும் திருமுறை.

பண்-கௌசிகம்.

அஞ்செழுத் துண்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
யோது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
நாத னும நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) காதல் ஆகி - அன்புடையராகி, கசிந்து - மனங் கரைந்து, கண் நீர் மல்கி - கண்களில் நீர் நிறையப்பெற்று, ஓது வார் தமை - படிக்கின்றவர்களை, நல் நெறிக்கு உய்ப்பது - நல்வழி யிற் செலுத்துவதும்; வேதம் நான்கினும் - நான்கு வேதங்களுள் ளும், மெய்ப்பொருள் ஆவது - உண்மைப் பொருளாயிருப்பதும் (எதுவெனின்), நாதன் நாமம் - இறைவனது திருநாமமாகிய, நமச்சிவாயவே - நமச்சிவாயவென்னுந் திருமந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சா க்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) மல்குதல் - நிறைதல். ஓதுதல் - படித்தல்; செபித் தல் எனினுமாம். நன்னெறி யென்றது முத்தி நெறியை. (க)

நம்பு வார்நமர் நாவி னவிற்றினல்
வம்பு நாண்மலர் வார்மது வொப்பது
செம்பொ னார்தில கம்முல குக்கெலா
நம்ப னும நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) நமர் - நம்மவர், நம்புவார் - நம்புவோராகி, நாவின் நவிற்றினல் - நாவினல் உச்சரித்தால், வம்பு - மணமுள்ள, நாள் மலர்-புதிய மலரினின்றும், வார் - ஒழுகுகிற, மது ஒப்பது - தேன் போல்வது (யாதெனின்), உலகுக்கு எல்லாம் - எல்லா வுலகங்க ளுக்கும், செம் பொன் - செம்பொன்னுகவும், ஆர் திலகம் - அரிய

திலகமாகவு மிருக்கிற, நம்பன் - இறைவனது, நாமம் - திருநாம மாகிய, நமச்சிவாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) நமர் - நம்மவர் (அடியார்). நவிற்றுதல் - செபித் தலுமாம். வம்பு - வாசனை. நாள் - புதுமை. (உ)

நெக்கு ளார்வ மிகப்பெரு கிநினைந்
தக்கு மாலைகொ டங்கையி லெண்ணுவார்
தக்க வானவ ராய்த்தகு விப்பது
நக்க னாம நமச்சி வாயவ.

(ப - ரை.) உள் - மனமானது, நெக்கு - நெகிழ்ந்து, ஆர்வம் மிகப் பெருகி - அன்பு மிகப் பெருகி, நினைந்து - நினையாநின்று, அங்கையில் அக்கு மாலை கொடு - அங்கையில் அக்குமாலையைக் கொண்டு, எண்ணுவார் - உருப்போடுவோர், தக்க - தகுதியாகிய, வானவராய் தகுவிப்பது - தேவராகப் பொருந்துவிப்பது, நக்கன் - இறைவனது, நாமம் - திருநாமமாகிய, நமச்சிவாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சா க்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) உள் - உள்ளிருப்பதாகிய மனத்தை யுணர்த்த லால் இடவாகுபெயர். நெகு என்னும் பகுதி யொற்றிரட்டித்து இறந்தகாலங் காட்டிற்று. அக்குமாலை - சங்குமணிமாலை; உருத்தி ராக்க மாலை யெனினு மமையும். (ங)

இயமன் றூதரு மஞ்சுவ ரின்சொலா
னயம்வந் தோதவல் லார்தமை நண்ணினு
னியமந் தானினை வார்க்கினி யானெற்றி
நயன னாம நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) நியமம் - நியமமாக, நினைவார்க்கு - நினைப்பவர்க்கு, இனியான் - இனியவனும்; நெற்றி நயனன் - நெற்றிக் கண்ணனு மாகிய இறைவனது, நாமம்-திருநாமமாகிய, நமச்சிவாய - ஸ்ரீ பஞ்சா க்ஷரத்தை, இன் சொலால் - இனிய சொற்களால், நயம் வந்து ஓத வல்லார்தமை - விருப்ப முண்டாகி ஓத வல்லவரை, நண்ணினல்- கிட்டினல், இயமன் தூதரும் அஞ்சுவர் - யமதூதரும் அஞ்சுவார், எ - று.

(வி - ரை.) நயம் - விருப்பம். ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை நியமமாகச் செபிப்பவரைக் கண்டால் யமதூதரும் அஞ்சுவார் என்பது கருத்து.

கொல்வா ரேனுங் குணம்பல நன்மைக
ளில்லா ரேனு மியம்புவ ராயிடி
னெல்லாத் தீங்கையு நீங்குவ ரென்பரா
னல்லார் நாம நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) கொல்வாரேனும் - கொல்லுவோராயினும்; குணம் பல நன்மைகள் இல்லாரேனும்-குணமும் பல நன்மைகளு மில்லாதவ ராயினும்; நல் ஆர் - நன்மை பொருந்திய, நாமம் - திருநாமமாகிய, நமச்சிவாய - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை, இயம்புவர் ஆயிடின் - சொல்லுவா ராயின், எல்லாத் தீங்கையும் - எல்லாக் கெடுதிகளையும், நீங்குவர் என்பர்-விட்டொழிவார்களென்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - ரை.) கொல்வார் - கொலைத் தொழி லுடையோர். குணம்-நற்குணம். இயம்புதல் - உச்சரித்தல் எனினுமாம். (ரு)

மந்த ரம்மன பாவங்கள் மேவிய
பந்த னையவர் தாமும் பகர்வரேற்
சிந்தும் வல்வினை செல்வமு மல்குமா
னந்தி நாம நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) மால் நந்தி - பெருமையுள்ள சிவபெருமானது, நாமம் - திருநாமமாகிய, நமச்சிவாய - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை, மந்தரம் அன்ன பாவங்கள் மேவிய - மந்தரமலைபோன்ற பாவங்களைப் பொருந்திய, பந்தனை யவர்தாமும் - பந்தத்தை யுடையவரும், பகர்வரேல்-உச்சரிப்பாராயின், வல் வினை சிந்தும் - (அவரது) வலிய வினைகள் கெட்டொழியும்; செல்வமும் மல்கும்-செல்வமும் பெருகும், எ-று.

(வி - ரை.) பந்தனை - பிறவிக்கட்டு. 'பகர்வரேல்' என்பதில் எல் எனின் என்பதன் மரூஉ. செல்வம் - முத்திச் செல்வம். (சு)

நரக மேழ்புக நாடின ராயினு
முரைசெய் வாயின ராயினு ருத்திரர்
விரவி யேபுகு வித்திடு மென்பரால்
வரத னாம நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) வரதன் - இறைவனது, நாமம் - திருநாமமாகிய, நமச்சிவாய - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை, நரகம் ஏழ் புக நாடினர் ஆயினும்- ஏழ் நரகத்தி லழுந்த நினைத்தவராயினும், உரை செய் வாயினர்

ஆயின் - உச்சரிக்கிற வாயை யுடையவரானல், (அந்த உச்சரிப்பின் பயன் அவரை) உருத்திரர் - உருத்திரர்களோடு, விரவி புகுவித் திடும் என்பர் - கலந்திருக்கும்படி அவர்கள் கூட்டத்தில் புகச் செய்து விடும் என்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - ரை.) வரதன் என்பதற்கு ரக்ஷிப்பவன் என்பது பொருள். செய்வாயினர் - வினைத்தொகை நிலைத்தொடர். நரகம் ஏழாவன:— அள்ளல், இரௌரவம், கும்பிபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தானம், பூதி, மாபூதி என்பன. (எ)

இலங்கை மன்ன னெடுத்த வடுக்கன்மேற்
றலங்கொள் கால்விரல் சங்கர னூன்றலு
மலங்கி வாய்மொழி செய்தவ னுய்வகை
நலங்கொ ளுமை நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) இலங்கை மன்னன் - இலங்கைக் கரசனுகிய ராவ ணன், எடுத்த-தூக்கின, அடுக்கல் மேல் - கயிலாய மலையின்மேல், சங்கரன்-சிவபெருமான், தலம் கொள் - இடங்கொண்ட, கால் விரல் ஊன்றலும் - கால்விரலை யூன்றினவளவில், அலங்கி - மனங் கலங்கி, வாய்மொழி செய்தவன் - வாய்விட்டழுதவன், உய்வகை- உய்யும்படி, நலம் கொள் நாமம் - நன்மை செய்தலைக் கொண்ட திருநாமம், நமச்சிவாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே, எ - று.

(வி - ரை.) அடுக்கல் - மலை; அது கைலாயமலையைக் குறித் தது. (அ)

போதன் போதன கண்ணனு மண்ணறன்
பாதந் தான்முடி நேடிய பண்பரா
யாதுங் காண்பரி தாகிய லந்தவ
ரோது நாம நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) போதன் - பிரமனும், போது அன்ன கண்ணனும்- தாமரை மலரை யொத்த கண்ணையுடைய விண்டுவும், அண்ணல் - சிவபெருமானது, முடி பாதம் நேடிய பண்பாய் - முடியையும் அடியையும் தேடினவர்களாய், யாதும் - சிறிதும், காண்பு அரிதாகி அலந்தவர் - காண்பது அருமையாகத் திரும்பிவந்தவர், ஓதும் நாமம்- ஓதிய திருநாமமானது, நமச்சிவாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே, எ - று.

(வி - ரை.) போதன் - தாமரைமலரை யாசநமாக வுடையவன். நேடுதல் - தேடுதல். பண்பர்-குணமுள்ளவர். 'காண்பரிதாகி யலந்தவ

ரோது' என்பதற்கு, 'காண்ட லருமையால் இளைத்து அவர் ஒழிய' என்று உரைத்தலுமாம். (ரு)

கஞ்சி மண்டையர் கையினுண் கையர்கள்
வெஞ்சொன் மிண்டர் விரவில ரென்பரால்
விஞ்சை யண்டர்கள் வேண்ட வமுதுசெய்
நஞ்சுள் கண்ட னமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) விஞ்சை அண்டர்கள் வேண்ட - வித்தையை யுடைய தேவர்கள் பிரார்த்திக்க, அமுது செய் - அமுது செய்த, நஞ்சு உள் கண்டன் - விஷகண்டத்தை யுடையவனுகிய சிவபிரானது, நமச்சிவாய - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை, கஞ்சிமண்டையர் - கஞ்சி மண்டையரும், கையின் உண் கையர்கள் - கையினு லேற்றுண்ணும் இழிசகரும், வெம் சொல் மிண்டர் - கொடுஞ் சொற்களை யுடைய மிண்டரும், விரவிலர் என்பர் - அடையமாட்டார்களென்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

நந்தி நாம நமச்சிவா யவெனுஞ்
சந்தை யாற்றமிழ் ஞானசம் பந்தன்சொற்
சிந்தை யான்மகிழ் தேத்தவல் லாரெல்லாம்
பந்த பாச மறுக்கவல் லார்களே.

(ப-ரை.) நந்தி-சிவபிரானது, நாமம் - திருநாமம், நமச்சிவாய என்னும் - நமச்சிவாய வென்கிற, சந்தையால் - சந்தையினுல், தமிழ் ஞானசம்பந்தன் சொல் - தமிழ் ஞானசம்பந்தன் சொல்லை, சிந்தையால் மகிழ்ந்து - மனத்தால் மகிழ்ந்து, ஏத்த வல்லார் எல்லாம் - துதிக்கவல்லவரெல்லாரும், பந்த பாசம் அறுக்க வல்லார்கள் - பந்த பாசங்களைச் சேதிக்க வல்லவர்களாவார்கள், எ - று.

(வி-ரை.) சந்தை-வேத மோதுமிடம், பந்த பாசம் - பிறவிக் கட்டாகிய கயிறு. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[இந்தத் திருப்பதிகம், திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் தமது திருமணக் காலத்திலே சோதிலிங்கந் தோன்றியபோது, உலகருய்ய முத்தி சாதன நெறியைக் கூறி முத்தி சேர்ப்பித்தருளியது.]

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்.

நான்காந் திருமுறை.

பண் - காந்தாரபஞ்சமம்.

அஞ்செழுத் துண்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினு
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) சொல் துணை வேதியன்-சொற்றுணையாகிய மறையவன், சோதி வானவன் - ஒளியை யுடைய தேவன், (அவனது) பொன் துணை - பொன்னுக்கு நிகராகிய, திருந்து அடி - அழகாகிய திருவடியை, பொருந்த கை தொழ - பொருந்தக் கை தொழுதலால், (அவ்வாறு தொழுவோர்களைக்) கல் துணை பூட்டி - இரண்டு கல்லிற் கட்டி, ஓர் கடலில் பாய்ச்சினும் - ஒப்பற்ற கடலில் விழுத்தினும், (அவர்களுக்கு) நல் துணை ஆவது - நல்ல துணையாயிருப்பது, நமச்சி வாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே, எ - று.

(வி-ரை.) சொல் துணை-புகழ்ந்து சொல்லுதற்குரிய துணை. துணை - நிகர். கற்றுணை - கற்றூணை யென்பதன் குறுக்க மெனினு மாம். (க)

பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை
யாவினுக் கருங்கல மரனஞ் சாடுதல்
கோவினுக் கருங்கலங் கோட்ட மில்லது
நாவினுக் கருங்கல நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) பூவினுக்கு - மலர்களுக்கு, அருங்கலம் - அருங்கலமாவது, பொங்கு தாமரை-விளங்குகின்ற தாமரைமலரேயாம்; ஆவினுக்கு - பசுக்களுக்கு, அருங்கலம் - அருங்கலமாவது, அரன் அஞ்சு ஆடுதல் - சிவபிரான் பஞ்ச கவ்வியத்தி லாடுதலேயாம்; கோவினுக்கு - அரசனுக்கு, அருங்கலம் - அருங்கலமாவது, கோட்டம்

இல்லது - கோணுத லில்லா திருப்பதேயாம்; நாவினுக்கு - நாவுக்கு, அருங்கலம் - அருங்கலமாவது, நமச்சிவாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே யாம், எ - று.

(வி - ரை.) அருங்கலம் - அருமையாகிய ஆபரணம். அஞ்சு - பஞ்சகவ்வியம்; அவை: கோசலம், கோமயம், பால், தயிர், நெய் என்பனவாம். கோட்டம் - கோணுதல், ஒருபக்கஞ் சாய்தல். கோட்டம் என்பதற்குப் பகுதி கோடு; கோட்டம் என்பதனை பக்ஷபாதம் என்பர் வடநூலார். (உ)

விண்ணுற வடுக்கிய விறகின் வெவ்வழ
லுண்ணிய புகிலவை யொன்று மில்லையாம்
பண்ணிய வுலகினிற் பயின்ற பாவத்தை
நண்ணிநின் றறுப்பது நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) விண் உற - ஆகாயத்தை முட்ட, அடுக்கிய - அடுக்கப்பட்ட, விறகில் - விறகினிடத்தில், வெவ்வழல் - பெருநெருப்பானது, உண்ணிய புகில் - உண்ணப் புகுந்தால், அவை ஒன்றும் இல்லை ஆம் - அவை சிறிதும் இல்லையா யொழியும்; (அதுபோல்), பண்ணிய உலகினில் பயின்ற பாவத்தை - உலகத்தில் செய்த மிகுந்த பாவத்தை, நண்ணிநின்று அறுப்பது-பொருந்திநின்று சேதிப்பது, நமச்சிவாயவே-ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) 'உண்ணிய'-செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். அவை யென்றது விறகுகளை. பண்ணிய - படைக்கப்பட்ட எனினுமாம். (ந)

இடுக்கண்பட் டிருக்கினு மிரந்தி யாரையும்
விடுக்கிற்பி ரானென்று வினவு வோமல்லோ
மடுக்கற்கீழ்க் கிடக்கினு மருளி னாமுற்ற
நடுக்கத்தைக் கெடுப்பது நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) இடுக்கண் பட்டு இருப்பினும் - துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், யாரையும் இரந்து - எவரையும் யாசித்து, விடுக்கின் - விட்டால், பிரான் என்று - பிரானே யென்று, வினவுவோம் அல்லோம் - புகழ்ந்து பேசுவோ மல்லோம்; அடுக்கல் கீழ் கிடக்கினும் - மலையின் கீழே கிடந்தாலும், அருளின் - அருளினால், நாம் உற்ற நடுக்கத்தை - நாமடைந்த நடுக்கத்தை, கெடுப்பது-ஒழிப்பது, நமச்சிவாயவே - - பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) வினவுதல் - பிரார்த்தித்தலுமாம். 'அருளின்' என்பதில் இன் என்னும் ஐந்தாவது மூன்றுவதன் கருவிப்பொருளில் வந்தது. நடுக்கம்-பிறவித் துன்பத்தா லுண்டாகிய நடுக்கம். (ச)

வெந்தநீ றருங்கலம் விரதி கட்கெலா
மந்தணர்க் கருங்கல மருமறை யாறங்கந்
திங்களுக் கருங்கலந் திகழு நீண்முடி
நங்களுக் கருங்கல நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) விரதிகட்கு எல்லாம் - விரதியர்க்கெல்லாம், வெந்த நீறு - சுடப்பட்ட திருநீறே, அருங்கலம் - அருங்கலமாவது; அந்தணர்க்கு-வேதியர்க்கு, அரு மறை ஆறு அங்கம்-அறிய வேதங்களும் அவற்றின் ஆறங்கங்களுமே, அருங்கலம் - அருங்கலமாவது; திங்களுக்கு-சந்திரனுக்கு, திகழும் நீள் முடி - விளங்குகிற நீண்ட முடியே, அருங்கலம்-அருங்கலமாவது; நங்களுக்கு - எங்களுக்கு, நமச்சிவாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே, அருங்கலம்-அருங்கலமாவது, எ - று.

(வி - ரை.) அருங்கலம் - கிடைத்தற்கு அருமையாகிய ஆபரணம். விரதியர் - விரதங் காப்போர். மறை - இருக்கு, யஜுஸு, சாமம், அதர்வணம் என நான்கு. ஆறங்கமாவன: மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம் என்பன. 'திகழு நீண்முடி' என்றது இறைவனது திருமுடியை. (ரு)

சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கல்லா
னலமில னொடொறு நல்கு வானலன்
குலமில ராகினுங் குலத்துக் கேற்பதோர்
நலமிகக் கொடுப்பது நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) சலம் இலன் - சலன மில்லாதவன்; சங்கரன் - சங்கரன்; சார்ந்தவர்க்கு அல்லால் - அடைந்தவர்க்கன்றி, நலம் இலன் - நன்மை செய்தலிலன்; நாள்தொறும் - தினந்தோறும், நல்குவான் அலன் - அருள் செய்பவனுமல்லன்; குலம் இலர் ஆகினும் - இழி குலத்தோராகினும், குலத்துக்கு ஏற்பது - குலத்துக் கேற்பதாகிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, நலம் - நன்மையை, மிகக் கொடுப்பது - மிகத் தருவது, நமச்சிவாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) சங்கரன் - ஆன்மாக்களுக்கு இதஞ் செய்பவன். சலம்-சலனம். இறைவன் தன்னை யடைந்தவர்க்கன்றி மற்றையர்க்கு அருள் செய்யான் என்பது,

"மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக
மரங்கனல் புனல் மூன்றும்
தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந்
தாகமுந் தவிர்த் தாலும்
அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வா
னடைந்திலார்க் கருள் செய்யான்"

என்றற் றொடக்கத்தனவற்றா னினிது விளங்கும். (சு)

வீடி னா ருலகினில் விழுமிய தொண்டர்
கூடி னா ரந்நெறி கூடச் சேறலு
மோடி னே னோடிச்சென் றுருவங் காண்டலு
நாடினே னாடிற்று நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) உலகினில்-உலகத்தில், வீடினர் - (அநேகர்) இறந்தார்கள்; விழுமிய தொண்டர்-மேலான அடியார்கள், அ நெறி கூடினர் - அந்த நெறியை யடைந்தார்கள்; அ நெறி கூடச் சேறலும் - அந்த நெறியை யடையச் செல்லுதலும், ஓடினேன் ஓடி சென்று - ஓடினவனாய் விரைந்து சென்று, உருவம் காண்டலும்-வடிவத்தைக் கண்டளவில், நாடினேன் - நாடினேனாகிய நான், நாடிற்று - நாடினது, நமச்சிவாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) அந்நெறி - அந்த முத்திநெறி. (எ)

இல்லக விளக்கது விருள்கெ டுப்பது
சொல்லக விளக்கது சோதி யுள்ள து
பல்லக விளக்கது பலருங் காண்பது
நல்லக விளக்கது நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) இல்லகம் விளக்கது - வீட்டினுள் விளக்காவது; இருள் கெடுப்பது - இருட்டை யழிப்பது; சொல்லகம் விளக்கது - சொல்லினுள் விளக்காவது, சோதி உள்ளது - ஒளியுள்ளது; பல்லகம் விளக்கது - பல விடங்களின் விளக்காவது, பலரும் காண்பது- பலரும் பார்ப்பது; நல் அகம் விளக்கது - நல்ல மனவிளக்காவது, நமச்சிவாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ – று.

(வி - ரை.) சோதி - அஞ்ஞானவிருளைக் கெடுக்கும் ஞான வொளி. (அ)

முன்னெறி யாகிய முதல்வன் முக்கணன்
றன்னெறி யேசர ணாத றிண்ணமே

யந்நெறி யேசென்றங் கடைந்த வர்க்கெலா
நன்னெறி யாவது நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) முன் நெறி ஆகிய முதல்வன் - பழைய நெறியை யுடைய முதல்வன், முக்கண்ணன் - முக்கண்ணன், நெறியே-(அவனது) நெறியே, சரண் ஆதல் திண்ணம் - (நமக்குப்) புகலிடமாதல் சத்தியம்; அ நெறியே சென்று - அந்நெறியானே சென்று, அங்கு அடைந்தவர்க்கு எல்லாம் - அவ்விடத் தடைந்தவ ரெல்லாருக்கும், நல் நெறியாவது-நல்வழியா யிருப்பது, நமச்சிவாயவே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) முன்னெறி - முதன்மையாகிய நெறி யெனினுமாம். முக்கணன் றன்னெறி யென்றது, "பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீரொழுக்க" நெறியை. (கூ)

மாப்பிணை தழுவிய மாதொர் பாகத்தன்
பூப்பிணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழ
நாப்பிணை தழுவிய நமச்சி வாயப்பத்
தேத்தவல் லார்தமக் கிடுக்க ணில்லையே.

(ப - ரை.) மா பிணை தழுவிய - அழகிய மான் பொருந்திய, மாதொர் பாகத்தன் - பெண்ணை வைத்த ஒரு பாகத்தை யுடையவனது, பூ பிணை - மலர் மாலைகள் சூடி, திருந்து - அழகாயிருக்கிற, அடி - திருவடியை, பொருந்த - பொருத்தமாக, கை தொழ - கை தொழும்பொருட்டு, நா பிணை தழுவிய - நாவிற்குப் பிணையலாகப் பெறப்பட்ட, நமச்சிவாயப்பத்து - நமச்சிவாயப்பத்தினை, எத்த வல்லார் தமக்கு - துதிக்க வல்லார்களுக்கு, இடுக்கண் இல்லை - துன்பமில்லை, எ - று.

(வி-ரை.) 'மாப்பிணை தழுவிய' என்றமையால் மாதொர் பாகத்தன் என்பதில் ஓர் பாகம் என்றது இடப்பாகத்தை. மலர்மாலைகள் - அன்பர் சூட்டின மலர்மாலைகள். (௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[இந்தத் திருப்பதிகம், சமணர்கள் கற்றூணிற் கட்டிக் கடலிற் றள்ளியபோது ஓதி, கல்லே தெப்பமாகக் கரை சேர்ந்தது.]

சுந்தரமூர்த்திநாயனர்

திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி.

ஏழாம் திருமுறை.

பண் - பழம்பஞ்சுரம்.

அஞ்செழுத் துண்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி நின்திருப்
 பாத மேமனம் பாவித்தேன்
பெற்ற லும்பிறந் தேனி னிப்பிற
 வாததன் மைவந் தெய்தினேன்
கற்ற வர்தொழு தேத்துஞ் சீர்க்கறை
 யூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்ற வாவுனை நான்ம றக்கினுஞ்
 சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) எனக்கு மற்று பற்று இன்றி - எனக்கு வேறு ஆதாரவில்லாமல் நின் - உனது, திருப்பாதமே - திருவடியையே, மனம் பாவித்தேன் - மனத்தில் நினைத்தேன்; பெற்றலும் - (நினைக்கப்) பெறுதலும், பிறந்தேன் - பிறந்தவனுனேன்; இனி - இனி, வந்து பிறவாத தன்மை எய்தினேன் - வந்து பிறவாத தன்மையும் அடைந்தேன்; கற்றவர் தொழுது ஏத்தும் - கற்றவர் வணங்கித் துதிக்கிற, சீர் - சிறப்பமைந்த, கறையூரில் - கறையூரின்கண், பாண்டிக்கொடுமுடி - திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, நல்தவா - நல்ல நாதனே!, நான் உன்னை மறக்கினும்-நான் உன்னை மறந்தாலும், நா - என் நாவானது, நமச்சிவாய - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை, சொல்லும் - உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கும், எ - று.

(வி - ரை.) அரிதாகிய இம் மானிடப் பிறவி பிறந்த பேறு இறைவனது திருவடியை நினைத்தலே யாதலாலும், நினையாதவர் பிறவாதவர்களே யாதலாலும், 'நின்திருப் பாதமே மனம் பாவித் தேன் பெற்றலும் பிறந்தேன்' என்றார். தவன் - நாதன். (க)

இட்ட னும்மடி யேத்து வாரிகழ்ந்
திட்ட நாண்மறந் திட்டநாள்
கெட்ட நாளிவை யென்ற லாற்கரு
தேன்கி ளர்புனற் காவிரி
வட்ட வாசிகை கொண்ட டிதொழு
தேத்து பாண்டிக் கொடுமுடி
நட்ட வாவுனை நான்ம றக்கினுஞ்
சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) இட்டன் - இட்டனாகிய, நும் அடி எத்துவார் - உமது திருவடியைத் துதிப்பவர், இகழ்ந்திட்ட நாள் - இகழ்ந்திட்ட நாளும், மறந்திட்ட நாள் - மறந்திட்ட நாளும், (ஆகிய) இவை - இந்த நாட்கள், கெட்ட நாள் என்று அல்லால் கருதேன் - கெட்ட நாள்களென்று நினைப்பதன்றி நல்ல நாட்களாக நினைக்கமாட்டேன்; கிளர் புனல் - பெருகுகின்ற நீரையுடைய, காவிரி - காவிரியாறனது, வட்ட வாசிகை கொண்டு - வட்ட வடிவாகிய பூமாலைகளைக் கொண்டு, அடி தொழுது எத்து - திருவடியை வணங்கித் துதிக்கின்ற, பாண்டிக் கொடுமுடி - திருபாண்டிக்கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, நட்டவா - நடராஜனே!, நான் உன்னை மறக்கினும்—, நா நமச்சிவாய சொல்லும்—, எ - று.

(வி - ரை.) இட்டன் - பரமாப்தன். இகழ்தல் - மதியாதிருத்தல். வாசிகை - கோத்த பூமாலை. காவிரி வாசிகை கொண்டு அடி தொழுதலாவது - தான் வருவழியில் இருமருங்கிலுமுள்ள மரங்களி லின்றுதிர்ந்த மலர்களை வரிசையா யீர்த்துக்கொண்டு வருதல். (௨)

ஓவு நாளுணர் வழியு நாளுயிர்
போகு நாளுயர் பாடைமேற்
காவு நாளிவை யென்ற லாற்கரு
தேன்கி ளர்புனற் காவிரிப்
பாவு தண்புனல் வந்தி ழிபரஞ்
சோதி பாண்டிக் கொடுமுடி
நாவ லாவுனை நான்ம றக்கினுஞ்
சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) ஓவும் நாள் - (உன்னை விட்டு) நீங்குகிற நாட்கள், உணர்வு அழியும் நாள் - அறிவு கெடுகிற நாட்கள்; உயிர் போகும் நாள் - உயிர் நீங்குகிற நாட்கள்; உயர் பாடைமேல் காவும் நாள் -

உயர்ந்த பாடையின் மேலிட்டுச் சுமக்கும் நாட்கள், என்று அல்லால்- என்று நினைப்பதன்றி, இவை - இவற்றை, கருதேன் - வேருக நினையேன்; ஔர் புனல் காவிரி - விளங்குகிற நீரையுடைய காவிரி யாற்றின், பாவு - பாவிய, தண் புனல் - குளிர்ந்த நீரானது, வந்து இழி - வந்திறங்குதற்குரிய, பராய்த்துறை - பராய்த்துறையிலுள்ள? பரஞ்சோதி - பரஞ்சோதியையுடைய, பாண்டிக்கொடுமுடி - திருப்பாண்டிக்கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, நாவலா - நாவலனே!, நான் உன்னை மறக்கினும்—, நா நமச்சிவாய சொல்லும்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஒவுதல் - நீங்குதல். காவுதல்-சுமத்தல். வேதசிவாகமாதிகள் யாவும் அருளிச் செய்தவ னுதலால் இறைவனை 'நாவலன்' என்றார். வடமொழியைப் பாணிநிக்கும், தென் மொழியை அகத்தியனுக்கும் கற்பித்தவனுதலால் 'நாவலன்' என்றாரெனினுமாம். ()

எல்லை யில்புக ழெம்பி ரானெந்தை
தம்பி ரானென்பொன் மாமணி
கல்லை யுந்திவ ளம்பொ ழிந்திழி
காவி ரியதன் வாய்க்கரை
நல்ல வர்தொழு தேத்துஞ் சீர்க்கறை
யூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி
வல்ல வாவுனை நான்ம றக்கினுஞ்
சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) எல்லை இல் புகழ் எம்பிரான் - எல்லையில்லாத புகழையுடைய எம்பெருமான், எந்தை - எமது தந்தை, தம்பிரான்- இறைவன், என் பொன் - என் சுவர்ணம், மாமணி - மாணிக்கம், கல்லை உந்தி - கற்களைத் தள்ளி, வளம் பொழிந்து - (முத்து முதலாகிய) வளங்களைக் கொழித்து, இழி - வழிகிற, காவிரியதன் வாய் கரை-காவிரி யாற்றங்கரையில், நல்லவர் தொழுது எத்தும்-நல்லோர் வணங்கித் துதிக்கிற, சீர் - சிறப்பையுடைய, கறையூரில் - திருக்கறையூரில், பாண்டிக் கொடுமுடி - திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, வல்லவா - வல்லவனே!, நான் உன்னை மறக்கினும்—, நா நமச்சிவாய சொல்லும்—, எ - று.

(வி - ரை.) இறைவன் புகழ் பொருள் சேர் புகழாதலால், 'எல்லையில் புகழ்' என்றும், எல்லாம் வல்லவனுதலால் 'வல்லவா' என்றும் கூறினர். 'நல்லவர்' என்றது அன்பரை. (௪)

அஞ்சி னார்க்கா ணாதி யென்றடி
யேனு நான்மிக வஞ்சினே
னஞ்ச லென்றடித் தொண்ட னேற்கரு
ணல்கி னாய்க் கழிகின்றதென்
பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவை மார்குடைந்
தாடு பாண்டிக் கொடுமுடி
நஞ்ச ணிகண்ட நான்ம றக்கினுஞ்
சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) அஞ்சினார்க்கு - பயந்தவர்க்கு, அரண் ஆதி என்று - காவலாகிறாயென்றறிந்து, நான் அடியேனும் மிக அஞ்சினேன் - அடியேனாகிய நானும் மிக அஞ்சினேன்; அடி தொண்டனேற்கு - திருவடித் தொண்டனாகிய எனக்கு, அஞ்சல் என்று - பயப்படாதே என்று, அருள் நல்கினாய்க்கு-அருள் செய்தவுனக்கு, அழிகின்றது என் - கெடுகின்றதென்?, பஞ்சின் - பஞ்சினும், மெல் அடி-மென்மையாகிய பாதங்களையுடைய, பாவைமார் குடைந்தாடு - மாதர் குடைந்தாடுகின்ற, பாண்டிக் கொடுமுடி - திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, நஞ்சு அணி கண்ட - விடமணி கண்டனே!, நான் உன்னை மறக்கினும்—, நா நமச்சிவாய சொல்லும்—, எ - று.

(வி - ரை.) அரண்-காவல். 'அழிகின்றது என்' என்றது 'நஷ்டம் யாது' என்றபடி. பஞ்சின் என்பதில் இன் உறழ் பொருளில் வந்தது; ஒப்புப்பொருளதெனக் கொண்டு பஞ்சுபோலவென்றுரைத்தலுமாம். 'பாவைமார்' உவமையாகுபெயராய்ப் பாவைபோலுமுருவுடையவராகிய மாதரை யுணர்த்திற்று. (௯)

ஏடு வானிளந் திங்கள் சூடினை
யென்பின் கொல்புலித் தோலின்மே
லாடு பாம்பதரைக்க சைத்த
வழகனே யந்தண் காவிரிப்
பாடு தண்புனல் வந்தி ழிபாஞ்
சோதி பாண்டிக் கொடுமுடிச்
சேட னேயுனை நான்ம றக்கினுஞ்
சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) ஏடுவான் - ஏடுப்பாகிய ஆகாச சஞ்சாரியாகிய, இளந் திங்கள் சூடினை - இளம்பிறையை அணிந்தாய், என் - என்ன, பின் - மேலும், கொல் புலித்தோலின்மேல் - கொல்புலித்தோலின்

மீது, ஆடு பாம்பு - ஆடுகிற பாம்பை, அரைக்கு அசைத்த - திருவரை யிற் கட்டிய, அழகனே - சுந்தரனே!, அம் தண் - அழகும் குளிர்ச்சியு முள்ள, காவிரிப் பாடு - காவிரியாற்றின் பக்கத்தில், தண் புனல் வந்து இழி - குளிர்ந்த நீர் வந்திறங்குகிற, பரஞ்சோதி - மேலான ஒளியையுடைய, பாண்டிக் கொடுமுடி - திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, சேடனே - நித்தியனே!, நான் உன்னை மறக்கினும்—ந நா நமச்சிவாய சொல்லும்—, எ - று.

(வி - ரை.) எடு என்பதற்குப் பகுதி எடு. அசைத்தல் - கட்டு தல். சேடன் - எல்லாப் பொருள்களும் நசித்தொழிந்த காலத்திலும் நசியாது எஞ்சி நிற்பவன். (௬)

விரும்பி நின்மலர்ப் பாத மேநினைந்
தேன்வி னைகளும் விண்டன
நெருங்கி வண்பொழில் சூழ்ந்தெ ழில்பெற
நின்ற காவிரிக் கோட்டிடைக்
குரும்பை மென்முலைக் கோதை மார்குடைந்
தாடு பாண்டிக் கொடுமுடி
விரும்ப னேயுனை நான்ம றக்கினுஞ்
சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) நின் - உனது, மலர் - தாமரைமலர்போலும், பாத மே - திருவடியையே, விரும்பி நினைந்தேன் - விரும்பித் தியானித் தேன்; வினைகளும் விண்டனன் - வினைகளும் நீங்கப்பெற்றேன்; வண் பொழில் நெருங்கி சூழ்ந்து - வளவிய சோலைகள் நெருங்கிச் சூழ்ந்து, எழில்பெற நின்ற - அழகு பெற நின்ற, காவிரி கோட்டிடை - காவிரியாற்றங்கரையில், குரும்பை மெல் முலை கோதைமார் - கோங் கரும்புபோலும் மெல்லிய தனங்களையுடைய மாதர், குடைந்தாடு - குடைந்தாடுகிற, பாண்டிக்கொடுமுடி - திருப்பாண்டிக்கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, விரும்பனே - யாவரும் விரும்புதற் குரியவனே!, நான் உன்னை மறக்கினும்—, நா நமச்சிவாய சொல்லும், எ - று.

(வி - ரை.) கோடு - கரை. கோதைமார் - பூமாலை யணிந்த மாதர். பாண்டிக் கொடுமுடி விரும்பன் - பாண்டிக் கொடுமுடியை விரும்பினவன் எனினுமாம். (௭)

செம்பொ னேர்சடை யாய்தி ரிபுரந்
தீயெ ழச்சிலை கோலினாய்

வம்பு லாங்குழ லாளைப் பாகம
மர்ந்து காவிரிக் கோட்டிடைக்
கொம்பின் மேற்குயில் கூவ மாமயி
லாடு பாண்டிக் கொடுமுடி
நம்ப னேயுனை நான்ம றக்கினுஞ்
சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை.) செம்பொன் நேர் சடையாய் - செம்பொன்னை நிகர்த்த சடையை யுடையவனே!, திரிபுரம் - முப்புரத்தில், தீ எழ - நெருப்பெழும்படி, சிலை கோலினாய் - சிலையை வளைத்தாய்; வம்பு உலாம் குழலாளை - மணங் கமழ்கின்ற கூந்தலை யுடையவளாகிய உமாதேவியை, பாகம் அமர்ந்து - பாகத்திலிருக்க விரும்பி, காவிரி கோட்டிடை - காவிரிக்கரையில், கொம்பின்மேல் குயில் கூவ - கிளைகளின் மேல் குயில்கள் கூவாநிற்க, மா மயில் ஆடு - பெரிய மயில்கள் ஆடாநின்ற, பாண்டிக்கொடுமுடி - திருப்பாண்டிக்கொடு முடியி லெழுந்தருளிய, நம்பனே - சிவபிரானே!, நான் உன்னை மறக்கினும்—, நா நமச்சிவாய சொல்லும்—, எ - று.

(வி - ரை.) 'செம்பொன் ஏர் சடை' எனப் பிரித்து 'செம் பொன் போலும் அழகிய சடை எனினுமாம். கோலுதல்-வளைத்தல். வம்பு - மணம். பாகம் - இடப்பாகம். (அ)

சார ணன்றந்தை யெம்பி ரானெந்தை
தம்பி ரானென்பொன் மாமணி யென்று
பேரெ ணாயிர கோடி தேவர்பி
தற்றி நின்று பிரிகிலார்
நார ணன்பிர மன்றொ ழுங்கறை
யூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடிக்
கார ணாவுனை நான்ம றக்கினுஞ்
சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப - ரை) சாரணன் தந்தை - சாரணன் தந்தை, எம்பிரான் எந்தை-எம்பெருமான் எந்தை, தம்பிரான் - தம்பிரான், என் பொன் மாமணி என்று - என் பொன் மாமணி யென்று, பேர்-திருநாமங் களை, எண்ணாயிரகோடி தேவர் - எண்ணாயிரகோடி தேவர்கள், பிதற்றி நின்று பிரிகிலார் - பிதற்றி நின்று நீங்காதிருக்கின்றனர்; நாரணன் பிரமன் தொழும் - விஷ்ணுவும் பிரமனும் வணங்குகின்ற,

கறையூரில்—, பாண்டிக்கொடுமுடி - திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, காரணு - காரணனே!, நான் உன்னை மறக்கினும்—, நா நமச்சிவாய சொல்லும்—, எ - று. (கூ)

(வி - ரை.) காரணன் - சர்வகாரணன்.

கோணி யபிறை சூடி யைக்கறை
யூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி
பேணி யபெரு மானைப் பிஞ்ஞகப்
பித்த னைப்பிறப் பில்லியைப்
பாணு லாவரி வண்ட றைகொன்றைத்
தார னைப்படப் பாம்பரை
நாண னைத்தொண்ட னூரன் சொல்லிவை
சொல்லு வார்க்கில்லைத் துன்பமே.

(ப - ரை.) கோணிய - வளைந்த, பிறை சூடியை - பிறையைத் தரித்தவனை, கறையூரில் - திருக்கறையூரில், பாண்டிக்கொடுமுடி - திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியை, பேணிய பெருமானை - விரும்பின பெருமானை, பிஞ்ஞகப் பித்தனை - பிஞ்ஞகனாகிய பித்தனை, பிறப்பு இல்லியை - பிறவியில்லாதவனை, பாண் உலா - இசையோடு உலாவுகின்ற, வரி வண்டு அறை - கீற்றுக்களையுடைய வண்டுகள் ஒலித்தற்கிடமாகிய, கொன்றைத் தாரனை - கொன்றைமலர்மாலையை யுடையவனை, படப் பாம்பு - படத்தையுடைய பாம்பாகிய, அரை நாணனை - அரைநாணை யுடையவனை, தொண்டனூரன் சொல் - தொண்டனூரன் சொல்லிய, இவை - இந்தப் பாடல்களை, சொல்லுவார்க்கு-சொல்லுவோருக்கு, துன்பம் இல்லை- துன்ப மில்லையாகும், எ - று.

(வி-ரை.) பிஞ்ஞகன் - தலைக்கோலத்தை யுடையவன். நாண்-கயிறு. அரைநாண் - அரையிற் கட்டுங் கயிறு. (க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் இத்தலம் கொங்குநாட்டிலுள்ளது. சுவாமி பெயர் - கொடுமுடி நாதர். தேவியார் - பண்மொழியம்மை.]

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர்
திருக்ஷேத்திரக்கோவை.

இரண்டாந் திருமுறை.

பண் - இந்தளம்

கோயிற்றிறம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆரூர்தில்லை யம்பலம் வல்லநல்லம்
வடகச்சியு மச்சிறுபாக்க நல்ல
கூரூர்குட வாயில்குடந்தை வெண்ணி
கடல்சூழ்கழிப் பாலைதென் கோடிபீடார்
நீரூர்வய னின்றியூர் குன்றியூருங்
குருகாவையூர் நாரையூர் நீடுகானப்
பேரூர்நன் னீள்வய னெய்த்தானமும்
பிதற்றாய்பிறை சூடிதன் பேரிடமே.

(ப-ரை.) பிறைசூடிதன் பேரிடம் - பிறைசூடியின் பிரபலத் திருப்பதிகளாகிய, ஆரூர் - திருவாரூர், தில்லையம்பலம் - திருத்தில்லை யம்பலம், வல்லம் - திருவல்லம், நல்லம் - திருநல்லம், வடகச்சியும் - வடகாஞ்சியும், அச்சிறுபாக்கம் - அச்சிறுபாக்கம், நல்ல கூரூர் - நல்ல கூரூர், குடவாயில் - திருக்குடவாயில், குடந்தை - திருக்குடந்தை, வெண்ணி - திருவெண்ணி, கடல் சூழ் கழிப்பாலை - கடல் சூழ்ந்த திருக்கழிப்பாலை, தென்கோடி - திருத்தென்கோடி, பீடு ஆர் - பெருமை பொருந்திய, நீர் ஊர் வயல் நின்றியூர் - நீர் பரந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திருநின்றியூர், குன்றியூரும் - திருக்குன்றியூரும், குருகாவையூர் - திருக்குருகாவையூர், நாரையூர் - திருநாரையூர், நீடு - பெரிய, கானப்பேரூர் - திருக்கானப்பேரூர், நல் நீள் வயல் - நல்ல நீண்ட வயல்களையுடைய, நெய்த்தானமும் - திருநெய்த்தானமும், பிதற்றாய்-(மனமே) நீ பிதற்றக்கடவாய்!, எ - று.

(வி-ரை.) குடந்தை - கும்பகோணம். (க)

அண்ணாமலை யீங்கோயு மத்திமுத்தா
றகலாமுது குன்றங்கொடுங் குன்றமுங்

கண்ணார்கழுக் குன்றங் கயிலைகோணம்
பயில்கற்குடி காளத்தி வாட்போக்கியும்
பண்ணார்மொழி மங்கையோர் பங்குடையான்
பாரங்குன்றம் பருப்பதம் பேணிநின்றே
யெண்ணாயிர வும்பகலு மிடும்பைக்
கடனீந்த லாங் காரணமே.

(ப-ரை.) அண்ணாமலை - திருவண்ணாமலை, ஈங்கோயும் - திருவீங்கோயும், அத்தி - திருவத்தி, முத்தாறு அகலா முதுகுன்றம் - மணிமுத்தாநதி நீங்காத பழமலை, கொடுங்குன்றமும் - திருக்கொடுங்குன்றமும், கண் ஆர் கழுக்குன்றம் - இடமகன்ற திருக்கழுக்குன்றம், கயிலை - திருக்கயிலை, கோணம் - திருக்கோணம், பயில் கற்குடி - வசித்தற்குரிய திருக்கற்குடி, காளத்தி - திருக்காளத்தி, வாட்போக்கியும் - திருவாட்போக்கியும், பண் ஆர் மொழி - பண்போலுஞ் சொல்லையுடைய, மங்கை - உமாதேவியை, ஓர் பங்கு உடையான் - ஒரு பாகத்தி லுடையவனது, பாரங்குன்றம் - திருப்பரங்குன்றம், பருப்பதம் - திருப்பருப்பதம், (ஆகிய இவற்றை) இரவும் பகலும் - இரவினும் பகலினும், பேணி நின்று எண்ணாய் - விரும்பி நின்று நினைக்கக்கடவை!, (அவ்வாறு நினைத்தல்), இடும்பைக் கடல் நீந்தல் ஆம் காரணம் - துன்பக்கடலை நீந்துதற்குரிய காரணமாகும், எ - று.

(வி - ரை.) கண் ஆர்-பெருமை பொருந்திய எனினுமாம். (உ)

அட்டானமென் றோதியநா லிரண்டு
மழகன்னுறை காவனைத்துந் துறைக
ளெட்டாந்திரு மூர்த்தியின்கா டொன்பதுங்
குளமூன்றுங் களமஞ்சும் பாடிநான்கு
மட்டார்குழ லாண்மலை மங்கைபங்கன்
மதிக்கும்மிட மாகியபாழி மூன்றுஞ்
சிட்டானவன் பாசூரென்றே விரும்பா
யரும்பாவங்க ளாயின தேய்ந்தறவே.

(ப - ரை.) அட்டானமென்று ஓதிய நால் இரண்டும் - அட்டான மென்று சொல்லப்பட்ட எட்டும், அழகன் உறை கா அனைத்தும் - அழகனாகிய சிவபெருமான் வாழ்கின்ற காக்க ளனைத்தும், துறைகள் எட்டாம் திருமூர்த்தியின் காடு ஒன்பதும் - அஷ்டமூர்த்தியின் காடு ஒன்பதும், குளம் மூன்றும் - குளங்கள் மூன்றும், களம் அஞ்சும் - களங்கள் ஐந்தும், பாடி நான்கும் - பாடிகள் நான்கும்,

மட்டு ஆர் குழலாள் மலை மங்கை பங்கன்-தேன் ஒழுகுகின்ற கூந்தலையுடையவளாகிய பார்வதிபாகன், மதிக்கும் இடம் ஆகிய பாழி மூன்றும் - மதித்தற்குரிய இடங்களாகிய பாழிகள் மூன்றும், சிட்டானவன் பாசூர் - மேலானவனுடைய பாசூரும், என்றே - என்று சொல்லாநின்றே, விரும்பாய் - விரும்பக்கடவை, (அப்படி விரும்புதல் யாதுக்கெனின்) அரும் பாவங்கள் ஆயின தேய்ந்து அறவே - நீக்கிக் கொள்ளுதற் கரிதாகிய பாவங்களானவை தேய்ந்தொழியவேயாம், எ - று. (௩)

அறப்பள்ளியகத்தி யான்பள்ளி வெள்ளைப்பொடிப்பூ [சி
நீறணிவானமர் காட்டுப்பள்ளி
சிறப்பள்ளி சிராப்பள்ளி செம்பொன்பள்ளி
திருநனிபள்ளி சீர்மகேந் திரத்துப்
பிறப்பில்லவன் பள்ளிவெள்ளச் சடையான்
விரும்புமிடைப் பள்ளிவண் சக்கரமா
லுறைப்பாலடி போற்றக்கொடுத்த பள்ளி
யுணராய்மட நெஞ்சமே யுன்னிநின்றே.

(ப-ரை.) அறப்பள்ளி—, அகத்தியான்பள்ளி—, வெள்ளைப் பொடி பூசி நீறு அணிவான் - வெள்ளைப்பொடி பூசுவோனும் நீறணிவோனுமாகிய சிவபெருமான், அமர் - விரும்புகிற, காட்டுப் பள்ளி - திருக்காட்டுப்பள்ளி, சிறப்பள்ளி - சிறப்பள்ளி, சிராப் பள்ளி—, செம்பொன்பள்ளி—, திருநனிபள்ளி—, சீர் மகேந்திரத் துப் பிறப்பில்லவன் பள்ளி-சிறப்புள்ள மகேந்திரத்துப் பிறப்பிலான் பள்ளி; வெள்ளச் சடையான் விரும்பும் இடைப்பள்ளி - கங்கைச் சடையான் விரும்புகின்ற இடைப்பள்ளி; மால் - திருமால், உறைப் பால் - மனவுறுதியால், அடி போற்ற - திருவடியை வழிபட, வண் சக்கரம் கொடுத்த பள்ளி - வளவிய சக்கரங் கொடுத்த பள்ளி, (ஆகிய இவற்றை) மடம் நெஞ்சமே - அறியாமையுள்ள மனமே!, உன்னி நின்று - நினைத்து நின்று, உணராய் - அறியக்கடவாய்!, எ - று. (௪)

ஆறைவட மாகறலம்ப ரையா
றணியார்பெரு வேளூர்விளமர் தெங்கூர்
சேறைதுலை புகலூ ரகலா
திவைகாதலித் தானவன் சேர்பதியே.

(ப-ரை.) ஆறை - திருவாறை, வடமாகறல்-திருவடமாகறல், அம்பர்-திருவம்பர், ஐயாறு-திருவையாறு, அணி ஆர் பெருவேளூர் -

அழகு பொருந்திய திருப்பெருவேளூர், விளமர் - திருவிளமர், தெங்கூர் - திருத்தெங்கூர், சேறை - திருச்சேறை, துலை - திருத்துலை, புகலூர் - திருப்புகலூர், இவை - இவைகளை, அவன் - அவ்விறைவன், அகலாது - நீங்காமல், சேர் பதி காதலித்தான் - சேர்பதிகளாக விரும்பினான், எ - று. (ரு)

மனவஞ்சர்மற் றோடமுன் மாதராரு
 மதிகூர்திருக் கூடலி லாலவாயு
மினவஞ்சொலிலா விடைமா மருது
 மிரும்பைப்பதி மாகாளம் வெற்றியூருங்
கனமஞ்சன மால்விடையான் விரும்புங்
 கருகாவூர் நல்லூர் பெரும்புலியூர்
தனமென்சொலிற் றஞ்சமென்றே நினைமின்
 றவமாமல மாயினதா மறுமே.

(ப-ரை.) மனவஞ்சர் ஓட-மனவஞ்சமுள்ள ஆடவர் ஓட, முன் மாதராரும்-எதிரே மாதர்களும், மதி கூர்-அறிவு மிகுந்த, திருக்கூடலில் ஆலவாயும் - கூடலிலுள்ள திருவாலவாயும், இன வன் சொல் இல்லா -மிகுதியாகிய கடுஞ்சொற்க ளில்லாத, இடைமருதும்-திருவிடைமருதூரும், இரும்பைப்பதி - திருவிரும்பைப்பதியும், மாகாளம் - திருமாகாளமும், வெற்றியூரும்-திருவெற்றியூரும், கனம் மஞ்ச அன்ன மால் விடையான் விரும்பும் - பெரிய மேகம்போல் பவனாகிய திருமால் விடையை யுடையவன் விரும்புகின்ற, கருகாவூர் - திருக்கருகாவூரும், நல்லூர் - திருநல்லூரும், பெரும்புலியூர் - திருப்பெரும்புலியூரும், (ஆகிய இவை யாவும்) தனம் - நமக்கு நிதிகளாம்; என் சொலின் - என் சொல்லினால், தஞ்சம் என்றே - பற்றுக்கோடென்றே, நினைமின் - நினையுங்கள்!, (நினைப்பீராயின்) தவம் ஆம் - தவம் பலிக்கும்; மலமாயின தாம் அறும் - மலங்களானவை தாமே அற்றொழியும், எ - று.

(வி - ரை.) மலம் - மும்மலங்கள்; அவை: ஆணவம், மாயை, காமியம் என்பன. தாம் அசை யெனினுமாம். (சு)

மாட்டூர்மடப் பாச்சிலாச் சிராம
 முண்டீச்சரம் வாதவூர் வாரணாசி
காட்டூர்கடம் பூர் படம்பக்கங் கொட்டுங்
 கடலொற்றியூர் மற்றுறையூ ரவையுங்
கோட்டூர் திருவாமாத்தூர் கோழம்பமுங்
 கொடுங்கோவலூர் திருக்குணவாயில்.

(ப - ரை.) மாட்டூர் - திருமாட்டூர், மடப்பாச்சிலாச்சிராமம் - திருமடப்பாச்சிலாச்சிராமம், முண்டீச்சரம் - திருமுண்டீச்சரம், வாதவூர் - திருவாதவூர், வாரணாசி - திருவாரணாசி, காட்டூர் - திருக்காட்டூர், கடம்பூர் - திருக்கடம்பூர், படம்பக்கம் - திருப்படம்பக்கம், கொட்டும் - திருக்கொட்டும், கடல் ஒற்றியூர் - கடற்கரையிலுள்ள திருவொற்றியூர், மல் துறையூர் - வளமுள்ள திருத்துறையூர், அவையும் - அவைகளும், கோட்டூர் - திருக்கோட்டூர், திருவாமாத்தூர்—, கோழம்பமும் - திருக்கோழம்பமும், கொடுங்கோவலூர் - திருக்கொடுங்கோவலூர், திருக்குணவாயில்—, எ - று.

(வி - ரை.) வாரணாசி - காசி. (எ)

குலாவுதிங்கட் சடையான் குளிரும்பரிதிநியமம்
போற்றூ ரடியார்வழி பாடொழியாத்
தென்புறம்பயம் பூவணம் பூழியூருங்
காற்றூர்வரை யன்றெடுத்தான் முடிதோணெரித்
துறைகோயி லென்றென்று நீகருதே. [கா

(ப - ரை.) குலாவு - விளங்குகின்ற, திங்கள் சடையான் - சந்திரசேகரனது, குளிரும் - குளிர்க்க, பரிதிநியமம் - திருப்பரிதி நியமம், போற்றூர் - திருப்போற்றூர், அடியார் வழிபாடு ஒழியா - அடியவர் வழிபாடு நீங்காத, தென்புறம்பயம் - திருத்தென்புறம்பயம், பூவணம் - திருப்பூவணம், பூழியூரும் - திருப்பூழியூரும், காற்றூர் - திருக்காற்றூர், வரை அன்று எடுத்தான் - கயிலாயமலையை அந்நாளி லெடுத்தவனாகிய ராவணனது, முடி தோள் நெரித்தான் - முடிகளையும் தோள்களையும் நெரித்தவனாகிய சிவபிரான், உறை - வாழ்கின்ற, கோயில் என்று - திருப்பதிகளென்று, என்றும் - எந்நாளும், நீ கருது - நீ நினைப்பாயாக, எ - று. (அ)

நெற்குன்ற மோத்தூர் நிறைநீர்மருக
னெடுவாயில் குறும்பலா நீடுதிரு
நற்குன்றம் வலப்புர நாகேச்சர
நளிர்சோலையுஞ் சேனைமாகாளம் வாய்மூர்
கற்குன்றமொன் றேந்தி மழைதடுத்த
கடல்வண்ண னு மாமலரோனுங் காணச்
சொற்கென்றுந் தொலைவிலாதா னுறையுங்
குடமூக்கென்று சொல்லிக்குலா வுமினே.

(ப - ரை.) நெற்குன்றம் - திருநெற்குன்றம், ஓத்தூர் - திருவோத்தூர், நிறை நீர் மருகல் - நிறைந்த நீரையுடைய திருமருகல், நெடு வாயில் - திருநெடுவாயில், குறும்பலா - திருக்குறும்பலா, நீடு திருநற்குன்றம்-பெரிய திருநற்குன்றம், வலம்புரம் - திருவலம்புரம், நாகேச்சரம்-திருநாகேச்சரம், நளிர்சோலையும் - திருநளிர்சோலையும், சேனை மாகாளம் - திருச்சேனை மாகாளம், வாய்மூர் - திருவாய்மூர், கல் குன்றம் ஒன்று ஏந்தி - கற்குன்றம் ஒன்றை யேந்தி, மழை தடுத்த - மழையைத் தடுத்த, கடல் வண்ணனும் - கடல் வண்ணனாகிய திருமாலும், மாமலரோனும் - மாமலரோனாகிய பிரமனும், காணா - காணவொண்ணாத, சொற்கு என்றும் தொலைவிலாதான்-சொற்களுக் கடங்காதவனாகிய சிவபெருமான், உறையும்-வாழ்கின்ற, குடமூக்கு- திருக்குடமூக்கு, என்று சொல்லி - என்று சொல்லா நின்று, குலாவுமின் - கொண்டாடுங்கள்!, எ - று.

(வி - ரை.) 'கற்குன்றமொன்று' என்றது கோவர்த்தந மலையை. (க)

குத்தங்குடி வேதி குடிபுனல்சூழ்
 குருந்தங்குடி தேவன் குடிமருவு
மத்தங்குடி தண்டிரு வண்குடியு
 மலம்புஞ்சலந் தன்சடை வைத்துகந்
நித்தன் னிமலனுமை யோடுங்கூட
 நெடுங்கால முறைவிட மென்றுசொல்லாப்
புத்தர்புறங் கூறிய புன்சமணர்
 நெடும்பொய்களை விட்டு நினைந்துய் மினே.

(ப - ரை.)குத்தங்குடி - திருக்குத்தங்குடி, வேதிகுடி - திருவேதிகுடி, புனல் சூழ் - நீர்சூழ்ந்த, குருந்தங்குடி-திருக்குருந்தங்குடி, தேவன்குடி - திருத்தேவன்குடி, மருவு மத்தங்குடி-பொருந்திய திருமத்தங்குடி, தண் - குளிர்ந்த, திருவண்குடியும்—, அலம்பும் சலம் - அலம்பாநின்ற நீரை, தன் சடை வைத்து உகந்த - தன் சடையில் வைத்துக் களித்த, நித்தன் - நித்தனும், நிமலன் - நிர்மலனுமாகிய சிவபெருமான், உமையோடுங்கூட - உமாதேவியோடுகூட, நெடுங் காலம் - பெருங்காலம், உறைவிடம் என்று சொல்லா-உறைவிடங்களென் றுசொல்லி, புத்தர்-புத்தரும், புறங்கூறிய புன் சமணர் - புறங் கூறுகின்ற புல்லிய சமணரும் ஆகிய அவர்களது, நெடும் பொய்களை விட்டு - பெரும் பொய்களை விட்டு, நினைந்து - நினைத்து, உய்மின் - உய்யுங்கள்! எ - று.

(வி - ரை) அலம்புஞ் சலம் என்றது கங்கையை. (௰)

அம்மானை யருந்தவ மாகி நின்ற
வமரர்பெரு மான்பதி யான வுன்னிக்
கொய்ம்மா மலர்ச்சோலை குலாவு கொச்சைக்
கிறைவன் சிவஞான சம்பந்தன் சொன்ன
விம்மாலை யீரைந்து மிருநி லத்தி
லிரவும் பகலு நினைந்தேத்தி நின்று
விம்மா வெருவா விரும்பும் மடியார்
விதியார் பிரியார் சிவன்சே வடிக்கே.

(ப - ரை.) அம்மானை-சிவபெருமானை, அருந்தவம் ஆகிநின்ற - அரிய தவம் பெருகி நின்ற, அமரர் பெருமான் - தேவர்பிரானது, பதியான உன்னி - திருப்பதிகளானவற்றை நினைத்து, கொய் - பறிக்கப்படுகிற, மா மலர்ச் சோலை குலாவு - பெரிய பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த, கொச்சைக்கு இறைவன் - கொச்சைப்பதிக்குத் தலைவன், சிவஞானசம்பந்தன்—, சொன்ன-சொல்லிய, இ மாலை ஈரைந்தும் - இந்தச் சொன்மாலையாகிய பத்துப்பாடலும், இரு நிலத்தில் - பெரிய வுலகத்தில், இரவும் பகலும் நின்று நினைந்து எத்தி - இரவினும் பகலினும் நினைந்து துதித்துநின்று, விம்மா - விம்மி, வெருவா - வெருவி, விரும்பும் - விரும்புகிற, அடியார் - அடியவர், விதியார் - விதிக்கப்படார், சிவன் சேவடிக்கே பிரியார் - சிவன் சேவடியைப் பிரியமாட்டார், எ - று.

(வி - ரை.) கொச்சை - சீகாழி. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனர்

திருக்ஷேத்திரக் கோவை.

ஆறுந் திருமுறை.

திருத்தாண்டகம்.

கோயிற்றிறம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைச்சிற் றம்பலமுஞ் செய்பொன் பள்ளி
தேவன்குடி சிராப்பள்ளி தெங்கூர்
கொல்லிக்குளி றறைப்பள்ளி கோவல்
வீரட்டங் கோகரணங் கோடி காவு

முல்லைப் புறவ முருகன் பூண்டி
 முழையூர் பழையாறை சத்திமுற்றங்
கல்லிற் றிகழ்சீரார் காளத்தியும்
 கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(ப - ரை.) தில்லைச் சிற்றம்பலமும் - தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலும், செம்பொன்பள்ளி - திருச்செம்பொன்பள்ளியிலும், தேவன்குடி - திருத்தேவன்குடியிலும், சிராப்பள்ளி - திருச்சிராப்பள்ளியிலும், தெங்கூர் - திருத்தெங்கூரிலும், கொல்லி - கொல்லிமலையிலுள்ள, குளிர் - குளிர்ந்த, அறைப்பள்ளி - திருவறைப்பள்ளியிலும், கோவல் - திருக்கோவலூரிலும், வீரட்டம் - திருவீரட்டத்திலும், கோகரணம் - கோகரணத்திலும், கோடிகா - திருக்கோடிகாவிலும், முல்லைப்புறவம் - திருமுல்லைப்புறவத்திலும், முருகன்பூண்டி - திருமுருகன்பூண்டியிலும், முழையூர் - திருமுழையூரிலும், பழையாறை - திருப்பழையாறையிலும், சத்திமுற்றம் - திருச்சத்திமுற்றத்திலும், கல்லில் திகழ் சீர் ஆர் காளத்தியும் - மலையில் விளங்குகின்ற சிறப்புப் பொருந்திய திருக்காளத்தியிலும், கயிலாய நாதனையே காணலாம் - கயிலாயநாதனையே சேவிக்கலாம், எ - று. (௯)

ஆரூர்மூ லட்டான மானைக் காவு
 மாக்கூரிற் றான்றோன்றி மாட மாலூர்
பேரூர் பிரமபுரம் பேரா வூரும்
 பெருந்துறை காம்பீலி பிடவூர் பேணுங்
கூரார் குறுக்கை வீரட் டானமுங்
 கோட்டூர் குடமூக்குக் கோழம்பமுங்
காரார் கழுக்குன் றுங் கானப் பேருங்
 கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(ப - ரை.) ஆரூர்—, மூலட்டானம்—, ஆனைக்கா—, ஆக்கூர்—, தான்றோன்றி—, மாடமாலூர்—, பேரூர்—, பிரமபுரம்—, பேராவூர்—, பெருந்துறை—, காம்பீலி—, பிடவூர்—, பேணும் - விரும்புகிற, கூர் ஆர் - சிறப்பமைந்த, குறுக்கை—, வீரட்டானம்—, கோட்டூர்—, குடமூக்கு—, கோழம்பம்—, கார் ஆர் - மேகங்கள் தவழ்கின்ற, கழுக்குன்றம்—, கானப்பேர்—, (ஆகிய இத் திருப்பதிக ளெல்லாவற்றிலும்) கயிலாய நாதனையே காணலாம்—, எ - று. (௨)

(வி - ரை.) குடமூக்கு - இது இக் காலத்தில் கும்பகோணமென்று வழங்கப்படுகிறது.

இடைமரு தீங்கோ யிராமேச்சர
மின்னம்ப ரேரிடவை யேமப்பேறூர்
சடைமுடி சாலைக் குடி தக்களூர்
தலையா லங்காடு தலைச்சங் காடு
கொடுமுடி குற்றாலங் கொள்ளம் பூதூர்
கோத்திட்டை கோட்டாறு கோட்டுக் காடு
கடைமுடி கானூர் கடம்பந்துறை
கயிலாய நாதனையே காணலாமே.

(ப - ரை.) இடைமருது—, ஈங்கோய்—, இராமேச்சரம்—, இன்னம்பர்—, இடவை—, ஏமப்பேறூர்—, சடைமுடி—, சாலைக்குடி—, தக்களூர்—, தலையாலங்காடு—, தலைச்சங்காடு—, கொடுமுடி—, குற்றாலம்—, கொள்ளம்பூதூர்—, கோத்திட்டை—, கோட்டாறு—, கோட்டுக்காடு—, கடைமுடி—, கானூர்—, கடம்பந்துறை—, (ஆகிய இத் திருப்பதிக ளெல்லாவற்றிலும்) கயிலாய நாதனையே காணலாம்—, எ - று. (௩)

எச்சி லிளம ரேம நல்லூ
ரிலம்பையங் கோட்டூ ரிறையான் சேரி
யச்சிறு பாக்க மளப்பூ ரம்ப
ராவடு தண்டுறை யழுந்தூ ராறை
கச்சினங் கற்குடி கச்சூ ராலக்
கோயில் கரவீரங் காட்டுப் பள்ளி
கச்சிப் பலதளியு மேகம் பத்துங்
கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(ப - ரை.) எச்சிலிளமர்—, ஏமநல்லூர்—, இலம்பையம்—, கோட்டூர்—, இறையான்சேரி—, அச்சிறுபாக்கம்—, அளப்பூர்—, அம்பர்—, ஆவடுதண்டுறை—, அழுந்தூர்—, ஆறை—, கச்சினம்—, கற்குடி—, கச்சூர்—, ஆலக்கோயில்—, கரவீரம்—, காட்டுப்பள்ளி—, கச்சிப்பலதளி—, ஏகம்பம்—, (ஆகிய இத் திருப்பதிக ளெல்லாவற்றிலும்) கயிலாய நாதனையே காணலாம்—, எ - று. (௪)

கொடுங்கோளூ ரஞ்சைக் களஞ்செங் குன்றூர்
கொங்கணங் குன்றியூர் குரக்குக் காவு
நெடுங்கள நன்னில நெல்லிக் காவு
நின்றியூர் நீடூர் நியம நல்லூ

றிடும்பா வனமெழு மூரேழூர் தோழூ
 ரெறும்பியூ ரேராரு மேம கூடங்
கடம்பை யிளங்கோயி றன்னி னுள்ளுங்
 கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(ப - ரை.) கொடுங்கோளூர்—, அஞ்சைக்களம்—, செங்குன்றூர்—, கொங்கணம்—, குன்றியூர்—, குரக்குச்காவு—, நெடுங்களம்—, நன்னிலம்—, நெல்விக்காவு—, நின்றியூர்—, நீடூர்—, நியமநல்லூர்—, இடும்பாவனம்—, எழுமூர்—, ஏழூர்—, தோழூர்—, எறும்பியூர்—, ஏமகூடம்—, கடம்பை—, இளங்கோயில்—, (ஆகிய இத் திருப்பதிக ளெல்லாவற்றிலும்) கயிலாய நாதனையே காண லாம்—, எ - று. (ரு)

மண்ணிப் படிக்கரை வாழ்கொளி புத்தூர்
 வக்கரை மந்தாரம் * வார ணாசி
வெண்ணி விளத்தொட்டி வேள்விக்குடி
 விளமர் விராடபுரம் வேட்களத்தும்
பெண்ணை யருட்டுறைதண் பெண்ணாகடம்
 பிரம்பில் பெரும்புலியூர் பெருவேளூருங்
கண்ணை களர்க்காறை கழிப்பாலையுங்
 கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(ப-ரை.) மண்ணிப்படிக்கரை—, வாழ்கொளிபுத்தூர்—, வக்கரை—, மந்தாரம்—, வாரணாசி—, வெண்ணி—, விளத்தொட்டி—, வேள்விக்குடி—, விளமர்—, விராடபுரம்—, வேட்களம்—, பெண்ணை—, அருட்டுறை—, பெண்ணாகடம்—, பிரம்பில்—, பெரும்புலியூர்—, பெருவேளூர்—, களர்க்காறை—, கழிப்பாலை—, (ஆகிய இத் திருப்பதிக ளெல்லாவற்றிலும்) கயிலாய நாதனையே காண லாம்—, எ - று. (சு)

வீழி மிழலைவெண் காடு வேங்கூர்
 வேதி குடிவிசய மங்கை வியலூ
ராழி யகத்தியான் பள்ளி யண்ணா
 மலையா லங்காடு மரதைப்பெரும்
பாழி பழனம் பனந்தாள் பாதாளம்
 பாராய்த்துறை பைஞ்ஞீலி பனங்காட் டூர்தண்

---

* வாரணாசி என்றது அவிமுத்தத் தலமாகிய ஸ்ரீ காசி க்ஷேத்திரத்தை. இதுவும் வைப்புத் தலமென்றே சொல்லப்படுகின்றது.

காழி கடனாகைக் காரோ ணத்தும்
கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(ப - ரை.) வீழிமிழலை—, வெண்காடு—, வேங்கூர்—, வேதிகுடி—, விசயமங்கை—, வியலூர்—, ஆழி—, அகத்தியான்பள்ளி—, அண்ணாமலை—, ஆலங்காடு—, அரதை—, பெரும்பாழி—, பழனம்—, பனந்தாள்—, பாதாளம்—, பராய்த்துறை—, பைஞ்ஞீலி—, பனங்காட்டூர்—, காழி—, நாகைக்காரோணம்—, (ஆகிய இத் திருப்பதிக ளெல்லாவற்றிலும்) கயிலாய நாதனையே காணலாம்—, எ-று.

உஞ்சேனை மாகாள மூற லோத்தூ
ருருத்திர கோடி மறைக்காட் டுள்ளு
மஞ்சார் பொதியின் மலைதஞ்சை வழுவூர்
வீரட்ட மாதானங் கேதா ரத்தும்
வெஞ்சமாக் கூடன்மீ யச்சூர் வைகா
வேதீச் சுரம்விவீ சுரம்வெற்றி யூருங்
கஞ்ச னூர்கஞ் சாறுபஞ் சாக்கையுங்
கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(ப - ரை.) உஞ்சேனைமாகாளம்—, ஊறல்—, ஒத்தூர்—, உருத்திரகோடி—, மறைக்காடு—, பொதியின்மலை—, தஞ்சை—, வழுவூர்—, வீரட்டம்—, மாதானம்—, கேதாரம்—, வெஞ்சமாக்கூடல்—, மீயச்சூர்—, வைகா—, வேதீச்சுரம்—, விவீசுரம்—, வெற்றியூர்—, கஞ்சனூர்—, கஞ்சாறு—, பஞ்சாக்கை—, (ஆகிய இத்திருப்பதிகளெல்லாவற்றிலும்) கயிலாய நாதனையே காணலாம்—, எ - று. (அ)

திண்டீச் சரஞ்சேய்ஞ லூர்செம்பொன் பள்ளி
தேவூர் சிரபுரஞ் சிற்றேமஞ் சேறை
கொண்டீச் சரங்கூந்த லூர்கூழை யூர்கூடல்
குருகாவூர் வெள்ளடை குமரி கொங்கு
அண்டர் தொழுமதிகை வீரட் டான
மையா றசோகந்தி மாமாத் தூருங்
கண்டியூர் வீரட்டங் கருகா வூருங்
கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(ப - ரை.) திண்டீச்சரம்—, சேய்ஞலூர்—, செம்பொன்பள்ளி—, தேவூர்—, சிரபுரம்—, சிற்றேமம்—, சேறை—, கொண்டீச்சரம்—, கூந்தலூர்—, கூழையூர்—, கூடல்—, குருகாவூர்—,

வெள்ளடை—, குமரி—, கொங்கு—, அண்டர் தொழும் - தேவர்கள் வழிபடுகிற, அதிகை—, வீரட்டானம்—, ஐயாறு—, அசோகந்தி—, ஆமாத்தூர்—, கண்டியூர்—, வீரட்டம்—, கருகாவூர்—, (ஆகிய இத் திருப்பதிக ளெல்லாவற்றிலும்) கயிலாய நாதனையே காணலாம்—, எ - று. (௯)

நறையூரிற் சித்தீச் சரநள் ளாறு
நாரையூர் நாகேச் சரநல் லூர்நல்ல
துறையூர் சோற்றுத் துறைசூல மங்கை
தோணிபுரந் துருத்தி சோமீச்சர
முறையூர் கடலொற்றி யூரூற் றத்தூ
ரோமாம் புலியூரோ ரேட கத்துங்
கறையூர் கருப்பறியல் கன்றாப் பூருங்
கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(ப - ரை.) நறையூர்—, சித்தீச்சரம்—, நள்ளாறு—, நாரையூர்—, நாகேச்சரம்—, நல்லூர்—, துறையூர்—, சோற்றுத்துறை—, சூலமங்கை—, தோணிபுரம்—, துருத்தி—, சோமீச்சரம்—, உறையூர்—, ஒற்றியூர்—, ஊற்றத்தூர்—, ஓமாம்புலியூர்—, ஏடகம்—, கறையூர்—, கருப்பறியல்—, கன்றாப்பூர்—, (ஆகிய இத் திருப்பதிக ளெல்லாவற்றிலும்) கயிலாய நாதனையே காணலாம்—, எ-று. (௧௦)

புலிவலம் புத்தூர் புகலூர் புன்கூர்
புறம்பயம் பூவணம் பொய்கை நல்லூர்
வலிவல மாற்பேறு வாய்மூர் வைகல்
வலஞ்சுழி வாஞ்சிய மருகல் வன்னி
நிலமலிநெய்த் தானத்தோ டெத்தா னத்து
நிலவு பெருங்கோயில் பலகண்டாற் றொண்டீர்
கலிமலி மிக்கோனைக் கால்விர லாற்செற்ற
கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(ப - ரை.) புலிவலம்—, புத்தூர்—, புகலூர்—, புன்கூர்—, புறம்பயம்—, பூவணம்—, பொய்கைநல்லூர்—, வலிவலம்—, மாற்பேறு—, வாய்மூர்—, வைகல்—, வலஞ்சுழி—, வாஞ்சியம்—, மருகல்—, வன்னி—, நெய்த்தானம் (இத் திருப்பதிகளில்) கயிலாய நாதனையே காணலாம்—, எ - று. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனர்

ஊர்த்தொகை.

ஏழாந் திருமுறை.

பண் - பழம்பஞ்சுரம்.

கோயிற்றிறம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காட்டூர்க் கடலே கடம்பூர் மலையே கானப் பேரூராய்
கோட்டூர்க் கொழுந்தே யழுந்தூ ரரசே கொழுநற் கொல்
பாட்டூர் பலரும் பரவப் படுவாய் பனங்காட் டூரானே[லேறே
மாட்டூ ரறவா மறவா துன்னைப் பாடப் பணியாயே.

(ப - ரை.) காட்டூர் கடலே - காட்டூரி லெழுந்தருளிய (கரு ணைக்) கடலே!, கடம்பூர் மலையே - கடம்பூரி லெழுந்தருளிய குணமலையே!, கானப்பேரூராய் - கானப்பேர் என்னும் ஊரிலெழுந் தருளி யிருப்பவனே!, கோட்டூர் கொழுந்தே - கோட்டூர்க் கொழு ந்தே, அழுந்தூர் அரசே--, கொழுநல் கொல்லேறே—, பாட்டூர் பலரும் பரவப்படுவாய் - பாடல்களால் ஊர்தோறுமுள்ள பலராலும் துதிக்கப்படுவோனே!, பனங்காட்டூரானே--, மாட்டு ஊர் அறவா- இடபத்தை நடத்துகின்ற தருமசொரூபனே!, உன்னை மறவாது பாட பணியாய் - உன்னை மறவாமல் பாடும்வண்ணம் (அடியேனை) நியமித்தருள்வாயாக!, எ - று.

(வி - ரை.) கொல் ஏறு - (பகைவராகிய யானைகளைக்) கொல்லுகின்ற ஆண் சிங்கம். (க)

கொங்கிற் குறும்பிற் குரக்குத் தளியாய் குழகா குற்றாலா
மங்குற் றிரிவாய் வானோர் தலைவா வாய்மூர் மணவாளா
சங்கைக் குழையார் செவியா வழகா வவியா வனலேந்திக்
கங்குற் புறங்காட் டாடீ யடியார் கவலை களையாயே.

(ப - ரை.) கொங்கில் குறும்பில் - கொங்குநாட்டில் குறும் பூரிலுள்ள, குரக்குத்தளியாய் - குரக்குத்தளியை யுடையவனே!, குழகா - குழகனே!, குற்றாலா - குற்றாலத்தையுடையவனே!, மங்

குல் திரிவாய் - இரவில் சஞ்சரிப்பவனே!, வானோர் தலைவா - தேவர் பிரானே!, வாய்மூர் மணவாளா - வாய்மூருக்குத் தலைவனே!, சங்கக்குழை ஆர் செவியா - சங்கக்குழை யணிந்த செவியையுடையவனே!, அழகா - அழகனே!, அவியா அனல் ஏந்தி - தணியாத அக்கினியைத் தாங்கி, கங்குல் - இராக்காலத்தில், புறங்காட்டு ஆடீ - புறங்காட்டி லாடுவோனே!, அடியார் கவலை - அடியவரது துன்பத்தை, களையாய் - நீக்கியருள்வாயாக! எ - று.

(வி - ரை.) குழகன் - அழகன். புறங்காடு - மயானம். (உ)

திறைக்காட் டானே நெஞ்சத் தானே
நின்றி யூரானே
மிறைக்காட் டானே புனல்சேர் சடையா
யனல்சேர் கையானே
மறைக்காட் டானே திருமாந் துறையாய்
மாகோ ணத்தானே
யிறைக்காட் டாயே யெங்கட் குன்னை
யெம்மான் றம்மானே.

(ப - ரை.) திறைக் காட்டானே - திறைக்காட்டை யுடையவனே!, நெஞ்சத்தானே - (அடியாரது) மனத்தி லிருப்பவனே!, நின்றியூரானே - நின்றியூரை யுடையவனே!, மிறைக்காட்டானே - மிறைக்காட்டை யுடையவனே!, புனல் சேர் சடையாய் - கங்கை பொருந்திய சடையை யுடையவனே!, மறைக்காட்டானே - மறைக்காட்டை யுடையவனே!, திருமாந்துறையாய் - திருமாந்துறையை யுடையவனே!, மாகோணத்தானே - மாகோணத்தை யுடையவனே!, எம்மான் தம்மானே - எம்பெருமானாகிய இறைவனே!, எங்கட்கு - எங்களுக்கு, உன்னை - உன்னை, இறைக்காட்டாய் - இறையாகத் தந்தருளாய், எ - று.

(வி - ரை) 'இறைக்காட்டாய்' என்பதற்குச் 'சிறிது காட்டியருளாய்' என்றுரைத்தலுமாம். (ங)

ஆரூ ரத்தா வையாற் றமுதே யளப்பூ ரம்மானே
காரூர் பொழில்கள் புடைசூழ் புறவிற் கருகா வூரானே
பேரூ ருறைவாய் பட்டிப் பெருமான் பிறவா நெறியானே
பாரூர் பலரும் பரவப் படுவாய் பாசூ ரம்மானே.

(ப - ரை.) ஆரூர் அத்தா - ஆரூரத்தனே!. ஐயாற்று அமுதே - ஐயாற்றிலுள்ள அமுதமே!, அளப்பூர் அம்மானே - அளப்பூரி

அன்ன அம்மானே!, கார் வளர் பொழில்கள் புடை சூழ் - கருமை யாகிய சோலைகள் பக்கத்தில் சூழ்ந்த, புறவில் கருகாவூரானே - புறவினோடு கருகாவூரை யுடையவனே!, பேரூர் உறைவாய் - பேரூரில் வாழ்பவனே!, பட்டிப்பெருமான் - பட்டிப்பெருமானே!, பிறவா நெறியானே - பிறவாத நெறியை யுடையவனே!, பார் வளர் பலரும் பரவப்படுவோய் - உலகத்திலுள்ள பலராலும் வழிபடப்படு வோனே!, பாசூர் அம்மானே - பாசூரிலுள்ள பெருமானே!, எ - று.

மருக லுறைவாய் மாகா ளத்தாய் மதியஞ் சடையானே
யருகற் பிணிநின் னடியார் மேல வகல வருளாயே
கருகற் குரலாய் வெண்ணிக் கரும்பே கானூர்க் கட்டியே
பருகப் பணியா யடியார்க் குன்னைப் பவளப் படியானே.

(ப - ரை.) மருகல் உறைவாய் - மருகலில் வாழ்பவனே!, மாகாளத்தாய்-மாகாளத்தை யுடையவனே!, மதி அம் சடையானே- பிறை யணிந்த அழகிய சடையை யுடையவனே!, அருகல் பிணி - மெலிதற்குக் காரணமாகிய நோய்கள், நின் அடியார்மேல - உன்னடி யவர் மேலனவற்றை, அகல அருளாய் - நீங்கும்படி அருள்செய்யக் கடவை!, கருகல் குரலாய் - கரிய கண்டத்தை யுடையவனே!, வெண்ணிக் கரும்பே - வெண்ணியிலுள்ள கரும்பே!, கானூர் கட்டி யே - கானூரிலுள்ள வெல்லமே!, பவளப் படியானே - பவளம் போலுந் திருமேனியை யுடையவனே!, அடியார்க்கு - அடியவர்க்கு, உன்னை—, பருகப் பணியாய் - பருகும்படி கிருபை செய்வாயாக!, எ - று. (௫)

தாங்கூர் பிணிநின் னடியார் மேல வகல வருளாயே
வேங்கூ ருறைவாய் விளமர் நகராய் விடையார் கொடியானே
நாங்கூ ருறைவாய் தேங்கூர் நகராய் நல்லூர் நம்பானே
பாங்கூர் பலிதேர் பரனே பரமா பழனப் பதியானே.

(ப-ரை.) நின் அடியார் மேல - உன்னடியார் மேலன வாகிய, கூர் பிணி-மிக்கபிணிகள், அகல-நீங்க, அருளாய்-அருள்செய்வாயாக!, வேங்கூர் உறைவாய் - வேங்கூரில் வாழ்பவனே!, விளமர் நகராய்- விளமர் நகரை யுடையவனே!, விடை ஆர் கொடியானே - இடபக் கொடியை யுடையவனே!, நாங்கூர் உறைவாய் - நாங்கூரில் வாழ் வோனே!, தேங்கூர் நகராய் - தேங்கூர் நகரை யுடையவனே!, நல்லூர் நம்பானே - நல்லூர் நம்பனே!, பாங்கு ஊர் - அழகிய

ஊர்கள்தோறும், பலி தேர் - பலி யெடுக்கிற, பரனே—, பரமா பரமனே!, பழனப் பதியானே - பழனப்பதியை யுடையவனே!, எ - று.

(வி - ரை.) நம்பனே யெனற்பாலது 'நம்பானே' என நீட்டல் பெற்றது. (சு)

தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தா
வானைக் காவல் கொண்டு நின்று ரறியா நெறியானே [ராய்
யானைக் காவி லானே பரானே யண்ணா மலையானே
யூனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே.

(ப - ரை.) தேனை காவல் கொண்டு - தேனைத் தன்னிடத்தே யுடையதாய், விண்ட - விரிந்த, கொன்றை - கொன்றை மலர்களாலாகிய, செழு தாராய் - செழிய மாலையை யுடையவனே!, வானை காவல் கொண்டு நின்றார் - தேவர்களும், அறியா நெறியானே - அறியாத நெறியை யுடையவனே!, ஆனைக்காவில் அரனே - ஆனைக்காவில் வாழ்கின்ற சிவனே!, பரனே—, அண்ணாமலையானே—, ஊனை காவல் கைவிட்டு - உடற் காப்பை நீங்கி, உன்னை உகப்பார் - உன்னை விரும்புவோர், உணர்வார் - (உன்னை) அறிவார்கள், எ-று.

(வி - ரை.) வானை காவல்கொண்டு நின்றார் - விண்ணுலகைக் காவலாகக் கொண்டு நின்றவர் - (தேவர்கள்). (எ)

> துருத்திச் சுடரே நெய்த்தா னத்தாய்
> சொல்லாய் கல்லாலா
> பருத்தி நியமத் துறைவாய் வெயிலாய்ப்
> பலவாய்க் காற்றானாய்
> திருத்தித் திருத்தி வந்தென் சிந்தை
> யிடங்கொள் கயிலாயா
> வருத்தித் துன்னை யடைந்தார் வினைக
> ளகல வருளாயே.

(ப - ரை.) துருத்திச் சுடரே - துருத்திச் சோதியே!, நெய்த்தானத்தாய் - நெய்த்தானத்தை யுடையவனே!, சொல் ஆய் கல்லாலா - வேதங்களா லாராயப்படுகிற கல்லால மரத்தின்கீழ் எழுந்தருளினவனே!, பருத்தி நியமத்து உறைவாய் - பருத்தி நியமத்தில் வாழ்பவனே!, வெயில் ஆய் - வெயிலாகி, பல ஆய் - பல பொருள்களாகி, காற்று ஆனாய் - காற்றானாய்; திருத்தித் திருத்தி வந்து -

மிகவும் திருத்தி வந்து, என் சிந்தை - என் மனத்தை, இடம் கொள் - இடமாகக் கொண்ட, கயிலாயா - கயிலாயனே!, அருத்தித்து - விரும்பி, உன்னை அடைந்தார் - உன்னை யடுத்தவர்களுடைய, வினைகள் அகல - வினைக ளொழியும்படி, அருளாய்-அருளக்கடவை, எ - று.

(வி - ரை.) சொல் - வேதம். (அ)

புலியூர்ச் சிற்றம் பலத்தாய் புகலூர்ப் போதா மூதூரா
பொலிசேர் புரமூன் றெரியச் செற்ற புரிபுன் சடையானே
வலிசே ரரக்கன் றடக்கை யைஞ்ஞான் கடர்த்த மதிசூடி
கலிசேர் புறவிற் கடவூ ராளி காண வருளாயே.

(ப - ரை.) புலியூர் சிற்றம்பலத்தாய் - புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தை யுடையவனே!, புகலூர்ப் போதா - புகலூரிலுள்ள அறிவனே!, மூதூரா - மூதூரை யுடையவனே!, பொலி சேர் - விளக்கம் பொருந்திய, புரம் மூன்று - முப்புரங்கள், எரிய - எரிந்தொழிய, செற்ற - (அவற்றை) வென்ற, புரி புன் சடையானே - முறுக்கை யுடைய புன் சடையை யுடையவனே!, வலி சேர் அரக்கன் - வலி பொருந்திய ராவணாசுரனது, ஐஞ்ஞான்கு தடக்கை - இருபது பெரிய கைகளையும், அடர்த்த - நெரித்த, மதி சூடீ - பிறை சூடீ!, கலி சேர் புறவில் - ஒலி பொருந்திய முல்லை நிலத்திலுள்ள, கடவூர் ஆளீ - கடவூரை யாள்வோனே!, காண அருளாய் - (உன்னை நான்) காணும் படிக் கிருபை செய்வாயாக!, எ - று.

(வி - ரை.) ஐஞ்ஞான்கு என்பதில் ஞகாம் நகாத்திற்குப் போலியாய் வந்தது. (கூ)

கைம்மா வுரிவை யம்மான் காக்கும்
  பலவூர் கருத்துன்னி
மைம்மாந் தடங்கண் மதுர மன்ன
  மொழியாண் மடச்சிங்கடி
தம்மா னூரன் சடையன் சிறுவ
  னடியன் றமிழ்மாலை
செம்மாந் திருந்து திருவாய் திறப்பார்
  சிவலோ கத்தாரே.

(ப - ரை.) கைம்மா உரிவை - யானைத் தோலையுடைய, அம்மான் காக்கும் - பெருமான் காக்கின்ற, பல ஊர் - பல திருப்பதி

களையும், கருத்து உன்னி - மனத்தில் நினைத்து, மை-அஞ்சன மெழு தப்பெற்ற, மா - மாவடு வகிர்போன்ற, தடம் கண் - பெரிய கண்களை யுடைய, மதுரம் அன்ன மொழியாள் - மதுரம்போலு மொழியை யுடையவளாகிய, மடச்சிங்கடி - மடச்சிங்கடிக்கும், தம்மான் ஊரன் சடையன் - தம்மானூரான் சடையனுக்கும், சிறுவன் - சிறுவனாகிய, அடியன்-அடியவனது, தமிழ் மாலை - தமிழ் மாலையை, செம்மாந் திருந்து - இறுமாந்திருந்து, திருவாய் திறப்பார் - திருவாய் திறப் பவர், சிவலோகத்தாரே - சிவலோகத்தை யுடையவரேயாவர், எ-று.

(வி-ரை.) திருவாய் திறப்பார்-திருவாய்மலர்ந்து பாடுவோர். ()

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்
திருவெழுகூற்றிருக்கை.

முதற்றிருமுறை.
சிவனுருவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓருரு வாயினை மானாங் காரத்
தீரியல் பாயொரு விண்முதல் பூதல
மொன்றிய விரிசுட ரும்பர்கள் பிறவும்
படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை
௫ யிருவரோ டொருவ னாகி நின்றனை
யோரா னீழ லொண்கழ லிரண்டு
முப்பொழு தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி
காட்டினை நாட்டமூன் றாகக் கோட்டினை
யிருநதி யரவமோ டொருமதி சூடினை
௧0 யொருதா ளீரயின் மூவிலைச் சூல
நாற்கான் மான்மறி யைந்தலை யரவ
மேந்தினை காய்ந்த நால்வாய் மும்மதத்
திருகோட் டொருகரி யீடழித் துரித்தனை
யொருதனு விருகால் வளைய வாங்கி
௧௫ முப்புரத் தோடு நானில மஞ்சக்
கொன்று தலத்துற வவுணரை யறுத்தனை

னைம்புல னிலா மந்தக் கரண
முக்குண மிருவளி பொருங்கிய வானோ
ரேத்த நின்றனை யொருங்கிய மனத்தோ
உ0 டிருபிறப் போர்க்குமுப் பொழுது குறைமுடித்து
நான்மறை யோதி யைவகை வேள்வி
யமைத்தா றங்க முதலெழுத் தோதி
வரன்முறை பயின்றெழு வான்றனை வளர்க்கும்
பிரமபுரம் பேணினை
உரு யறுபத முரலும் வேணுபுரம் விரும்பினை
யிகலி யமைந்துணர் புகலி யமர்ந்தனை
பொங்குநாற் கடல்சூழ் வெங்குரு விளங்கினை
பாணிமூ வுலகும் புதையமேன் மிதந்த
தோணிபுரத் துறைந்தனை தொலையா விருநிதி
௩0 வாய்ந்த பூந்தரா யேய்ந்தனை
வரபுர மென்றுணர் சிரபுரத் துறைந்தனை
யொருமலை யெடுத்த விருதிற லரக்கன்
விறல்கெடுத் தருளினை புறவம் புரிந்தனை
முந்நீர்த் துயின்றோ னான்முக னறியாப்
௩௫ பண்பொடு நின்றனை சண்பை யமர்ந்தனை
யையுறு மமணரு மறுவகைத் தேரரு
மூழியு முணரார்க் காழி யமர்ந்தனை
யெச்சமி னிறைவன் கொச்சையை மேவினை
யாறு பதமு மைந்தமர் கல்வியு
௪0 மறைமுத னான்கு
மூன்று காலமுந் தோன்ற நின்றனை
யிருமையி னொருமையு மொருமையின் பெருமையு
மறுவிலா மறையோர்
கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை
௪௫ கழுமல முதுபதிக் கவுணிய னறியு
மனைய தன்மையை யாதலி னின்னை
நினைய வல்லவ ரில்லைநீ ணிலத்தே.

[திருவெழுகூற்றிருக்கை - திருவுள்ளக் கருத்து]

(ப-ரை.) ஒருரு ஆயினை - எல்லாத் தத்துவங்களையுங் கடந்து, வாக்கு மனாதிகளுக்கு மெட்டாம லிருந்துள்ள தற்சொருபந் தான் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் நிகழ்த்த வேண்டி மனதிச்சையா லெடுத்துக் கொண்டிருக்குந் திருமேனியை,

மான் ஆங்காரத்து ஈரியல்பாய் - மானென்பது சத்தி, ஆங்காரத்து ஈரியல்பாய் - தற்சத்தியைக் கொண்டு சர்வானுக்கிரகமான பஞ்சகிர்த்தியங்களை நடத்தவேண்டிச் சத்தி சிவமாகிய இரண்டுருவாயினை.

ஒரு - அந்தச் சத்தியுடனே கூடி யொன்றாகி நின்றனை.

விண்முதல் பூதலம் ஒன்றிய இரு சுடர் உம்பர்கள் பிறவும் படைத்து அளித்து அழிப்ப மும்மூர்த்திகள் ஆயினை-ஆகாசமுதலாகப் பூமியீறாகவுள்ள பஞ்ச பூதங்களையும், சந்திராதித்தர்களையும், தேவர்களையு மற்றுமுள்ள ஆத்மாக்களையும் படைக்கைக்கும், காக்கைக்கும், அழிக்கைக்கும், பிரமா - விஷ்ணு-ருத்திர ரென்கின்ற திரிமூர்த்திகளு மாயினை.

இருவரோடு ஒருவன் ஆகி நின்றனை - பிர்மாவையும் விஷ்ணுவையும் இடத்திலும் வலத்திலும் அடக்கிக்கொண்டு ஏகமாய்த் திரிமூர்த்தியாகி நின்றனை.

ஓர் ஆல் நீழலொண் கழல் இரண்டு முப்பொழுது ஏத்திய நால்வர்க்கு ஒளிநெறி காட்டினை-விருக்ஷங்களுக்கெல்லாந் தலைமையாயிருப்பதொரு வடவிருக்ஷத்தி னிழலிலே யெழுந்தருளியிருந்து நின்னழகிய ஸ்ரீபாதங்களை யுதய மத்தியான மஸ்தமன மென்கின்ற மூன்று காலமுந் தோத்திரஞ் செய்யாநின்ற அகஸ்தியன் - புலத்தியன் - சனகன் - சனற்குமார னென்னும் நால்வகை யிருடிகளுக்குந் தற்சொருபமான திருமேனியைக் காட்டியருளினை.

நாட்டம் மூன்றாகக் கோட்டினை - பிரமா முதலாயிருந்துள்ள ஆத்மாக்கள் ரூபமென்னும் புலனாலே சர்வபதார்த்தங்களையுங்காணுதபடியாலே சந்திராதித்தர்களையு மக்கினியையு மூன்று கண்ணாகக் கொண்டருளி அந்தகாரமான இருளை யோட்டினை.

இரு நதி அரவமோடு ஒரு மதி சூடினை - பெரியதாகிய கங்கையையும், ஒப்பில்லாத பாம்பினையும், ஒருகாலத்திலு முதிராத பிறைச் சந்திரனையுஞ் சூடி யருளினை.

ஒரு தாள் ஈரயின் மூவிலைச் சூலம் நாற்கால் மான் மறி ஐந்தலை அரவம் ஏந்தினை - பிரணவமா யிருந்துள்ள ஒரு காம்பினையும், ஈருகின்ற கூர்மையினையும், பிர்மா - விஷ்ணு - ருத்திர னென்கின்ற மூன்றிலையினையு முடையதொரு சூலத்தினையும், இருக்கு - யசுர்-சாமம் - அதர்வண மென்கின்ற நாலு வேதங்களையும் நாலுகாலா

யிருந்துள்ள தொரு மான்கன்றினையும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரங்களையும், அஞ்சுதலையாகவுடைய தொரு மகா நாகத்தினையும் அஸ்தங்களிலே தரித்தருளினை.

காய்ந்த நால் வாய் மும்மதத்து இருகோட் டொரு கரி ஈடழித்து உரித்தனை - தன்னிழலைக் காயத்தக்க கோபத்தினையும், தொங்கும் வாயினையும், இரண்டு கொம்பினையு முடையதொரு ஒப்பில்லாத யானையினுடைய பெலங்களை யெல்லாங் கெடுத்து உரித்துப் போர்த்தனை.

ஒரு தனு இருகால் வளைய வாங்கி முப்புரத்தோடு நானிலம் அஞ்சக் கொன்று தலத்துறும் அவுணரை அறுத்தனை - ஒப்பில்லாத பொன்மலையாகிய வில்லை யிருதலையும் வளைய வாங்கி, அஸ்திரத்தைத் தொடுத்து, முப்புராதிகளாகிய அவுணரை யறுத்தனை.

ஐம்புலம் நாலாம் அந்தக்கரணம் முக்குணம் இரு வளி ஒருங்கிய வானோர் ஏத்த நின்றனை:—சத்த - பரிச - ரூப - ரச - கந்த மென்னப்பட்ட ஐம்புலன்களையும், மனம்-புத்தி - ஆங்காரம் - சித்த மென்கின்ற அந்தக்கரணங்கள் நான்கினையும், ராசத - தாமத - சாத்துவித மென்கின்ற மூன்று குணங்களையும், பிராணன் அபான னென்கின்ற இரண்டு வாயுவையும், மூலாதாரத்திலே யொடுக்கிக் கொண்டு ஏகாக்கிர சித்தரா யிருந்துள்ள தேவர்களேத்த நின்றனை.

ஒருங்கிய மனத்தோடு இரு பிறப்பு ஓர்ந்து முப்பொழுது குறை முடித்து நான்மறை ஓதி ஐவகை வேள்வி அமைத்து ஆறங்கம் முதல் எழுத்து ஓதி வான்முறை பயின்றெழு வான்றனை வளர்க்கும் பிரமபுரம் பேணினை: - ஆகாரம் - நித்திரை - பயம் - மைதுன மிவற்றில் செல்லுகின்ற மனத்தைப் பரமேசுவரனுடைய ஸ்ரீ பாதங்களிலே யொருக்கி, முன்பு தாம் மாதாவின் உதரத்திலே பிறந்த பிறப்பும், உபநயனத்தின் பின்பு உண்டான பிறப்புமாகிய இரண்டையும் விசாரித்து, மூன்று சந்தியும் செபதர்ப்பண - அனுட்டான - ஓமங்களையு முடித்து, இருக்கு - யசுர் - சாமம் - அதர்வண மென்கின்ற நாலு வேதங்களையு மோதி, சிவபூசை - குருபூசை - மகேசுரபூசை - பிராமண போசனம் - அதிதி புசிப்பு என்கின்ற ஐந்து வேள்வியு முடித்து, ஓதல் - ஓதுவித்தல் - வேட்டல் - வேட்பித்தல் - ஈதல் - ஏற்றல் என்னு மாறங்கங்களையும் நடத்தி, இவைகளுக்கு முதலா யிருந்துள்ள பிரணவத்தையு முச்சரித்துத், தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கும் அவி கொடுத்து மழை பெய்விக்கும் பிராமணராலே

பூசிக்கப்பட்ட பிரமபுரமே திருப்பதியாக எழுந்தருளி யிருந்தனை. ஆறங்கமாவன: - மந்திரம் - வியாகரணம்-நிகண்டு - சந்தோபிசிதம் - நிருத்தம்-சோதிடம் இவ்வாறு வழங்கப்படுகின்ற முறையொன்று.

* அறபத முரலும் வேணுபுரம் விரும்பினை - அறுகாலுடைய வண்டுக ளிசைபாடும் பொழில் சூழ்ந்த வேணுபுர மென்பதே திருப் பதியாக எழுந்தருளினை.

வேணுபுர மென்பதற்குக் காரணம்:—வேணு என்பான் ஒரு இந்திரனுடன் கசமுகன் என்பான் ஒரு அசுரன் வந்து யுத்தம் பண்ண, அவனுடனே பொருது அபசெயப்பட்டுப் பிரமபுரமென்று முன் சொன்ன பதியிலே வந்து பரமேசுவரன் திருவடிகளிலே, 'தம்பிரானே! அடியேனுக்கு அமைத்தருளின சுவர்க்கலோகத்தைக் கசமுகன் சங்கரிக்க, அவனுடன் யுத்தம் பண்ணி அபசெயப்பட்டுப் போந்தேன்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்து பூசிக்கையாலே, தம்பிரா னுங் கணேசுரனைத் திருவுள்ளத்தடைத்து, 'வாராய் கணேசுரனே! கசமுகன் வரப்பிரசாத முடையவன்; ஒருவராலு மவனைச் செயிக் கப்போகாது; நீயும் அவன் வடிவாகச் சென்று உன் வலக் கொம்பை முறித்தெறிந்து அவனைக் கொன்று வேணுவென்கின்ற இந்தி ரனைச் சுவர்க்க லோகத்திலே குடி புகவிட்டுவா' என்று திருவுளம் பற்ற, கணேசுரனும் அவன் வடிவாகச் சென்று தன் வலக்கொம்பை முறித்தெறிந்து, அவனையுங் கொன்று, வேணு என்கின்ற இந்திர னையும் சுவர்க்கலோகத்திலே குடி புகவிட வுண்டான தென்க.

இகலிய வமர்துணர் புகலி அமர்ந்தனை - தேவர்கள் முன்பு புக லிட மென்று புகுதலாய திருப்புகலி யென்பதே திருப்பதியாக எழுந்தருளி யிருந்தனை.

தேவலோகமான அமராபதியைச் சூரபத்மா என்பானொரு அசுரன் வந்து சங்காரம்பண்ண அவனுடனே தேவேந்திரன் முதலா யுள்ளோர் பொருது அபசெயப்பட்டு யுத்தத்தை யொழிந்து, 'இனி நமக்குப் பரமேசுவரன் ஸ்ரீபாதமொழியப் புகலிடமில்லை' என்று வேணுபுரத்திலே வந்து, பரமேசுவரனைத் தெண்டம்பண்ணி, அசுரனா லுண்டான நலிவையை விண்ணப்பஞ் செய்து, 'எங்களை ரக்ஷித்தருள வேண்டும்' என்ன, பரமேசுவரனும் சுப்பிரமணியரைத் திருவுளத் தடைத்து, 'வாராய் சுப்பிரமணியனே! நீ, ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டு

---

* இந்திரன் வேணுவடிவாக நின்று பூசித்துப் பேறு பெற்றதாக இத் தலபுராணங் கூறுகின்றது.

யையுமாகப் போய்ச் சூரபத்மாவையுஞ் செயித்துத் தேவலோகத்திலே தேவர்களையும் குடிபுகுதவிட்டவா' என வருகை காரணம்.

* பொங்கு நாற்கடல் சூழ் வெங்குரு விளங்கினை - மிகவும் சோபிக்கப்பட்ட நான்கு கடல் சூழ்ந்த வெங்குருவென்றதே திருப் பதியாக எழுந்தருளி யிருந்தனை.

லோகங்களுக் கெல்லாந் தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவான், 'என்னை யொழிந்து கர்த்தா வுண்டோ' என்று மனோ கெர்வங்கொண்டு சொல்லுகையாலே, பரமேசுவரனும், 'இவன், மகா கெர்வியாயிருந்தான்; இவனுடைய கெர்வத்தை யடக்கவேண்டு'மென்று திருவுளத் தடைத்தருளிச், தேவர்க்குக் குருவாகிய அதிகாரத்தை மாற்றி யருளப், பயப்பட்டுப் புகலி யென்கின்ற திருப்பதியிலே போய்ப் பரமேசுவரனைத் தெண்டம் பண்ணி, 'அடியேன் செய்த அபராதங் களைப் பொறுத்தருளி அடியேனை ரட்சித்தருள வேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்யத், தம்பிரானும் 'நீ மகா விவேகியா யிருந்தாய்' என்று திருவுள்ளமாய், முன்புபோலத் தேவர்களுக்குக் குருவாகிய அதிகாரத்தையுங் கொடுத்த காரணத்தால் வெங்குரு என்கின்ற பெய ருண்டாயது.

பாணி மூவுலகும் புதைய மேல் மிதந்த தோணிபுரத்து உறைந்தனை-பாணி யென்கின்ற ஜலப் பிரளயத்தினுல் பூமி - அந்தா - சுவர்க்கம் என்னு மூன்று லோகங்களும் புதைய, அதைச் சங்காரம் பண்ணியருளி, அதின் மேலே தோணிபோல் மிதந்த வெங்குருவாகிய தோணிபுர மென்றதே திருப்பதியாக எழுந்தருளியிருந்தனை.

தொலையா இரு நிதி வாய்ந்த பூந்தரா யேய்ந்தனை - வேண்டினூர் வேண்டியது கொடுத்துத் தொலைவறச் சங்கநிதி பத்மநிதி யென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு நிதிகளும் பூவுந் தாராயும் பூசிக் கையாலே திருப்பூந்தாரா யெனப்பட்ட திருப்பதியிலே எழுந்தருளி யிருந்தனை.

ஒருகாலத்துத் தொலையாத வரத்தைப் பெறுவது காரணமாகத் திருத்தோணிபுரத்திலே வந்து தம்பிரானைப் பூசித்தவளவில், 'உங்களுக்கு வேண்டுவதென்' என்று கேட்டருளத், 'தம்பிரானே! அடியேங்களுக்கு எல்லாக் காலங்களுந் தொலையாமல் கொடுக்கத் தக்க வரத்தைப் பிரசாதித்தருள வேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய,

---

* இதனை அசுரகுரு பூசித்ததாக இத் தலபுராணங் கூறுகின்றது. இது யாது காரணமோ விளங்கவில்லை.

அவ்வாறே தொலையாத வார்த்தையுங் கொடுத்தருளி, மகாசங்கா ரத்திலுந் தம்முடைய ஸ்ரீஅஸ்தங்களிலே தரித்தருளும் வரப்பிரசாத மும் கொடுத்தருளினதால் பூந்தாரா யெனப் பெய ருண்டாயது.

* வரபுரம் என்று உணர் சிரபுரத்து உறைந்தனை - வார்த்தைத் தருவதான புரமென் றுணரத்தக்க சிரபுர மென்பதே திருப்பதியாக எழுந்தருளி யிருந்தனை.

தேவர்களும் - பிர்மா விஷ்ணுக்களுமாகக் கூடி அமிர்தத்தை யுண்டாக்கித் தேவர்களை யிருத்தி விஷ்ணுபகவான் அமிர்தம் படைத் துக்கொண்டு வருகிற வேளையில், இராகு கேது என்கிற இரண்டு பாம்பும் கூடிக் காந்திருந்து அமிர்தபானம் பண்ணுவதாக இருப்பது கண்டு, விஷ்ணுபகவான் அமிர்தம் படைத்து வருகின்ற சட்டுவத் தைக் கொண்டு தலையற வெட்டுகையா லுட லிழந்து, நாக மிரண்டும் 'நம்முடல் தாக்கடவான் பரமேசுவா னொழிய வேறேயில்லை' என்று திருப்பூந்தாராயிலே வந்து பரமேசுவானை நோக்கி இரண்டு சிரங்க ளும் பூசித்ததால் சிரபுரமென்று பெய ருண்டாயது.

ஒரு மலை எடுத்த இருதிறல் அரக்கன் விறல் கெடுத்தருளினை- பெருமையுள்ள சயிலாய மென்னும் பேரை யுடைத்தாய் உனக்கே ஆலயமா யிருப்பதொரு வெள்ளிமலையை யெடுத்த பெரிய புசபெ லங் கொண்ட இராவணனுடைய கர்வத்தைக் கெடுத்தருளினை.

புறவம் புரிந்தனை - பிரசாபதி யென்கிற பிர்மவிருஷி கவுதம ரிஷியை நோக்கி, 'நீ ஸ்திரிபோகத்தைக் கைவிடாம லிருக்கின்றவ னல்லோ?' என்று தூஷிக்கையாலே, கவுதமரிஷியும் பிரசாபதி பகவானைப் பார்த்து, 'நீ புருவென்னும் ஒரு பக்ஷியாய் நரமாமிசம் புசிப்பாயாக!' என்று சபிக்க, பிரசாபதியும் ஒரு புருவாய்ப் போய்ப் பலவிடத்திலும் நரமாமிசம் புசிக்கையிலே, ஒருநாள், மாமிசந் தேடிச் சோழ வமிசத்திலே யொரு ராசா சினசரிதனு யிருக்கிற விடத்தி லே இந்தப் புருவாகிய ரிஷியும் போய், ராசாவைப் பார்த்து, 'என க்கு அதிக தாகமா யிருக்கின்றது; சற்று நரமாமிசம் இடவல்லை யோ?' என்ன, ராசாவும், 'உனக்கு எவ்வளவு மாமிசம் வேண்டும்?' என்ன, புருவும் 'உன் சரீரத்திலே ஒன்றுபாதி தரவேண்டும்' என்ன,

---

* இதனை இத்தலபுராணம் சயிங்கிகேய னென்னு மசுரன் தலை யைச் சட்டுவத்தால் திருமால் நீக்கியபோது, வானிலுடம்பும் சீர்காழி யில் தலையும் வீழ்ந்து, அமுத முண்டமையால் இருநாகராசராகிப் பிரமபுரேசனைப் பூசித்துக் கிரகநிலை பெற்றதாகக் கூறுகின்றது.

ராசாவுந் தன் சரீரத்திலே யொன்று பாதி யரிந்திட, புறுவுக்கு நிறை போதாமல் சர்வ மாமிசத்தையு மரிந்திட்டு ராசாவுஞ் சோர்ந்து விழ, இந்தப் புறுவாகிய பக்ஷியும், 'நமக்குத் தன் சரீரத்தை யரிந்திட்டுப் பிழைப்பித்த ராசா சரீரம் பெறும்படி யெங்ஙனே?' என்று விசாரிக்குமளவில், 'பரமேசுவரனொழிய வேறில்லை' என்று சிரபுரத்திலே வந்து பரமேசுவரனை நோக்கி அர்ச்சிக்க, பரமேசுரனுந் திருவுளத் தடைத்தருளி, 'தம்பிரானே! அடியேன் நிமித்தந் தன் சரீரத்தை யரிந்திட்ட ராசாவுக்கு முன்புபோலே யுடலும் பிரகாசித்து, அடியேனுக்கு மிந்தச் சாபதோஷம் நீக்கவேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ராசாவுக்குச் சரீரமுங் கொடுத்துப், புறுவுக்கு வேண்டும் வரப்பிரசாதங்களையும் பிரசாதித்துச், சாபதோஷமு மாற்றியருளிப், புறுவும் பூசிக்கையாலே புறவமென்கின்றதே திருப்பதியாக வெழுந்தருளி யிருந்தனை.

முந்நீர்த் துயின்றோன் நான்முகன் அறியாப் பண்பொடு நின்றனை:- ஆற்றுநீர்-வேற்றுநீர்-ஊற்றுநீர் என்று சொல்லப்பட்ட முந்நீராகிய சமுத்திரத்திலே துயிலாநின்ற நாராயணனும், நாலு முகத்தினையுடைய பிர்மாவும் அடியு முடியுந் தேடற்கரிதாய் நின்ற பண்பினையுடையையா யெழுந்தருளி யிருந்தனை.

சண்பை அமர்ந்தனை:—தூர்வாசமகாரிஷி ஆச்சிரமத்தே கிருஷ்ணவதாரத்திலுள்ள கோபாலப் பிள்ளைகளெல்லா மிந்த இருஷியை அசங்கதித்துத், தங்களிலே யொருவனைக் கெர்ப்பிணியாகப் பாவித்துச் சென்று, 'இவள் பெறுவது ஆணோ? பெண்ணோ?' என்று அந்த இருஷியைக் கேட்கையாலே, அவர் கோபித்து, 'இவள் பெறுவது ஆணுமல்ல, பெண்ணுமல்ல; உங்கள் வமிசத்தாரை யெல்லாஞ் சங்கரிக்கைக்கு ஒரு இருப்புலக்கை பிறக்கக்கடவது' என்று சபிக்கையாலே, அவன் வயிற்றிலிருந்து ஒரு இருப்புலக்கை விழ, அந்தச் சேதியைக் கிருஷ்ணன் கேட்டுத், 'தூர்வாச மகாரிஷி சாபங் கேவலமல்ல' என்று அந்த இருப்புலக்கையைப் பொடியாக அராவி, அந்தப் பொடியைச் சமுத்திரத்திலே போட, அராவுதலுக்குப் பிடிபடாத ஒரு வேப்பம் விதைப் பிரமாணமுள்ள விரும்பை ஒரு மீன் விழுங்கி, ஒரு வலைக்காரன் கையிலே யகப்பட்டது. அதின் வயிற்றிற் கிடந்த இரும்பைத் தன் அம்புத்தலையிலே வைத்தான். மற்றுஞ் சமுத்திரத்திற் போட்ட இரும்புப் பொடிகளெல்லாம் அலையுடனே வந்து கரை சேர்ந்து சண்பையாக முளைத்துக் கதிராய் நின்ற விடத்திலே, கோபால குமாரர்கள் 'விளையாடி

வருவோம்' என்று இரண்டு வகையாகப் பிரிந்து சென்று அந்தச் சண்பைக் கதிரைப் பிடுங்கி யெறிந்துகொண்டு, அதனாலே பட்டு விழுந்தார்கள். இதைக் கிருஷ்ணன் கேட்டு, 'இதனாலே நமக்கு மரணமாயிருக்கும்' என்று விசாரித்து, ஆலின்மேலே ஒரு இலையிலே யோகாசனமாக ஒரு பாதத்தை மடித்து ஒரு பாதத்தைத் தூக்கி யமர்ந்திருக்கிற விடத்திலே, அந்த மீன் வேடன் பக்ஷிசாலங்களைத் தேடிவருகிறபோது, தூக்கிய பாதத்தை யொரு செம்பருந் திருக்கிறதாகப் பாவித்து அந்த அம்பைத் தொடுத்தெய்ய, கிருஷ்ணனும் பட்டுப் பரமபதத்தை அடைந்தான். இந்தச் சாபதோஷம் தூர்வாச மகாரிஷியைச் சென்று நலிகையாலே, இந்தத் தோஷத்தை நீக்கப் பரமேசுரனை நோக்கி அர்ச்சிக்க, பரமேசுவரனும் திருவுளத்தடைத் தருள, இருடியுந் தெண்டன் பண்ணி, 'தம்பிரானே! அடியேனுடைய சாபத்தாலே கிருஷ்ணனுடைய வமிசத்திலுள்ள கோபாலரெல்லாஞ் சண்பைக் கதிர்களால் சங்காரப்படுகையாலே அந்தத் தோஷ மடியேனை வந்து நலியாதபடி திருவுளத்தடைத்தருளி ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, தூர்வாசமகாரிஷிக்குச் சண்பைச் சாபத்தினுலுள்ள தோஷத்தை நீக்கிச் சண்பை முனி யென்கிறதே திருப்பதியாக எழுந்தருளி இருந்தனே.

ஐயுறும் அமணரும் அறுவகைத் தேரும் ஊழியும் உணராக் காழி அமர்ந்தனே - வேதாகமபுராண சாத்திரங்களிலுள்ள பலத்தை யில்லையென்று ஐய முற்றிருக்கின்ற அமணரும்; கைப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு, தித்திப்பு என்கிற அறுவகை ரசங்களையும் உச்சிக்கு முன்னே புசிக்கிறதே பொருளென் றிருக்கிற புத்தரும், ஊழிகாலத்து மறியாமல் மிகவுங் காளிதமான விஷத்தையுடைய காளி என்கிற நாகம் பூசிக்கையாலே சீகாழி யென்கிறதே திருப்பதியாக எழுந்தருளியிருந்தனே.

எச்சன் எழிசையோன் கொச்சையை மெச்சினே:—குரல் - துத்தம் - கைக்கிளை - உழை - இளி - விளரி - தாரம் என்ப தேழிசை. குரலாவது - சங்கத்தொனி, துத்தமாவது - ஆண் மின் பிளிறு, கைக்கிளையாவது - குதிரையின் குரல், உழையாவது - மானின் குரல், இளியாவது - மயிலின் குரல், விளரியாவது - கடலோசை, தாரமாவது-காடையின் குரல் என்னும் நாதங்களையு மெச்சினே. மகத்தான இருடிகள் எல்லாரினும் விருத்தராயுள்ள பராசரப் பிரமரிஷியானவர் மற்ற ரிஷிகளெல்லாரையும், நோக்கி, 'நீங்கள் சமுசாரிக ளொழிய விரதத்தை யனுஷ்டிப்பீரில்லை' என்று அவர்களைத்

னுவசிக்க, அவர்களும் 'நீ மச்சகந்தியைப் புணர்ந்து மச்சகந்தமு முன்னைப்பற்றி விடாம லனுபவிப்பாய்' என்று சபிக்கையாலே, அந்தச் சாபத்தின்படி போய் மச்சகந்தியைப் புணர்ந்து, அந்தத் துர்க்கந்த மிவரைப் பற்றி யொருயோசனை தூரம் துர்க்கந்தித்த படியாலே, 'இது போக்க வல்லவர் பரமேசுவரனை யொழிய வில்லை' என்று சோழியிலே வந்து பரமேசுவரனை அர்ச்சிக்க, பரமேசுவரன் 'உனக்கு வேண்டிய தென்ன?' என்று கேட்க, 'தம்பிரானே! அடியேனைப் பற்றின துர்க்கந்தத்தை விடுவிக்கவேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்யத், தம்பிரானும் 'இவனென்ன கொச்சை முனியோ?' என்று திருவுளமாய், இவன்மேற் பற்றின துர்க்கந்தத்தையும் போக்கிச் சுகந்தத்தையும் பிரசாதித்தருளிக், கொச்சை யென்கின்ற சந்தான நாமத்தையுந் தரித்தருளிக், கொச்சை யென்கிறதே திருப்பதியாக எழுந்தருளி யிருந்தனை.

ஆறு பதமும், ஐந்தமர் கல்வியும் மறைமுதல் நான்கும் மூன்று காலமும் தோன்ற நின்றனை: - பிராத்தி - பிராத்தியாகாரம், துல்லியம் - துல்லியாதீதம் - வித்தை - அவித்தை யென்கின்ற ஆறு பதங்களும், ஆசு - மதுரம் - சித்திரம் - வித்தாரம் - விரையம் என்கின்ற ஐந்து கல்வியும், இருக்கு - யசுர் - சாமம் - அதர்வண மென்கின்ற நாலு வேதங்களும், செல்காலம் - வருகாலம் - நிகழ்கால மென்கின்ற மூன்று காலமுந் தோன்ற நின்ற மூர்த்தியாயினை.

இருமையின் ஒருமையும்-சத்தி சிவங்களா யிருந்துள்ள இரண்டு மொன்றாய் அர்த்தநாரீசுவரமா யிருந்துள்ளதை.

ஒருமையின் பெருமை-தானே யொரு எல்லை யில்லாத சிவமா யிருந்துள்ளதை.

மறு இலா மறையோர் கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் அறியும் - மறவற்ற பிர்மவமிசத்தில் தோன்றித் தீக்கைகளாலே மலத்தைக் கழுவப்பட்ட கவுணியர் கோத்திரத்திலே வந்த சோழிப்பிள்ளை கட்டுரையை விரும்பிக் கழுமல மென்கின்ற முதுபதியிலே யெழுந்தருளின கம் மென்கின்ற பிரம சிரசிலே உண்கின்றவனே அறியும்.

அனைய தன்மையை ஆதலின் - அத் தன்மையாகிய வியல்பினை யுடையை யாதலின்.

நின்னை நினைய வல்லவர் இல்லை நீணிலத்தே-நின்னை நினைக்க வல்லவர்களுக்குப் பிறப்பில்லை என்றவாறு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

[இஃது சிவபாத விருதயர் நித்திய கர்மங்களை நிறைவேற்றிய வுடனே தமது குமாரராகிய திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட திருப்பதிகங்களை ஓதிவிட்டே போசனஞ் செய்யும் வழக்கத்தைக் கொண்டனர். இவ்வாறு சில காலம் நிகழப், பிள்ளையார் தாம் பாடுவன பெருகுதலைத் திருவுளத்தடைத்து, தந்தையார் கொள்கைக்குத் தடைவராவண்ணம் அதுவரையும் இயற்றியுள்ள திருப்பதிகங்களின் பொருள்கள் யாவு மமைத்து இத் திருவெழுகூற்றிருக்கையைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். ஆகலின், இதனை நாடோறும் அன்புடன் ஓதுவோர் சிவப்பிரசாத மெய்துவர் என்பது சத்தியம்.]

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர்

திருக்கடவூர்மயானம்.

இரண்டாந் திருமுறை.

பண் - காந்தாரம்

சிவனுருவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

வரிய மறையார் பிறையார் மலையோர் சிலையா வணக்கி
பெரிய மதில்க ளெய்தா ரெறியு முசல முடையார்
கரிய மிடறு முடையார் கடவூர் மயான மமர்ந்தார்
பெரிய விடைமேல் வருவா ரவரெம் பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) வரிய மறையார் - மேன்மையையுடைய வேதங்களை யுடையவர்; பிறையார் - பிறையை யுடையவர்; மலை-மலையை, ஓர் சிலையா வணக்கி - ஒரு வில்லாக வளைத்து, மதில்கள்-மும்மதில்கள், எரிய - எரிந்துபோம்படி, எய்தார் அம்பெய்தவர்; எறியும் முசலம் உடையார் - எறியப்படுகிற முசலத்தை யுடையவர்; கரிய மிடறும் உடையார் - கரிய கண்டத்தையு முடையவர்; கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார் - திருக்கடவூர் மயானத்தையும் விரும்பினர்; பெரிய விடைமேல் வருவார் - பெரிய இடபத்தின்மேல் ஏறி வருவார்

(இத்தன்மையர் யாரோ) அவர் - அவரே, எம்பெருமான் அடிகள் - எம்பெருமானாகிய சுவாமிகளாவார், எ - று.

(வி-ரை.) 'மலை' என்றது மேருமலையை. 'மதில்கள்' என்றது முப்புரத்தை; இந்த முப்புரம் இரும்பு வெள்ளி பொன் என்பவற்றாற் செய்யப்பட்டுச் சங்கமரூபமா யிருப்பவை. முசலம் - ஓராயுத விசேடம். (௧)

மங்கை மணந்த மார்பர் மழுவாள் வலனொன் றேந்திக்
கங்கை சடையிற் கரந்தார் கடவூர் மயான மமர்ந்தார்
செங்கண் வெள்ளே றேறிச் செல்வஞ் செய்ய வருவா
ரங்கை யேறிய மறியா ரவரெம் பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) மங்கை மணந்த மார்பர் - உமாதேவி கலந்த மார்பினை யுடையவர்; வலன் - வலப்பக்கத்தில், மழு வாள் ஒன்று ஏந்தி- மழுவாகிய வாளொன்றைத் தாங்கி, கங்கை - கங்கையை, சடையில் கரந்தார் - சடையில் மறைத்தவர்; கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார்—, செங்கண் வெள் ஏறு ஏறி - செவந்த கண்களையுடைய வெள்ளையிடபத்திலேறி, செல்வஞ் செய்ய வருவார்—, அம் கை ஏறிய மறியார் - அழகிய கையிலேறிய மானை யுடையவர், (இத்தன்மையர் யாரோ) அவர் - அவரே, எம்பெருமான் அடிகள் - எம்பெருமானாகிய சுவாமிகள், எ - று.

(வி - ரை.) தம்மைத் தரிசிப்பவர்க்குச் செல்வத்தை யருள் செய்பவ ராதலால் 'செல்வஞ் செய்ய வருவார்' என்றார். (௨)

ஈட லிடப மிசைய வேறி மழுவொன் றேந்திக்
காட திடமா வுடையார் கடவூர் மயான மமர்ந்தார்
பாட லிசைகொள் கருவி படதம் பலவும் பயில்வா
ராட லரவ முடையா ரவரெம் பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) ஈடு அல் இடபம் - நிகரற்ற இடபத்தின்மேல், இசைய ஏறி - பொருந்த ஏறி; மழு ஒன்று ஏந்தி - மழுவொன்றைத் தாங்கி; காடது இடமா உடையார்-காடே யிடமாக வுடையவர்; கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார்—, பாடல் இசை கொள் கருவி-பாடலிசையைக் கொண்ட கருவிகளாகிய, படதம் பலவும் பயில்வார் - வாத்திய விசேடங்கள் எல்லாவற்றையும் பயில்பவர்; ஆடல் அரவம் உடையார் - ஆடுகின்ற பாம்பை யுடையவர்; (இத் தன்மையர் யாரோ) அவர் - அவரே, எம்பெருமான் அடிகள்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆடலரவம் - படமெடுத்தாடுதலையுடைய பாம்பு. 'காடு' இடுகாடு சுடுகாடு என்னு மிரண்டனையுங் குறிக்கும்; இவ் விரண்டற்கும் 'மயானம்' என்னும் பெயர் வழங்கும். காடது என் பதில் அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. காடு அது எனப் பிரித்து காடாகிய அது என்று உரைத்தலுமாம். (௩)

இறைநின் றிலங்கு வளையா ளிளையா ளொருபா லுடையார்
மறைநின் றிலங்கு மொழியார் மலையார்மனத்தின்மிசையார்
கறைநின் றிலங்கு பொழில்சூழ் கடலூர் மயான மமர்ந்தார்
பிறைநின் றிலங்கு சடையா ரவரெம் பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை) இறை நின்று இலங்கு வளையாள் - கையிறையில் நிலைபெற்று விளங்குகின்ற வளையலை யுடையவள், இளையாள்-இளம் பருவ முடையவள், (அந்த உமாதேவியை) ஒருபால் உடையார் - ஒருபாகத்தி லுடையவர்; மறை நின்று இலங்கும் மொழியார் - வேதங்கள் நின்று விளங்குகிற திருவாக்கை யுடையவர்; மலையார் மனத்தின் மிசையார் - மலையாதவருடைய மனத்தி லிருப்பவர்; கறை நின்று இலங்கு பொழில் சூழ் - கருமை நிலைபெற்று விளங்கு கிற சோலைகள் சூழ்ந்த, கடலூர் மயானம் அமர்ந்தார்—; பிறை நின்று இலங்கு சடையார் - பிறை நின்று விளங்குகிற சடையை யுடைய வர்; (இத்தன்மையர் யாரோ) அவர்-அவரே, எம்பெருமானடிகள்—, எ - று.

(வி - ரை.) 'ஒருபால்' என்றது இடப்பாகத்தை. மலையார் - பிரமிக்காதவர் (ஞானியர்). கறை - கறுப்பு; இது மாச்செறிவினு லுண்டாகிய இருள். (௪)

வெள்ளை யெருத்தின் மிசையார் விரிதோ டொருகா திலங்கத்
துள்ளு மிளமான் மறியார் சுடர்பொற் சடைக டுலங்கக்
கள்ள நகுவெண் டலையார் கடலூர் மயான மமர்ந்தார்
பிள்ளை மதிய முடையா ரவரெம் பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) வெள்ளை எருத்தின் மிசையார் - வெள்ளையிடபத் தின் மேலவர்; விரி தோடு ஒரு காது இலங்க - விரிந்த குழை யானது ஒரு காதில் விளங்க, துள்ளும் இளமான் மறியார் - துள்ளு கின்ற இளமான் கன்றை யுடையவர்; சுடர் பொன் சடைகள் துல ங்க - பிரகாசிக்கின்ற பொன்போலுஞ் சடைகள் விளங்காநிற்க, கள்ளம் - கபடத்தையுடைய, நகு வெண் தலையார் - சிரிக்கின்ற

வெண்டலையை யுடையவர்; கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார்—, பிள்ளை மதியம் உடையார் - இளம் பிறையை யுடையவர், (இத்தன்மையர் யாரோ) அவர் - அவரே, எம்பெருமான் அடிகள்—, எ - று.

(வி - ரை.) 'மதியம்' என்பதில் அம் சாரியை. 'மதி' என்பதற்கு 'அமிர்தத்தை யுடையது' என்பது பொருள். (ரு)

பொன்றாதுதிரு மணங்கொள் புனைபூங் கொன்றைபுனைந்தா
ரொன்றா வெள்ளே றுயர்த்த துடையா ரதுவே யூர்வார்
கன்றா வினஞ்சூழ் புறவிற் கடவூர் மயான மமர்ந்தார்
பின்றாழ் சடையா ரொருவ ரவரெம் பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) பொன் தாது உதிரும் - பொன்போலும் மகரந்தம் உதிர்கின்ற, மணம் கொள் - வாசனையைக் கொண்ட, புனை - அலங்கரிக்கப்பட்ட, பூங்கொன்றை புனைந்தார் - கொன்றை மலர் மாலையைத் தரித்தவர்; உயர்த்தது - உயர்த்தினதாகிய, ஒன்று வெள் ஏறு உடையார் - சமானமில்லாத வெள்ளையிடபத்தை யுடையவர், அதுவே ஊர்வார் - அதனையே நடத்துமவர்; கன்று ஆ இனம் சூழ் புறவில் - கன்றுகளையுடைய பசுக்களின் இனஞ் சூழ்ந்த புறவிலுள்ள, கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார்—; பின் தாழ் சடையார்- பின்னே தொங்குகிற சடையை யுடையவர், ஒருவர் - ஒப்பற்றவர், (இத்தன்மையர் யாரோ) அவர்-அவரே, எம்பெருமான் அனடிகள்—, எ - று.

(வி - ரை.) 'பூங்கொன்றை' என்பதைக் கொன்றைப்பூ என முன் பின்னாக மாற்றிப் பொரு ளுரைக்கப்பட்டது. உயர்த்தார் - கொடியாக வெடுத்தவர். புறவு - முல்லைநிலம். (சு)

பாச மான களைவார் பரிவார்க் கமுத மனையா
ராசை தீரக் கொடுப்பா ரலங்கல் விடைமேல் வருவார்
காசை மலர்போன் மிடற்றார் கடவூர் மயான மமர்ந்தார்
பேச வருவா ரொருவ ரவரெம் பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) பாசமான களைவார் - பாசமானவற்றை யொழிப்பவர்; பரிவார்க்கு அமுதம் அனையார் - விரும்புவோருக்கு அமிர்தத்தை நிகர்ப்பவர்; ஆசை தீர கொடுப்பார் - ஆசை யடங்கக் கொடுப்பவர்; அலங்கல் விடைமேல் வருவார் - அசைதலுடைய இடபத்தின்மேலேறி வருபவர்; காசை மலர்போல் மிடற்றார்-காயாம்பூவை நிகர்த்த கண்டத்தை யுடையவர்; கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார்—; பேச வரு

வார் - புகழ வருவார், ஒருவர்-ஒப்பற்றவர்; (இத்தன்மையர் யாரோ) அவர் - அவரே, எம்பெருமான் அடிகள்—, எ - று.

(வி-ரை.) பரிதல்-விரும்புதல் (அன்பு செய்தல்). 'பாசமான' என்பதில் ஆன-வினையாலணையும் பெயர். காசைமலர் நீலநிறமாத லால் இறைவரது நீலகண்டத்துக் குவமையாயிற்று. பேசல் - புகழ்தல். (எ)

செற்ற வரக்க னலறத் திகழ்சே வடிமெல் விரலாற்
கற்குன் றடர்த்த பெருமான் கடவூர் மயான மமர்ந்தார்
மற்றொன் றிணையில் வலிய மாசில் வெள்ளி மலைபோற்
பெற்றொன் றேறி வருவா ரவரெம் பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) செற்றம் அரக்கன் அலற - கோவத்தையுடைய அரக்கனாகிய ராவணன் அலறும்படி, திகழ் - விளங்குகிற, சேவடி - திருவடியின், மெல் விரலால் - மெல்லிய விரலினால், கல் குன்று அடர்த்த பெருமான் - கற்களையுடைய கைலாயமலையை யழுத்தின பெருமான்; கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார்—; மற்றொன்று இணை இல் - மற்றொன்று இணையில்லாத, வலிய-வலியதாகிய, மாசு இல் - குற்றமற்ற, வெள்ளிமலைபோல் - வெள்ளிமலைபோன்ற, பெற்றம் ஒன்று ஏறி வருவார் - இடபமொன்றின்மீதேறி வருபவர், (இத்தன்மையர் யாரோ) அவர் - அவரே, எம்பெருமான் அடிகள்—, எ - று.

(வி -.ரை.) கயிலாயமலை வெள்ளியா லியன்றதாயினும் சாதி பற்றி அதனைக் 'கற்குன்று' என்றார். பெற்றம் - இடபம்; அது ஈறு தொகுத்தலாய்ப் 'பெற்று' என வந்தது. (அ)

வருமா கரியி னுரியார் வளர்புன்
சடையார் விடையார்
கருமா னுரிதோ லுடையார் கடவூர்
மயான மமர்ந்தார்
திருமா லொடுநான் முகனுந் தேர்ந்துங்
காணா முன்னொண்ணாப்
பெருமா னெனவும் வருவா ரவரெம்
பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) வரு - வந்த, மா - பெரிய, கரியின் உரியார் - யானைத்தோலை யுடையவர்; வளர் புன் சடையார் - வளர்ந்த புன்

சடையை யுடையவர்; விடையார் - இடபவாகனத்தை யுடையவர்; கருமான் உரி தோல் உடையார் - கரிய மானினது உரிக்கப்பட்ட தோலை யுடையவர்; கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார்—; திருமாலொடு நான்முகனும் - திருமாலோடு பிரமனும், தேர்ந்தும் - தேடியும், முன் காணவொண்ணு - முற்காலத்திற் காணவொண்ணாத, பெருமான் எனவும் வருவார் - பெருமான் என்று சொல்லவும் வருவார் (இத்தன்மையர் யாரோ,) அவர்-அவரே, எம்பெருமான் அடிகள்—, எ - று.

(வி-ரை.) கரி-கரத்தை யுடையது (துதிக்கையை யுடையது).

தூய விடைமேல் வருவார் துன்னா ருடைய மதில்கள்
காய வேவச் செற்றார் கடவூர் மயான மமர்ந்தார்
தீய கருமஞ் சொல்லுஞ் சிறுபுன் றேரா ரமணர்
பேய்பே யென்ன வருவா ரவரெம் பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) தூய - பரிசுத்தமாகிய, விடைமேல் வருவார் - இடபமீதேறி வருபவர்; துன்னாருடைய மதில்கள்-பகைவருடைய மதில்கள், காய வேவ செற்றார் - வெந்தொழிய அழித்தவர்; கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார்—; தீய கருமம் சொல்லும் - கெட்ட காரியங்களைச் சொல்லுகிற, சிறு புன் தேரர் அமணர் - மிக அற்பராகிய தேரரும் அமணரும், பேய் பேய் என்ன வருவார் - பேய்பே யென்னும்படி வருபவர், (இத்தன்மையர் யாரோ) அவர் - அவரே, எம்பெருமான் அடிகள்—, எ - று.

(வி - ரை.) 'துன்னார்' என்றது திரிபுரவாசிகளை. செறல் - அழித்தல். தேரர் - சாக்கியரி லொருசாரார். (௧0)

மாவம் பொழில்சூழ் கடவூர் மன்னு மயான மமர்ந்த
வரவ மசைத்த பெருமா னகல மறிய லாகப்
பரவு முறையே பயிலும் பந்தன் செஞ்சொன் மாலை
யிரவும் பகலும் பரவி நினைவார் வினைக ளிலரே.

(ப - ரை.) மாவம் பொழில் சூழ் - மாவஞ் சோலை சூழ்ந்த, மன்னும் - நிலைபெற்ற, கடவூர் மயானம் அமர்ந்த - கடவூர் மயானத்தை விரும்பின, அரவம் அசைத்த பெருமான் - பாம்பைக் கச்சையாகக் கட்டின பெருமானது, அகலம் - பெருமையை, அறியலாக - அறியும்படி, பரவும் முறையே - வழிபடுதற்குரிய முறையாகவே, பயிலும் - பழகுகின்ற, பந்தன்-சம்பந்தனது, செம் சொல் மாலை - செஞ்சொல் மாலைகளை, இரவும் பகலும் - இரவினும்

பகலினும், பாவி நினைவார் - துதித்து நினைப்பவர், வினைகள் இலர் - வினைகளில்லாதவராவர், எ - று.

(வி - ரை.) மரவம் - குங்குமமாம். அசைத்தல் - கட்டுதல். சம்பந்தன் என்பது 'பந்தன்' என முதற் குறைந்து வந்தது. 'பயில் சம்பந்தன்' என்றும் பாடம். (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[இந்தத் திருப்பதிகம், திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் தலங்கடோறுஞ் சென்று தரிசித்து இத் தலத்துக்கு வந்து, அங்கிருந்த கலந்த நட்புப் பெருமை செறிந்த குங்கிலியக்கலய நாயனாரது திருமத்திற் கெழுந்தருளி அவர் அன்போடும் அமைத்தருளிய விருந்தை இனிதாக விரும்பி அங்குள்ள கோவிலிற் சென்று தரிசித்தபோது பாடியருளியது.]

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

கோயிற் * றிருவிருத்தம்

நான்காந் திருமுறை.

பண்-கொல்லி.

சிவனுருவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாளை யுடைக்கமு கோங்கிப்பன் மாட
நெருங்கியெங்கும்
வாளை யுடைப்புனல் வந்தெறி வாழ்வயற்
றில்லைதன்னு
ளாள வுடைக்கழற் சிற்றம் பலத்தா
னுடல்கண்டாற்
பீளை யுடைக்கண்க ளாற்பின்னைப் பேய்த்தொண்டர்
காண்பதென்னே.

---

* கட்டளைக் கலித்துறையை அக்காலத்துத் திருவிருத்தமென வழங்குதல் வழக்கம்போலும். இதனை வைணவத்தும் ஆழ்வாரும் திருவிருத்தமெனக் குறியிட் டாளுதல் காண்க.

(ப - ரை.) பாளை உடை கமுகு - பாளைகளையுடைய கமுக மரங்கள், ஓங்கி - உயர்ந்து, எங்கும் - எவ்விடத்தும், பல் மாடம் நெருங்கி - பல மாடங்கள் அடர்ந்து, வாளை உடை புனல் - வாளை மீன்களையுடைய நீரானது, வந்து எறி வாழ் வயல் - வந்து அலை வீசித் தங்கிய வயல்வளமுள்ள, தில்லைதன்னுள் - தில்லையில், ஆள - யாவரையும் ஆளும்பொருட்டு, கழல் உடை - வீரக்கழலை யணிந்த, சிற்றம்பலத்து - சிற்சபையில், அரன் - சிவபெருமானது, ஆடல் - திருநடனத்தை, கண்டால்-சேவித்தால், பேய்த்தொண்டர் - பேயடியார், பின்னை - பிறகு, பீளை உடை கண்களால் - பீளையையுடைய கண்களைக்கொண்டு, காண்பது - காண்பதற் குரியது, என் - யாது? எ - று.

(வி - ரை.) சித்தம்பலம் - ஞானசபை (சிற்சபை, சிதாகாசம்.) இது சிற்றம்பலம் என மரூஉவாயிற்று. (க)

பொருவிடை யொன்றுடைப் புண்ணிய மூர்த்தி
 புலியதள
னுருவுடை யம்மலை மங்கை மணாள
 னுலகுக்கெல்லாந்
திருவுடை யந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச்சிற்
 றம்பலவன்
றிருவடி யைக்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக்
 காண்பதென்னே.

(ப-ரை.) பொரு விடை ஒன்று உடை-போர் செய்கிற இடப மொன்றையுடைய, புண்ணியமூர்த்தி-அறவடிவன்; புலி அதளன் - புலித்தோலை யுடையவன்; உரு உடை - அழகையுடைய, அ - அந்த, மலை மங்கை மணாளன் - மலைமாது நாயகன்; உலகுக்கு எல்லாம் - உலக முழுமைக்கும், திரு உடை அந்தணர் - அலங்காரமாகவுள்ள அந்தணர்கள், வாழ்கின்ற - உறைகின்ற, தில்லைச் சிற்றம்பலவன் - தில்லைச் சிற்றம்பலத்தானது, திருவடியைக் கண்ட கண்கொண்டு - திருவடியைக் கண்ட கண்களால், மற்று இனி காண்பது - வேறே யினிக் காண்பதற் குரியது, என்-யாது? எ - று.

(வி - ரை.) பொருவிடை - வினைத்தொகைநிலைத்தொடர். மூர்த்தம் - வடிவம்; மூர்த்தி - வடிவத்தை யுடையவன். திருவுடைத் தில்லை, அந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லை என வியையும். அந்தணர் - தில்லை மூவாயிரவர். (உ)

தொடுத்த மலரொடு தூபமுஞ் சாந்துங்கொண்
டெப்பொழுது
மடுத்து வணங்கு மயனொடு மாலுக்குங்
காண்பரியான்
பொடிக்கொண் டணிந்துபொன் னாகிய தில்லைச்சிற்
றம்பலவ
னுடுத்த துகில்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக்
காண்பதென்னே.

(ப - ரை.) தொடுத்த மலரொடு - தொடுக்கப்பட்ட பூமாலைகளோடு, தூபமும் சாந்தும் கொண்டு - தூபத்தையும் சந்தனத்தையுங் கொண்டு, எப்பொழுதும் - எப்போதும், அடுத்து வணங்கும் - அடுத்து வணங்குகிற, அயனொடு மாலுக்கும் காண்பு அரியான் - பிரமனொடு மாலுக்கும் காண்டல் அருமையானவன், பொடி கொண்டு அணிந்து - பொடியைக்கொண்டு தரித்த, பொன் ஆகிய-பொன்னாலியன்ற, தில்லைச் சிற்றம்பலவன்-தில்லைச் சிற்றம்பலத்தை யுடையவன், உடுத்த - உடுத்திருக்கிற, துகில் - பரிவட்டத்தை, கண்ட - பார்த்த, கண்கொண்டு - கண்களால், மற்று இனிக் காண்பது—, என் - யாது? எ - று.

(வி - ரை.) காண்பு - காண்டல். பொடி - திருவெண்ணீறு. தொடுத்தல் - கட்டுதல். தொடுத்தமலர் - மலர்மாலை. அடுத்து - கிட்டி. கொண்டு - மூன்றாதவன் சொல்லுருபு. (ட)

வைச்ச பொருணமக் காகுமென் றெண்ணி
நமச்சிவாய
வச்ச மொழிந்தே னணிதில்லை யம்பலத்
தாடுகின்ற
பிச்சன் பிறப்பிலி * பேர்நந்தி யுந்தியின்
மேலசைத்த
கச்சி னழகுகண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு
காண்பதென்னே.

(ப - ரை.) நமச்சிவாய - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமானது, நமக்கு - எமக்கு, வைச்ச பொருள் ஆகும் என்று எண்ணி - நிக்ஷேப தனமாகுமென்று நினைத்து, அச்சம் ஒழிந்தேன் - பயந் தவிர்ந்தேன்; அணி-

---

* இதனை, "நந்திவாம்" என்னும் திருக்கோவையாருள் பேராசிரியரும் நந்தி யென்பதொரு திருநாம மென்பர்.

அழகாகிய, தில்லை அம்பலத்து ஆடுகின்ற தில்லையம்பலத்தில் நடிக்கிற, பிச்சன் - பித்தன், பிறப்பு இலி - பிறப்பில்லாதவன், பேர் நந்தி - பெரிய நந்தி, உந்தியின் மேல் அசைத்த - திருவுந்தியின் மேற் கட்டின, கச்சின் அழகு கண்டால் - கச்சையி னழகைப் பார்த்தால், பின்னை - பிறகு, கண் கொண்டு - கண்களால், காண்பது என்—? எ - று.

(வி - ரை.) ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் - திருவைந்தெழுத்து. வைச்ச - புதைத்துவைத்த. பிச்சன் - பைத்தியங்கொண்டவன்; (அன்பர்மீது மிகு விருப்பங் கொண்டவன்) ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹன் என்பர் வடநூலார். (ச)

செய்ஞ்ஞின்ற நீல மலர்கின்ற தில்லைச்சிற்
றம்பலவன்
மைஞ்ஞின்ற வொண்கண் மலைமகள் கண்டு
மகிழ்ந்துநிற்க
நெய்ஞ்ஞின் றெரியும் விளக்கொத்த நீல
மணிமிடற்றான்
கைஞ்ஞின்ற வாடல்கண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு
காண்பதென்னே.

(ப - ரை.) செய்ஞ்ஞின்ற - வயல்களி லிருக்கிற, நீலம் - கருங்குவளை மலர்கள், மலர்கின்ற - விரிகின்ற, தில்லைச் சிற்றம்பலவன்—, மைஞ்ஞின்ற - மை யெழுதப்பெற்ற, ஒள் கண் - அழகிய கண்களையுடைய, மலைமகள் - பார்வதிதேவியானவள், கண்டு மகிழ்ந்து நிற்க - கண்டு களித்து நிற்க, நெய்ஞ்ஞின்று எரியும் விளக்கு ஒத்த - நெய்யிருந் தெரிகின்ற தீபத்தை நிகர்த்த, நீல மணி மிடற்றான் - நீலமணி போலுங் கண்டத்தை யுடையவன், கைஞ்ஞின்ற ஆடல் கண்டால் - ஒப்பனை யமைந்த திருநடனத்தைக் கண்டால், பின்னை கண் கொண்டு காண்பது என்—? எ - று.

(வி - ரை.) நின்ற என்பது 'ஞின்ற' எனப் போலியாயிற்று. நீலம் - முதலாகுபெயர். 'நீலமணி' என்பதற்கு 'நீல நிறமும் அழகு முள்ள' என்றுரைத்தலுமாம்; அழகாவது, நஞ்சுண்டு தேவர் முதலியோரைக் காத்தருளினதனு லுண்டான சோபை. (ரு)

ஊனத்தை நீக்கி யுலகறி யவென்னை
யாட்கொண்டவன்

றேனொத் தெனக்கினி யான்றில்லைச் சிற்றம்
பலவனெங்கோன்
வானத் தவருய்ய வன்னஞ்சை யுண்டகண்
டத்திலங்கு
மேனத் தெயிறுகண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு
காண்பதென்னே.

(ப - ரை.) ஊனத்தை நீக்கி - குற்றத்தை நீக்கி, உலகு அறிய - உலக மறியும்படி, என்னை ஆட்கொண்டவன் - என்னை யடிமை கொண்டவன்; எனக்கு—, தேன் ஒத்து இனியான் - தேன்போன்று இனிமையைத் தருபவன்; தில்லைச் சிற்றம்பலவன்—, எம் கோன் - எம்மிறைவன்; வானத்தவர் - தேவர்கள், உய்ய - பிழைக்க, வல் நஞ்சை உண்ட - வலிய நஞ்சைப் பருகின, கண்டத்து - கண்டத்தில், இலங்கும் - விளங்குகிற, ஏனத்து எயிறு கண்டால் - பன்றியின் கொம்பைக் கண்டால், பின்னை கண்கொண்டு காண்பது என்—? எ - று.

(வி - ரை.) தேவர்கள் விண்ணுலகத்துள்ளவர்க ளாதலால் அவர்களை 'வானத்தவர்' என்றார். ஏனம் - பன்றி. எயிறு - பல்; அது இங்குக் கொம்புக்காயிற்று. (சு)

தெரித்த கணையாற் றிரிபுர மூன்றுஞ்செந்
தீயின்மூழ்க
வெரித்த விறைவ னிமையவர் கோமா
னிணையடிக
டரித்த மனத்தவர் வாழ்கின்ற தில்லைச்சிற்
றம்பலவன்
சிரித்த முகங்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக்
காண்பதென்னே.

(ப - ரை.) தெரித்த கணையால் - தெரிந்தெடுத்த அம்பினால், திரிபுரம் மூன்றும் - சஞ்சரிக்கின்ற புரங்கள் மூன்றும், செந்தீயில் மூழ்க - செந்தீயில் குளிக்கும்படி, எரித்த இறைவன் - எரித்துவிட்ட தலைவன், இமையவர் கோமான் - தேவர் பெருமான், (அவனது) இணை அடிகள் - திருவடி யிணையை, தரித்த - தாங்கின, மனத்தவர் - மனத்தை யுடையவர், வாழ்கின்ற—, தில்லைச் சிற்றம்பலவன்—, சிரித்த முகம் - நகைத்த முகத்தை, கண்ட - பார்த்த, கண்கொண்டு - கண்களால், மற்று இனி காண்பது என்—? எ-று.

(வி - ரை.) மூன்று என மேல் வருதலால் 'திரிபுரம்' என்பதற்குச் 'சஞ்சரிக்கிற புரங்கள்' எனப் பொருள் கூறலாயிற்று. (எ)

சுற்று மமரர் சுரபதி நின்றிருப்
பாதமல்லாற்
பற்றொன் றிலோமென் றழைப்பப் பரவையு
ணஞ்சையுண்டான்
செற்றங் கநங்கனைத் தீவிழித் தான்றில்லை
யம்பலவ
னெற்றியிற் கண்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக்
காண்பதென்னே.

(ப - ரை.) சுற்றம்-சூழ்ந்த, அமரர்-அமரர்கள், சுரபதி-தேவர் பெருமான், (இவர்கள்) நின் - உனது, திருப்பாதம் அல்லால் - திருவடியன்றி, பற்று ஒன்று இலோம் என்று அழைப்ப - ஒரு பற்றுமிலமென்று கூவ, பரவையுள்ள - கடலி லுண்டாகிய, நஞ்சை உண்டான் - நஞ்சை யுண்டவன், அங்கு - அவ்விடத்து, அநங்கனை செற்று - மன்மதனை யழிக்க, தீ விழித்தான் - நெருப்புக் கண்ணைத் திறந்தவன், தில்லையம்பலவன்—, (அவனது) நெற்றியில் கண் - நெற்றிக் கண்ணை, கண்ட கண்கொண்டு - கண்ட கண்களால், மற்று இனி காண்பது என்—, எ - று.

(வி-ரை.) அமரர் - கற்ப காலத்தளவும் இறவாதவர், (தேவர்கள்); கற்பத்தி லிறப்பவரை அமரர் என்றது மங்கலவழக்கு. சுரபதி-இந்திரன். பரவை - தொழிலாகுபெயர். 'செற்று' செற வென்னும் பொருளில் வந்தது. (அ)

சித்தத் தெழுந்த செழுங்கம லத்தன்ன சேவடிகள்
வைத்த மனத்தவர் வாழ்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
முத்தும் வயிரமு மாணிக்கந் தன்னுள் விளங்கியதூ [னே.
மத்த மலர்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்

(ப - ரை.) சித்தத்து எழுந்த - மனத்திற் பூத்த, செழுங் கமலத்து அன்ன - செழுந்தாமரை யொத்த, சேவடிகள் - திருவடிகளை, வைத்த - இருத்திவைத்த, மனத்தவர் - மனத்தை யுடையவர், வாழ்கின்ற - உறைகின்ற, தில்லைச் சிற்றம்பலவன் - தில்லைச்சிற்றம்பலவனது, முத்தும் வயிரமும் மாணிக்கந் தன்னுள்—, விளங்கியது - விளங்கிய தாகிய, ஊமத்த மலர் - ஊமத்த மலரை, கண்ட கண் கொண்டு-கண்ட கண்களால், மற்று இனிக் காண்பது என்—, எ-று.

(வி - ரை.) சித்தத்து - அன்பாது மனத்திடத்தில். வயிரம் - வச்சிரம். (கூ)

தருக்கு மிகுத்துத்தன் றோள்வலி யுன்னித் தடவரையை
வரைக்கை களாலெடுத் தார்ப்ப மலைமகள் கோன்சிரித்து
வரக்கன் மணிமுடி பத்து மணிதில்லை யம்பலவ [னே.
னெருக்கி மிதித்த விரல்கண்ட கண்கொண்டு காண்பதென்

(ப - ரை.) தருக்கு மிகுத்து-தருக்கு அதிகரித்து, தன் தோள் வலி உன்னி - தன் தோள் வலியை நினைத்து, தடவரையை - பெரிய கைலாய மலையை, வரை கைகளால் எடுத்து - வரைகளை யுடைய கைகளால் தூக்கி, ஆர்ப்ப - ஆரவாரிக்க, மலைமகள் கோன் - பார்வதி நாதன், சிரித்து-நகைத்து, அரக்கன் மணி முடி பத்தும் - ராவணாசுரனது மணி முடிகள் பத்தும், அணி தில்லை யம்பலவன் - அழகிய தில்லை யம்பலவன், நெருக்கி மிதித்த விரல் - நெருக்கி மிதித்த விரலை, கண்ட கண்கொண்டு - கண்ட கண்களால், காண்ப தென்—? எ - று.

(வி - ரை.) தருக்கு - செருக்கு. வரைக் கைகளால் - மலை போன்ற கைகளால் எனினுமாம். (கo)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[கோயில் என்னும் இத்தலம் சோழநாட்டில் உள்ளது. சுவாமி பெயர் - சபாநாதர். தேவியார் - சிவகாமியம்மை.]

திருநாவுக்கரசுநாயனுர்

திருப்பூவணம்.

ஆருந் திருமுறை.

திருத்தாண்டகம்.

சிவனுருவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வடிவேறு திரிசூலந் தோன்றுந் தோன்றும்
வளர்சடைமே லிளமதியந் தோன்றுந் தோன்றும்
கடியேறு கமழ்கொன்றைக் கண்ணி தோன்றுங்
காதில்வெண் குழைதோடு கலந்து தோன்று

இடியேறு களிற்றுரிவைப் போர்வை தோன்று
மெழிறிகழுந் திருமுடியு மிலங்கித் தோன்றும்
பொடியேறு திருமேனி பொலிந்து தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித ணூர்க்கே.

(ப-ரை.) பொழில் திகழும் - சோலைகள் விளங்குகின்ற, பூவணத்து-திருப்பூவணத்தி லெழுந்தருளிய, எம் புனிதனுர்க்கு-எமது பரிசுத்தராகிய சிவபெருமானுர்க்கு, வடிவு ஏறு - வடித்தல் மிகுந்த, திரிசூலம் தோன்றும் தோன்றும் - திரிசூலம் தோன்றாநிற்கும் தோன்றாநிற்கும்; வளர் சடைமேல் - நீண்ட சடையின்மீது, இளமதியம் தோன்றும் தோன்றும் — இளம்பிறை தோன்றாநிற்கும் தோன்றாநிற்கும்; கடி ஏறு - வாசனை மிகுந்த, கமழ் - பரிமளிக்கிற, கொன்றைக் கண்ணி தோன்றும்-கொன்றை மலர்மாலை தோன்றாநிற்கும்; காதில்-செவிகளில், வெள் குழை தோடு கலந்து தோன்றும் - வெள்ளிய குழையும் தோடும் சேர்ந்து தோன்றாநிற்கும்; இடி ஏறு-முழக்க மிகுந்த, களிறு உரிவை போர்வை தோன்றும்-யானைத் தோலாகிய போர்வை தோன்றாநிற்கும்; எழில் திகழும் - அழகு விளங்காநின்ற, திருமுடியும் இலங்கி தோன்றும் - திருமுடியும் விளங்கித் தோன்றாநிற்கும்; பொடி ஏறு திருமேனி - வெண்பொடி மிகுதியா யணியப்பெற்ற திருமேனியானது, பொலிந்து தோன்றும்-விளங்கித் தோன்றாநிற்கும், எ - று.

(வி - ரை.) திரிசூலம் - முத்தலைச் சூலம். கொன்றை-முதலாகுபெயர். கண்ணி - முடிச்சுக்களை யுடையது. (க)

ஆணாகிப் பெண்ணாய வடிவு தோன்று
மடியவர்கட் காரமுத மாகித் தோன்று
மூணாகி யூர்திரிவா ணுகித் தோன்று [மேற்
மொற்றைவெண் பிறைதோன்றும் பற்றூர் தம்
சேணாக வரைவில்லா லெரித்த ரேன்றுஞ்
செத்தவர்த மெலும்பிணற் செறியச் செய்த
பூணாணு மரைஞாணும் பொலிந்து தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித ணூர்க்கே.

(ப-ரை.) பொழில் திகழும் பூவணத்து எம் புனிதனுர்க்கு—, ஆணாகி - ஆணாயிருந்து, பெண் ஆய வடிவு தோன்றும் - பெண்ணாகிய உருவம் தோன்றாநிற்கும்; அடியவர்கட்கு - அடியார்களுக்கு, ஆர் அமுதம் ஆகி தோன்றும் - அரிய அமிர்தமாகித் தோன்றாநிற்

கும்; ஊண் ஆகி - உணவின் பொருட்டாக, ஊர் திரிவானுகி தோன்றும் - ஊர்தோறும் திரிபவனாய்த் தோன்றும்; ஒற்றை - ஒரு கலையாகிய, வெள் பிறை தோன்றும் - வெண்பிறை தோன்றுநிற்கும்; பற்றார் தம்மேல்-பகைவர் மெய்யை, சேண்-ஆகாயத்தை யளாவிய, நாகவரை வில்லால் - மேருமலையாகிய வில்லினால், எரித்தல் தோன்றும் - எரித்தல் தோன்றுநிற்கும்; செத்தவர்தம் எலும்பினால்-இறந்தவரது எலும்பினால், செறியச் செய்த - நெருங்கக் கட்டின, பூண் நாணும்-ஆபரணமாலையும், அரைநாணும்-அரைஞாணும், பொலிந்து தோன்றும்-விளங்கித் தோன்றுநிற்கும், எ - று.

(வி - ரை.) பற்றார்-அடுக்காதவர் (திரிபுரத்தார்); இவர் மெய்யை யெரித்தது, "செல்வரை மெய்யெரிகாய் சிலையாகண் டென்னை யாண்டுகொண்ட செவ்வரை மேனியன்" என்னும் மணிவாசகர் திருவாக்கா லினிது விளங்கும். மேல் - உடம்பு. (உ)

கல்லாலி னீழறனிற் கலந்து தோன்றுங்
கவின்மறையோர் நால்வர்க்கு நெறிக ளன்று
சொல்லாமற் சொல்லியவா தோன்றுந் தோன்றுஞ்
சூழரவு மான்மறியுந் தோன்றுந் தோன்று
மல்லாத காலனைமுன் னடர்த்த றோன்று
மைவகையா னினைவார்பா லமர்ந்து தோன்றும்
பொல்லாத புலாலெலும்பு பூணாய்த் தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

(ப - ரை.) கல்லாலின் நீழறனில் கலந்துதோன்றும் - கல்லாலின் நிழலிற் சேர்ந்து தோன்றுநிற்கும்; கவின்-அழகிய, மறையோர் நால்வர்க்கும் - வேதியர் நால்வர்க்கும், நெறிகள் - முத்திநெறிகளை, அன்று - அந்நாளில், சொல்லாமல் சொல்லியவாறு - சொல்லாமற் சொன்னவிதம், தோன்றும் தோன்றும் - தோன்றுநிற்கும் தோன்றுநிற்கும்; சூழ் அரவும் - சூழ்ந்த பாம்புகளும், மான் மறியும் - மான் கன்றும், தோன்றும் தோன்றும்—; அல்லாத காலனை - நல்லவனல்லாத யமனை, முன் - முற்காலத்தில், அடர்த்தல் தோன்றும்-வென்றமை தோன்றுநிற்கும்; ஐவகையால் நினைவார்பால் - ஐவகையாலே நினைக்கிறவர்களிடத்தில், அமர்ந்து தோன்றும்-விரும்பித் தோன்றுநிற்கும்; பொல்லாத புலால் எலும்பு - பொல்லாத மாமிசத்தோடு கூடிய எலும்புகளே, பூணாய் தோன்றும் - ஆபரணமாகத் தோன்றுநிற்கும்; பொழில் திகழும் பூவணத்து எம் புனிதனார்க்கு—, எ - று.

(வி - ரை.) ஐவகையானினைத்தல் - ஐம்பொறிகளாலும் நுகர்தல்; அன்றி, ஐந்தொழிலையு நடத்துவோனென்று நினைத்தல் எனினுமாம். (ரு)

படைமலிந்த மழுவாளு மானுந் தோன்றும்
பன்னிரண்டு கண்ணுடைய பிள்ளை தோன்று
நடைமலிந்த விடையோடு கொடியுந் தோன்று
நான்மறையி னொலிதோன்று நயனந் தோன்று
முடைமலிந்த கோவணமுங் கீளுந் தோன்று
மூரல்வெண் சிரமாலை யுலாவித் தோன்றும்
புடைமலிந்த பூதத்தின் பொலிவு தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

(ப-ரை.) படைமலிந்த-ஆயுதரூபமாக விளங்குகிற, மழுவாளும்-மழுவாளும், மானும் தோன்றும் - மானும் தோன்றாநிற்கும்; பன்னிரண்டு கண் உடைய பிள்ளை தோன்றும் - பன்னிரண்டு கண்களையுடைய பிள்ளை தோன்றாநிற்கும்; நடை மலிந்த விடையோடு கொடியும் தோன்றும் - நடை மிகுந்த இடபத்துடனே கொடியுந் தோன்றாநிற்கும்; நான்மறையின் ஒலி தோன்றும் - நான்கு வேதங்களின் ஓசை தோன்றாநிற்கும்; நயனம் தோன்றும் - கண்கள் தோன்றாநிற்கும்; உடை மலிந்த - உடுத்தல் மிகுந்த, கோவணமும் கீளும் தோன்றும் - கோவணமுங் கீளுந் தோன்றாநிற்கும்; மூரல்-பரவிய, வெள் சிரமாலை - வெள்ளிய தலைமாலைகள், உலாவி தோன்றும் - உலாவித் தோன்றாநிற்கும்; புடை மலிந்த - பக்கத்தில் மிகுந்திருக்கிற, பூதத்தின் பொலிவு தோன்றும் - பூதகணங்களின் பொலிவு தோன்றாநிற்கும்; பொழில் திகழும் பூவணத்து எம் புனிதனார்க்கு—, எ - று.

(வி - ரை.) பன்னிரண்டு கண்ணுடைய பிள்ளை - சுப்பிரமணியன். 'மூரல் வெண் சிரமாலை' எனக் கொண்டு 'நகு வெண்டலைமாலை' என்றுரைத்தலுமாம். (சு)

மேலாகுந் தன்னடியார்க் கருளுந் தோன்று
மாசிலாப் புன்சடைமேன் மதியந் தோன்று
மியல்பாக விடுபிச்சை யேற்ற றோன்று
மிருங்கடனஞ் சுண்டிருண்ட கண்டந் தோன்றுங்
கயல்பாயக் கடுங்கலுழிக் கங்கை நங்கை
யாயிரமா முகத்தினொடு வானிற் றோன்றும்
புயல்பாயச் சடைவிரித்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

(ப - ரை.) மயலாகும் தன் அடியார்க்கு-விரும்புகிற தன்னடியார்மேல், அருளும் தோன்றும் - அருளும் தோன்றாநிற்கும்; மாசு இல்லா - குற்ற மில்லாத, புன்சடைமேல்-புல்லிய சடையின் மீது, மதியம் தோன்றும் - சந்திரகண்டம் தோன்றாநிற்கும்; இயல் பாக - இயற்கையாக, இடு பிச்சை - இடப்படுகிற பிக்ஷையை, ஏற்றல் தோன்றும் - ஏற்பது தோன்றாநிற்கும்; இரு கடல் - பெரிய கடலி லுண்டாகிய, நஞ்சு உண்டு இருண்ட - விடமுண்டு கறுத்த, கண்டம் தோன்றும் - கண்டம் தோன்றாநிற்கும்; கயல் பாய - கயல்கள் பாயாநிற்க, கடு கலுழி - வேகமாகிய நீர்ப்பெருக்கையுடைய, கங்கை நங்கை - கங்கையாகிய பெண், ஆயிரம் மா முகத்தினொடு - ஆயிரம் பெரிய முகங்களுடனே, வானில் தோன்றும் - ஆகாயத்தில் தோன்றாநிற்கும்; புயல் பாய சடை விரித்த - நீர்பாயச் சடையை விரித்த, பொற்பு தோன்றும் - அழகு தோன்றாநிற்கும்; பொழில் திகழும் பூவணத்து எம் புனிதனார்க்கு—, எ - று.

(வி - ரை.) புயல் - மேகம்; அது இடவாகுபெயராய் அதி லுள்ள நீருக்காயிற்று. 'கடல்' என்றது பாற்கடலை. (6)

பாராழி வட்டத்தார் பரவி யிட்ட
 பன்மலரு நறும்புகையும் பரந்து தோன்றுஞ்
சீராழித் தாமரையின் மலர்க ளன்ன
 திருந்தியமா நிறத்தசே வடிக டோன்று
மோராழித் தேருடைய விலங்கை வேந்த
 னுடறுணித்த விடர்பாவங் கெடுப்பித் தன்று
போராழி முன்னீந்த பொற்புத் தோன்றும்
 பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

(ப - ரை.) பார் ஆழி வட்டத்தார் - பெரிய கடல் சூழ்ந்த பூமண்டலத்தார், பரவி இட்ட - வழிபட்டு அர்ச்சனை செய்த, பல் மலரும் நறும்புகையும் - பல மலர்களும் வாசனைப் புகையும், பரந்து தோன்றும்-விரிந்து தோன்றாநிற்கும்; சீர் ஆழி தாமரையின் மலர்கள் அன்ன - சிறந்த வட்டமாகிய தாமரை மலர்கள்போன்ற, திருந்திய மா நிறத்த - திருத்தமாகிய அழகிய நிறத்தையுடைய, சேவடிகள் தோன்றும்-திருவடிகள் தோன்றாநிற்கும்; ஓர் - ஒப்பற்ற, ஆழி-உருளை கோத்த, தேர் உடைய - தேரையுடைய, இலங்கை வேந்தன்-இராவணனது, உடல் துணித்த-உடம்பைச் சேதித்த, இடர் பாவம் - துன்பத்தைத் தருகிற பாவத்தை, கெடுப்பித்து - கெடச்செய்து, அன்று - அந்நாளில், போர் ஆழி - போர்ச் சக்கரத்தை, முன் ஈந்த-

முன்னே கொடுத்த, பொற்பு தோன்றும் - அழகு தோன்றுகிற்கும்; பொழில் திகழும் பூவணத்து எம் புனிதனூர்க்கு—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆழி - ஆழமுடையது. பார் - பருமையடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். போராழி முன்னீந்தது திருமாலுக்கு. (௬)

தன்னடியார்க் கருள்புரிந்த தகவு தோன்றுஞ்
சதுர்முகனைத் தலையரிந்த தன்மை தோன்று
மின்னனைய நுண்ணிடையாள் பாகந் தோன்றும்
வேழத்தி னுரிவிரும்பிப் போர்த்த றோன்றுந்
துன்னியசெஞ் சடைமேலோர் புனலும் பாம்புந்
தூயமா மதியுடனே வைத்த றோன்றும்
பொன்னனைய திருமேனி பொலிந்து தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(ப - ரை.) தன் அடியார்க்கு - தன் அடியவர்க்கு, அருள் புரிந்த - அருள் செய்த, தகவு தோன்றும் - தகுதி தோன்றுகிற்கும்; சதுர்முகனை தலை அரிந்த - பிரமனைச் சிரங்கொய்த, தன்மை தோன்றும் - தன்மை தோன்றுகிற்கும்; மின் அனைய-மின்கொடி போன்ற, நுண் இடையாள் - நுண்ணிடையாளாகிய உமாதேவியின், பாகம் தோன்றும் - பாகம் தோன்றுகிற்கும்; வேழத்தின் உரி - யானைத் தோலை, விரும்பி போர்த்தல் தோன்றும் - விரும்பிப் போர்த்துக் கொள்ளுதல் தோன்றுகிற்கும்; துன்னிய - நெருங்கிய, செஞ்சடை மேல் - செஞ்சடையின்மீது, ஓர் - ஒப்பற்ற, புனலும் பாம்பும் - கங்கையையும் பாம்பையும், தூய - பரிசுத்தமாகிய, மா மதியுடனே - அழகிய பிறையோடு, வைத்தல் தோன்றும்-வைத்திருப்பதுதோன்று கிற்கும்; பொன் அனைய திருமேனி - பொன் போன்ற திருமேனி யானது, பொலிந்து தோன்றும் - பொலிந்து தோன்றுகிற்கும்; பொழில் திகழும் பூவணத்து எம் புனிதனூர்க்கு—, எ - று.

(வி - ரை.) 'தகவு' பெருமையுமாம். (௭)

செறிகழலுந் திருவடியுந் தோன்றுந் தோன்றுந்
திரிபுரத்தை யெரிசெய்த சிலையுந் தோன்று
நெறியதனை விரித்துரைத்த நேர்மை தோன்று
நெற்றிமேற் கண்டோன்றும் பெற்றந் தோன்று
மறுபிறவி யறுத்தருளும் வகையுந் தோன்று
மலைமகளுஞ் சலமகளு மலிந்து தோன்றும்
பொறியரவு மிளமதியும் பொலிந்து தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(ப - ரை.) செறி கழலும் - நெருங்கிய வீரக்கழலும், திருவடியும் - (அதனை யணிந்த) திருவடியும், தோன்றும் தோன்றும் - தோன்றுநிற்கும் தோன்றுநிற்கும்; திரிபுரத்தை எரிசெய்த - முப்புரத்தை யெரித்த, சிலையும் தோன்றும் - வில்லுந் தோன்றுநிற்கும்; நெறியதனை விரித்து உரைத்த-மெய்ந்நெறியை விரித்துச் சொன்ன, நேர்மை தோன்றும் - செம்மைக் குணம் தோன்றுநிற்கும்; நெற்றிமேல் கண் தோன்றும் - நெற்றியின்மீது ஒருகண் தோன்றுநிற்கும்; பெற்றம் தோன்றும்-இடபம் தோன்றுநிற்கும்; மறு பிறவி அறுத்து அருளும் வகையும் தோன்றும் - மறு ஜனனத்தை யறுத்தருள் செய்கிற விதமும் தோன்றுநிற்கும்; மலைமகளும் - பார்வதியும், சலமகளும்-கங்கையும், மலிந்து தோன்றும்-மிகவும் தோன்றுநிற்கும்; பொறி அரவும் - புள்ளிகளையுடைய பாம்பும், இள மதியும் - இளம் பிறையும், பொலிந்து தோன்றும் - விளங்கித் தோன்றுநிற்கும்; பொழில் திகழும் பூவணத்து எம் புனிதனார்க்கு—, எ - று.

(வி-ரை.) நெறியதனை விரித்துரைத்தது சநகாதியர்க்கு. (அ)

அரும்பேர்ட்டு முலைமடவாள் பாகந் தோன்று
மணிகிளரு முருமென்ன வடர்க்குங் கேழன்
மருப்போட்டு மணிவயிரக் கோவை தோன்று
மணமலிந்த நடந்தோன்று மணியார் வைகைத்
திருக்கோட்டி னின்றதோர் திறமுந் தோன்றுஞ்
செக்கர்வா னொளிமிக்குத் திகழ்ந்த சோதிப்
பொருப்போட்டி நின்றதிண் புயமுந் தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

(ப - ரை.) அரும்பு ஒட்டும் முலை-தாமரையரும்பைத் தூரத்துகின்ற தனங்களையுடைய, மடவாள் - உமாதேவியின், பாகம்-இடப்பாகம், தோன்றும் - தோன்றுநிற்கும்; அணி கிளரும் - அழகு விளங்குகின்ற, உரும் என்ன - இடிபோல, அடர்க்கும் - ஆரவாரிக்கின்ற, கேழல் - பன்றியினது, மருப்பு-கொம்புகளால், ஒட்டும்-செய்யப்பட்ட, மணி - அழகிய, வயிரக்கோவை - வச்சிரகண்டிகை, தோன்றும் - தோன்றுநிற்கும்; மணம் மலிந்த - மண மிகுந்த, நடம்-நடனமானது, தோன்றும் - தோன்றுநிற்கும்; மணி ஆர் - இரத்தினங்கள் நிறைந்த, வைகை - வைகைநதியின், திருக்கோட்டில் நின்றது - அழகிய கரையின்மீது நின்றதாகிய, ஓர் திறமும் - ஒப்பற்ற விதமும், தோன்றும் - தோன்றுநிற்கும்; செக்கர்வான் - செவ்வானத்தின், ஒளி மிக்கு - ஒளி மிகுந்து, திகழ்ந்த - விளங்குகின்ற,

சோதி - பிரகாசத்தையுடைய, பொருப்பு - மேருமலையை, ஒட்டி நின்ற - தோற்பித்து நின்ற, திண் புயமும் - வலிய தோள்களும், தோன்றும் - தோன்றாநிற்கும்; பொழில் திகழும் பூவணத்து எம் புனிதனார்க்கு—, எ - று.

(வி - ரை.) 'அருப்போட்டுமுலை' என்பதில் ஒட்டும் உவம வுருபெனக் கொண்டு 'அரும்புபோலும் முலை' எனினுமாம். அரும்பு 'அருப்பு' என வலித்தல் பெற்றது. கோவை - மாலையுமாம். கோடு - கரை. (கூ)

ஆங்கணைந்த சண்டிக்கு மருளி யன்று
தன்முடிமே லலர்மாலை யளித்த றோன்றும்
பாங்கணைந்து பணிசெய்வார்க் கருளி யன்று
பலபிறவி யறுத்தருளும் பரிசுந் தோன்றுங்
கோங்கணைந்த கூவிளமு மதமத் தம்முங்
குழற்கணிந்த கொள்கையொடு கோலந் தோன்றும்
பூங்கணைவே ளுருவழித்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

(ப - ரை.) ஆங்கு அணைந்த - அவ்விடத்து வந்த, சண்டிக்கும் - சண்டேசுரனுக்கும், அருள் இயன்று - அருள் செய்து, தன் முடிமேல் - தன் சிரசில் அணிந்திருக்கின்ற, அலர் மாலை - பூமாலையை, அளித்தல் தோன்றும் - கொடுத்தலும் தோன்றாநிற்கும்; பாங்கு அணைந்து - பக்கத்தி லிருந்துகொண்டு, பணி செய்வார்க்கு - தொண்டு செய்வார்க்கு, அருள் இயன்று - அருள் செய்து, பல பிறவி - பல பிறவிகளை, அறுத்தருளும் - சேதித்தருளுகின்ற, பரிசும் - விதமும், தோன்றும் - தோன்றாநிற்கும்; கோங்கு அணைந்த - வாசனை பொருந்திய, கூவிளமும் - வில்வமும், மதமத்தமும் - செழித்த ஊமத்தமலரும், குழற்கு அணிந்த - சடையில் தரித்த, கோலமொடு கொள்கை - அழகோடு கூடின கொள்கையும், தோன்றும் - தோன்றாநிற்கும்; பூங்கணை - புஷ்ப பாணத்தையுடைய, வேள் - மன்மதனது, உருவு அழித்த - உருவை அழித்த, பொற்பு - அழகானது, தோன்றும் - தோன்றாநிற்கும்; பொழில் திகழும் பூவணத்து எம் புனிதனார்க்கு—, எ - று.

(வி - ரை.) 'குழற்கு' என்னும் நான்கனுருபு ஏழாவதனிடப் பொருளில் வந்தது. (௰)

* ஆருருவ வுள்குவா ருள்ளத் துள்ளே
யவ்வுருவாய் நிற்கின்ற வருளுந் தோன்றும்
வாருருவப் பூண்முலைநன் மங்கை தன்னை
மகிழ்ந்தொருபால் வைத்துகந்த வடிவு தோன்று
நீருருவக் கடலிலங்கை யரக்கர் கோனை
நெறுநெறென வடர்த்திட்ட நிலையுந் தோன்றும்
போருருவக் கூற்றுதைத்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

(ப - ரை.) ஆர் உருவம் - அருமையாகிய தன் உருவத்தை, உள்குவார்-நினைப்பவாது, உள்ளத்துள்ளே - மனத்தினுள்ளே, அவ் வுருவாய் நிற்கின்ற - அவ்வுருவமாய் நிற்கிற, அருளும் தோன்றும்- அருளும் தோன்றுநிற்கும்; வார் - கச்சணிந்த, உருவம் - அழகோடு கூடிய, பூண் - ஆபரண மணிந்த, முலை - தனங்களையுடைய, நல் மங்கைதன்னை-சிறந்த உமாதேவியை, மகிழ்ந்து-மனமகிழ்ந்து, ஒரு பால் வைத்து-ஒருபாகத்தில் வைத்து, உகந்த வடிவு-எற்றுக்கொண்ட வடிவம், தோன்றும்-தோன்றுநிற்கும்; நீர் உருவம்-நீர் உருவமாகிய, கடல் - கடல் சூழ்ந்த, இலங்கை - இலங்கைப் பட்டணத்தையுடைய, அரக்கர் கோனை - இராக்கதர்க்கு அரசனான இராவணனை, நெறுநெறென-நெறுநெறென்று நெரியும்படி, அடர்த்திட்ட-(அவன் தோள் களை) அழுத்தின, நிலையும் - நிலைமையும், தோன்றும் - தோன்று நிற்கும்; போர் உருவம் - போர்த்தொழிலே வடிவாகக் கொண்ட, கூற்று - யமனை, உதைத்த பொற்பு - உதைத்த அழகானது, தோன் றும் - தோன்றுநிற்கும்; பொழில் திகழும் பூவணத்து எம் புனித னார்க்கு—, எ - று.

(வி - ரை.) 'ஒருபால்' என்றது இடப்பாகத்தை; அடர்த்தல் - நெரித்தல் எனினுமாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

[திருப்பூவணம் என்னும் இத்தலம் பாண்டிநாட்டி லுள்ளது. சுவாமி பெயர் - பூவணநாதர். தேவியார் - மின்னும்பிகை யம்மை.]

---

* இக் கருத்தேபற்றிப் பதினொன்றாந் திருமுறையுள் சேர மான் பெருமாளும் திருக்கயிலாய ஞானவுலாவில்,

"எவ்வுருவில் யாரொருவ ருள்குவா ருள்ளத்து
எவ்வுருவாய்த் தோன்றி யருள் கொடுப்பாய்."

எனவு மருளிச்செய்ததனாு மறிக.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

திருக்கடவூர்மயானம்

ஏழாந் திருமுறை.

பண்-பழம்பஞ்சுரம்.

சிவனுருவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மருவார் கொன்றை மதிசூடி
மாணிக் கத்தின் மலைபோல
வருவார் விடைமேன் மாதோடு
மகிழ்ந்து பூதப் படைசூழத்
திருமால் பிரம னிந்திரற்குந்
தேவர் நாகர் தானவர்க்கும்
பெருமான் கடவூர் மயானத்துப்
பெரிய பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை) மரு ஆர் கொன்றை - மணம் பொருந்திய கொன்றை மலர்மாலையையும், மதி - இளம்பிறையையும், சூடி-தரித்து, மாணிக்கத்தின் மலைபோல - மாணிக்க மலைபோல், பூதப்படை சூழ-பூதப்படைகள் சூழ்ந்துவர, மகிழ்ந்து - மகிழ்வடைந்து, மாதோடு - உமாதேவியாரோடு, விடைமேல் வருவார் - இடபத்தின்மேலேறி வருவார், (யாரெனின்) திருமால் பிரமன் இந்திரற்கும் - திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் இந்திரனுக்கும், தேவர் நாகர் தானவர்க்கும் - தேவர்க்கும் நாகர்க்கும் தானவர்க்கும், பெருமான் - இறையவனாய், கடவூர் மயானத்து - திருக்கடவூர் மயானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, பெரிய பெருமான் அடிகளே - பெரிய பெருமானாகிய சுவாமிகளே யாவர், எ-று.

(வி - ரை.) மரு ஆர் - வாசனை மிகுந்த எனினுமாம். 'இந்திரற்கும்' என்னும் உம்மையைத் 'திருமால்' என்பதனோடும், 'பிரமன்' என்பதனோடும்; 'தானவர்க்கும்' என்னும் உம்மையைத் 'தேவர்' என்பதனோடும் கூட்டுக. (க)

விண்ணோர் தலைவர் வெண்புரிநூன்
மார்பர் வேத கீதத்தர்
கண்ணார் நுதலர் நகுதலையர்
கால காலர் கடவூரா
ரெண்ணார் புரமூன் றெரிசெய்த
விறைவ ரிமையோ ரொருபாகம்
பெண்ணா ணாவர் மயானத்துப்
பெரிய பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) விண்ணோர் தலைவர் - தேவர்களுக்குத் தலைவரும்; வெண் புரி நூல் மார்பர் - வெண்புரிநூலைத் தரித்த மார்பினை யுடையவரும்; வேத கீதத்தர் - வேதகீதத்தை யுடையவரும்; கண் ஆர் நுதலர்-கண்ணோடு கூடிய நெற்றியை யுடையவரும்; நகு தலையர் - சிறிக்கின்ற தலையை யுடையவரும்; கால காலர்-கால காலரும்; கடவூரார் - கடவூரரும்; எண்ணார் - பகைவருடைய, புரம் மூன்று - முப்புரங்களை, எரி செய்த இறைவர் - எரித்த இறைவரும்; இமையோர் - தேவரும், ஒரு பாகம் - ஒரு பாகத்தில், பெண்-பெண்ணை யுடைய, ஆண் ஆவர் - ஆணுருவாவாரும், (யாரெனின்) மயானத்து - திருக்கடவூர் மயானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, பெரிய பெருமாள் அடிகளே—, எ - று.

(வி - ரை.) 'உமையோ ரொருபாகம் பெண்ணணாவர்' எனப் பாடபேதமுண்டு; இதற்கு, 'உமாதேவியாரை யொருபாகத்தி லுடைமையால் பெண்டன்மையும், ஒருபாகத்தில் தமதுருவா யிருத்தலால் ஆண்டன்மையும் உடைய ரென்பது தோன்ற, 'உமையோ ரொரு பாகம் பெண்ணணாவர்' என்றார். (உ)

காயும் புலியி னதளுடையர்
கண்ட ரெண்டோட் கடவூரார்
தாயுந் தந்தை பல்லுயிர்க்குந்
தாமே யாய தலைவனார்
பாயும் விடையொன் றதுவேறிப்
புலித்தேர்ந் துண்ணும் பரமேட்டி
பேய்கள் வாழும் மயானத்துப்
பெரிய பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) காயும் புலியின் அதள் உடையர் - கோபிக்கிற புலியின் தோலை யுடையவரும்; கண்டர் - கண்டரும்; எண் தோள்

கடவூரார் - எட்டுத் தோள்களையுடைய கடவூரும்; பல் உயிர்க்கும் - எல்லா வுயிர்களுக்கும், தாயும் தந்தை - தாயும் தந்தையும், தாமே ஆய தலைவனார் - தாமேயாகிய தலைவரும்; பாயும் - பாய்ந்து செல்லுகிற, ஒன்று விடை ஏறி - ஒரு இடபத்தின்மீதேறி, பலி தேர்ந்து உண்ணும் பாமேட்டி - பிச்சைபெற் றுண்ணுகிற பாமேட்டியும்; (யாரெனின்) பேய்கள் வாழும் மயானத்து - பேய்கள் வாழ்கின்ற திருக்கடவூர்மயானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, பெரிய பெருமான் அடிகளே—, எ - று.

(வி - ரை.) காய்தல் - உறுமுதலுமாம். கண்டர் - நீலகண்டர். 'தாயும்' என்னும் உம்மை தந்தை யென்பதனோடும் கூட்டப்பட்டது. பாமேட்டி - மேன்மையாகிய யாகங்களுக்கு முதல்வன். (௩)

நறைசேர் மலரைங் கணையானை
 நயனத் தீயாற் பொடிசெய்த
விறையா ராவ ரெல்லார்க்கு
 மில்லை யென்ன தருள்செய்வார்
பறையார் முழவம் பாட்டோடு
 பயிலுந் தொண்டர் பயில்கடவூர்ப்
பிறையார் சடையார் மயானத்துப்
 பெரிய பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) நறை சேர் - மணம் பொருந்திய, மலர் ஐங்கணையானை - ஐந்து பூவம்புகளை யுடையவனாகிய மன்மதனை, நயனம் தீயால் - கண்ணெருப்பால், பொடி செய்த - பொடித்த, இறையார் ஆவர் - இறைவராவாரும்; எல்லார்க்கும் - யாவருக்கும், இல்லை என்னாது - இல்லை யென்னாமல், அருள் செய்வார் - அருள் செய்வாரும்; பறை ஆர் முழவம் - பறையும் பொருந்திய முழவமும், பாட்டோடு பயிலும் - பாடலோடு பயில்கின்ற, தொண்டர் பயில் - அடியார்கள் வாழ்கிற, கடவூர் பிறை ஆர் சடையார் - கடவூரிலுள்ள பிறை யணிந்த சடையை யுடையவரும், (யாரெனின்) மயானத்து - திருக்கடவூர் மயானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய பெருமான் அடிகளே—, எ - று.

(வி-ரை.) 'நறை' தேன் எனினுமாம். 'பறை' 'முழவம்' என்பன வாத்திய விசேடங்கள். (௪)

கொத்தார் கொன்றை மதிசூடிக் கோணா கங்கள் பூணாக
மத்த யானை யுரிபோர்த்து மருப்பு மாமைத் தாலியார்

பத்தி செய்து பாரிடங்கள் பாடி யாடப் பலிகொள்ளும்
பித்தர் கடவூர் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) கொத்து ஆர்-கொத்துகளா யிருக்கிற, கொன்றை - கொன்றைமலர் மாலையையும், மதி - பிறையையும், சூடி - தரித்து; கோள் நாகங்கள் - துன்பத்தைச் செய்கிற பாம்புகளை, பணி ஆக - ஆபரணமாகக் கொண்டு; மத்த யானை உரி போர்த்து-மத யானையின் தோலைப் போர்த்து; மருப்பும் ஆமைத் தாலியார்-(அதன்) கொம்பை யும் ஆமையோட்டையும் தாலியாக வுடையவரும்; பாரிடங்கள் - பேய்கள், பத்தி செய்து - பத்தி பண்ணி, பாடி ஆட - பாடி யாடா நிற்க, பலி கொள்ளும் - பிச்சை யேற்கிற, பித்தர் - பித்தரும்; (யாரெனின்) கடவூர் மயானத்து-திருக்கடவூர் மயானத்தி லெழுந் தருளியிருக்கிற, பெரிய பெருமான் அடிகளே—, எ - று.

(வி - ரை.) கொன்றை அதன் மலருக்கும், மலர் அதனாற் றொடுக்கப்பட்ட மாலைக்கும் ஆயினமையால் இருமடியாகுபெயர். பின்னையது கருவியாகு பெயர். (௬)

துணிவார் கீளுங் கோவணமுந்
துதைந்து சுடலைப் பொடியணிந்து
பணிமே லிட்ட பாசுபதர்
பஞ்சு வடிமார் பினர்கடவூர்த்
திணிவார் குழையார் புரமூன்றுந்
தீவாய்ப் படுத்த சேவகனார்
பிணிவார் சடையார் மயானத்துப்
பெரிய பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) துணி-துணித்த, வார் கீளும் கோவணமும் துதைந்து-நீண்ட கீளும் கோவணமும் தரித்து, சுடலைப்பொடி அணிந்து-சுடலைப் பொடியைப் பூசி, பணி மேல் இட்ட-பாம்புகளை மேலே பூண்ட, பாசுபதர் - பாசுபதரும்; பஞ்சவடி மார்பினர் - பஞ்சவடி யைத் தரித்த மார்பினை யுடையவரும்; கடவூர் - கடவூரை யுடைய; திணி வார் குழையார் - வலிமையும் நீட்சியுமுள்ள குழையை யணிந்த வரும்; புரம் மூன்றும் - முப்புரங்களையும், தீவாய் படுத்த - நெருப் புக் கிரையாக்கின, சேவகனார் - வீரரும்; பிணி வார் சடையார் - கட்டி நீண்ட சடையை யுடையவரும்; (யாரெனின்) மயானத்து- திருக்கடவூர் மயானத்தி லெழுந்தருளிய, பெரிய பெருமான் அடிகளே—, எ - று.

(வி - ரை.) துணித்தல் - துண்டித்தல். பாசுபதர் - பாசுபதாஸ்திரத்தை யுடையவர். பஞ்சவடி - பூணூல். (சு)

காரார் கடலி னஞ்சுண்ட கண்டர் கடவூ ருறைவாணர்
தேரா ரரக்கன் போய்வீழ்ந்து சிதைய விரலா லூன்றினு
ரூர்தா னுவ துலகேழு முடையார்க் கொற்றி யூராரூர்
பேரா யிரவர் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே.

(வி - ரை.) கார் ஆர் - கருமை பொருந்திய, கடலில் - பாற்கடலிற் பிறந்த, நஞ்சு - விஷத்தை, உண்ட - உண்டருளின, கண்டர் - கண்டத்தை யுடையவரும்; கடவூர் உறை வாணர் - கடவூரில் வாழ்கிற வாணரும்; தேர் ஆர் அரக்கன்-தேரையுடைய அரக்கன், போய் வீழ்ந்து சிதைய - போய் விழுந் தழியும்படி, விரலால் ஊன்றினர் - விரலால் அழுத்தினவரும்; ஊர்தான் ஆவது - ஊராவதோவென்றால், உலகு எழும் உடையார்க்கு - எழுலகங்களையும் உடையவர்க்கு, ஒற்றியூர் ஆரூர் - ஒற்றியூரும் ஆரூருமாம்; பேர் ஆயிரவர்-ஆயிரம் பேர்களை யுடையவரும், (யாரெனின்) மயானத்து-திருக்கடவூர் மயானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, பெரிய பெருமானடிகளே—, எ - று.

(வி - ரை.) 'கார் ஆர்' என்னும் விசேடணம் நஞ்சுக்காதல் கண்டத்துக்காதல் இயைத்துக்கொள்க. (எ)

வாடா முலையா டன்னேடு மகிழ்ந்து கானில் வேடுவனுய்க்
கோடார் கேழற் பின்சென்று குறுகி விசயன் றவமழித்து
நாடா வண்ணஞ் செருச்செய்து வாவ நாழி நிலையருள்செய்
பீடார் சடையார் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) வாடா முலையாள் தன்னேடு மகிழ்ந்து - சாயாத தனங்களை யுடையவளாகிய உமாதேவியோடு கூடி மகிழ்ந்து; கானில்-காட்டில், வேடுவனுய் - வேடனுகி, கோடு ஆர் - கொம்பையுடைய, கேழல் பின் சென்று குறுகி - பன்றியின் பின்னே போய்க் கிட்டி, விசயன் தவம் அழித்து - அருச்சுனனது தவத்தை யழித்து, நாடா வண்ணம் செரு செய்து - பார்க்கவொண்ணுதபடி யுத்தம் பண்ணி, ஆவம் நாழி நிலை அருள் செய்-ஆவமாகிய நாழியை நிலைக்க அருள் செய்த, பீடு ஆர் சடையார் - பெருமை பொருந்திய சடையை யுடையவர், (யாரெனின்) மயானத்து - திருக்கடவூர் மயானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, பெரிய பெருமான் அடிகளே—, எ - று.

(வி - ரை.) வாடாமை இவ்விடத்துச் சாயாமைப் பொருளது. ஆவம் - அம்பறாத்தூணி. (அ)

வேழ முரிப்பர் மழுவாளர் வேள்வி யழிப்பர் சிரமறுப்ப
ராழி யளிப்ப ரரிதனக்கு வானஞ் சுகப்ப ரறமுரைப்ப
ரேழை தலைவர் கடவூரி லிறைவர் சிறுமான் மறிக்கையர்
பேழைச் சடையர் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே.

(ப - ரை.) வேழம் உரிப்பர் - யானையை யுரிப்பவரும்; மழு வாளர் - மழுவாளரும்; வேள்வி அழிப்பர்-யாகத்தைக் கெடுப்பவரும்; சிரம் அறுப்பர் - தலை யறுப்பவரும்; அரிதனக்கு ஆழி அளிப்பர் - விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரம் கொடுப்பவரும்; வான் நஞ்சு உகப்பர்-பெரிய விஷத்தை விரும்புவோரும்; அறம் உரைப்பர் - தருமத்தைச் சொல்லுவாரும்; ஏழை தலைவர்-உமாதேவிக்கு நாயகரும்; கடவூரில் இறைவர் - கடவூரிறைவரும்; சிறுமான் மறி கையர் - சிறு மான்கன்றை யேந்திய கையினை யுடையவரும், பேழை சடையார் - பெரிய சடையை யுடையவரும், (யாரெனின்) மயானத்து - திருக்கடவூர் மயானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, பெரிய பெருமானடிகளே—, எ-று.

(வி - ரை.) வேள்வி - தக்கன் யாகம். சிரமறுத்தது அவனையே. 'ஆனஞ்சுகப்பர்' என்பதை ஆன் அஞ்சு உகப்பர் எனப் பிரித்து, 'பசுவினது ஐந்து பொருள்களையும் விரும்புவோர்' எனினுமாம். ஆனஞ்சு - பஞ்சகவ்வியம்; அவை: பால், தயிர், நெய், கோமயம், கோசலம் என்பன.

மாட மல்கு கடவூரின் மறையோ ரேத்து மயானத்துப்
பீடை தீர வடியாருக் கருளும் பெருமா னடிகள்சீர்
நாடி நாவ லாரூரா னம்பி சொன்ன நற்றமிழ்கள்
பாடு மடியார் கேட்பார்மேற் பாவ மான பறையுமே.

(ப-ரை.) மாடம் மல்கு கடவூரில்-மாடங்கள் நிறைந்த கடவூரிலுள்ள, மறையோர் ஏத்தும் - வேதியர் துதிக்கின்ற, மயானத்து - திருக்கடவூர் மயானத்தி லெழுந்தருளி, பீடை தீர - துன்பம் நீங்கும்படி, அடியாருக்கு அருளும் - அடியவர்க் கருள்செய்கிற, பெருமான் அடிகள் சீர் - பெருமானடிகளின் சிறப்பை, நாடி - ஆராய்ந்தறிந்து, நாவலாரூரான் நம்பி - சுந்தரர், சொன்ன - சொல்லிய, நல் தமிழ்கள் நல்ல தமிழ் மாலைகளை, பாடும் - பாடுகிற, அடியார் கேட்பார்மேல் - அடியார்மேலும் கேட்போர்மேலும், பாவமான பறையும் - பாவமாயின வெல்லாம் விட்டு நீங்கும், எ - று.

(வி-ரை.) மல்கல் - நிறைதல். நம்பி-சுகுண பூர்த்தியுள்ளவன். பறைதல் - நீங்குதல்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

திருவாழ்கொளிபுத்தூர்.

முதற் றிருமுறை

பண் - தக்கராகம்.

திருவடிகள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொடியுடை மார்பினர் போர்விடை யேறிப்
பூதக ணம்புடை சூழக்
கொடியுடை யூர்திரிந் தையங் கொண்டு
பலபல கூறி
வடிவுடை வாணெடுங் கண்ணுமை பாக
மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்
கடிகமழ் மாமல ரிட்டுக் கறைமிடற்
றானடி காண்போம்.

(ப - ரை.) பொடி உடை மார்பினர் - வெண்பொடி பூசின மார்பை யுடையவராய், போர் விடை ஏறி-போர்த் தொழிலையுடைய இடபத்திலேறி, பூத கணம் புடை சூழ - பூதகணங்கள் பக்கத்தில் சூழ்ந்துவர, கொடி உடை - கொடிகளையுடைய, ஊர் திரிந்து - ஊர்கள்தோறும் திரிந்து, ஐயம் கொண்டு - பிச்சையேற்று, பல பல கூறி - பற்பலவற்றைச் சொல்லி, வடிவு உடை - அழகையுடைய, வாள்-ஒளி பொருந்திய, நெடு கண் - நெடிய கண்களையுடைய, உமை பாகம் ஆயவன் - உமாதேவியைப் பாகத்திற் பெற்றவன் ஆகிய, கறை மிடற்றான் - விஷ கண்டத்தானாகிய சிவபெருமானது, அடி - திருவடியை, வாழ்கொளி புத்தூர் - திருவாழ்கொளிபுத்தூரில், கடி கமழ் - வாசனை வீசுகிற, மா மலர் இட்டு - அழகாகிய மலர்களால் அருச்சித்து, காண்போம் - தரிசிப்போம், எ - று.

(வி - ரை.) 'வடியுடை' எனப் பாடங்கொண்டு 'கூர்மையை யுடைய' எனப் பொருளுரைத்து அதனை வாளுக்கு விசேடண மாக்கினு மமையும். (க)

அரைகெழு கோவண வாடையின் மேலோ
ராடர வம்மசைத் தையம்
புரைகெழு வெண்டலை யேந்திப் போர்விடை
யேறிப் புகழ
வரைகெழு மங்கைய தாகமோர் பாக
மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்
விரைகமழ் மாமலர் தூவி விரிசடை
யானடி சேர்வோம்.

(ப - ரை.) அரைகெழு - அரையிற் கட்டின, கோவண ஆடையின்மேல் - கோவணவுடையின்மேல், ஓர் - ஒப்பற்ற, ஆடு அரவம் - படமெடுத்தாடு மியல்புள்ள பாம்பை, அசைத்து - கட்டி; ஐயம் - பிச்சையை, புரை கெழு வெள் தலை ஏந்தி - தொளைகளையுடைய வெண்டலையிலேற்று; போர் விடை ஏறி - போர்த்தொழிலையுடைய இடபத்திலேறி; புகழ - யாவரும் புகழும்படி, வரை கெழு மங்கையது ஆகம் - பர்வதராஜ குமாரியின் திருமேனி, ஓர் பாகம் ஆயவன்-ஒரு பாகத்திற் பெற்றவன் ஆகிய, விரி சடையான் - படர்ந்த சடையை யுடையவனாகிய சிவபெருமானது, அடி - திருவடியை, வாழ்கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்கொளிபுத்தூரில், விரை கெழு - மணம் பொருந்திய, மா மலர் தூவி - அழகாகிய மலர்களால் அருச்சித்து, சேர்வோம் - அடைவோம், எ - று.

(வி - ரை.) வரைகெழு மங்கை - மலையரையன் மகளாகிய வுமாதேவி. ஆகம் - உடம்பு. ஓர் பாகம் - இடப்பாகம். (உ)

பூணெடு நாகம சைத்தன லாடிப்
புன்றலை யங்கையி லேந்தி
யூணிடு பிச்சையூ ரைய முண்டியென்
றுபல கூறி
வாணெடுங் கண்ணுமை மங்கையோர் பாக
மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்த்
தாணெடு மாமல ரிட்டுத் தலைவன
தாணிழல் சார்வோம்.

(ப-ரை.) பூண் - ஆபரணமாக, நெடு நாகம் அசைத்து - நெடும் பாம்புகளைக் கட்டி; அனல் ஆடி - அழலோடாடி; புல் தலை அங்கையில் ஏந்தி - இழிவாகிய தலையைக் கையில் தாங்கி; ஊர் - ஊர்தோறும் சென்று, ஊண் இடு பிச்சை ஐயம் உண்டி என்று பல கூறி - உணவை இடு பிச்சை ஐயம் உண்டி யென்று பல பெயர்களால் சொ

ல்லி, வாள் நெடும் கண் - வாள்போன்ற நெடிய கண்களையுடைய, உமைமங்கை - உமாதேவியை, ஓர் பாகம் ஆபவன் - ஒரு பாகத்திற் பெற்றவன் ஆகிய, தலைவன் - இறைவனுடைய, தாள் நிழல் - திருவடி நிழலை, வாழ்கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்கொளிபுத்தூரில், தாள் நெடு மா மலர் இட்டு-காம்புகளையுடைய நெடிய அழகிய மலர்களால் அருச்சித்து, சார்வோம் - அடைவோம், எ - று.

(வி - ரை.) வாள் - ஒளி யெனினுமாம். (௫)

தாரிடு கொன்றையோர் வெண்மதி கங்கை
தாழ்சடை மேலவை சூடி
யூரிடு பிச்சைகொள் செல்வ முண்டியென்
றுபல கூறி
வாரிடு மென்முலை மாதொரு பாக
மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்க்
காரிடு மாமலர் தூவிக் கறைமிடற்
றானடி காண்போம்.

(ப - ரை.) தார் இடு கொன்றை - மாலையாகக் கட்டின கொன்றை மலர், ஓர் வெண்மதி - ஒரு வெண்பிறை, கங்கை - கங்கை ஆகிய, அவை - அவற்றை, தாழ் சடைமேல் சூடி - நீண்ட சடைமேல் தரித்து; ஊர் இடு பிச்சை உண்டி - ஊரா ரிடுகின்ற பிச்சையுணவை, கொள் - கொள்ளுதற்குரிய, செல்வம் என்று - செல்வமென்று, பல கூறி - பலவற்றைச் சொல்லி; வார் இடு - கச்சணிந்த, மெல் முலை மாது-மெல்லிய தனங்களையுடைய உமாதேவியை, ஒரு பாகம் ஆயவன்-ஒரு பாகத்தி லிருக்கப்பெற்றவனாகிய, கறை மிடற்றான் - விஷ கண்டனது, அடி - திருவடியை, வாழ்கொளிபுத்தூர்-திருவாழ்கொளிபுத்தூரில், கார் இடும் மா மலர் தூவி - மேகம் போல அழகிய மலர்களால் அருச்சித்து, காண்போம் - தரிசிப்போம், எ - று.

(வி - ரை.) 'காரிடு மா மலர் தூவி' என்பதற்கு, 'மேகம் நீர் மழையை மிகுதியாய்ச் சொரிவதுபோல மலர் மழையை மிகுதியாய்ச் சொரிந்து' என்பது பொருள். (௬)

கனமலர்க் கொன்றைய லங்க லிலங்கக்
காதிலோர் வெண்குழை யோடு
புனமலர் மாலை புனைந்தூர் புகுதியென்
றேபல கூறி

வனமுலை மாமலை மங்கையோர் பாக
மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூ
ரினமல ரேய்ந்தன தூவி யெம்பெரு
மானடி சேர்வோம்.

(ப-ரை.) சனம் மலர் - மிக்க மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட, கொன்றை அலங்கல் - கொன்றை மாலை, இலங்க-விளங்க, காதில்-செவியில், ஓர் வெள் குழையோடு - ஒரு வெள்ளிய குழையுடனே, புனம் மலர் மாலை புனைந்து-புனமலர் மாலைகளையும் தரித்து, ஊர் - ஊர்தோறும், புகுதி என்று - புகுதி யென்று, பல கூறி - பலவற்றைச் சொல்லி, வன்னம் முலை - அழகிய முலைகளையுடைய, மா மலை மங்கை - பெரிய மலைமாதானவள், ஓர் பாகம் ஆயவன் - ஒரு பாகத்தில் அமர்ந்திருக்கப் பெற்றவனாகிய, எம் பெருமான் - எம்மிறைவனது, அடி-திருவடியை, வாழ்கொளிபுத்தூர்-திருவாழ்கொளிபுத்தூரில், எய்ந்தன - பொருந்தினவாகிய, இன மலர் தூவி - பலவகை மலர்களால் அருச்சித்து, சேர்வோம்-அடைவோம், எ-று.

(பு-ரை.) புனமலர்மாலை - புனத்திலுள்ள தும்பை எருக்கு முதலிய மலர்களா லியன்ற மாலை. புகுதி-புகுதற்குரிய வாயிற்படி. புகுதி என்று பல கூறி - வாயிற்படியில் வந்து நிற்கிறேன் ஐய மிடுங்க ளென்று பலவற்றைச் சொல்லி. (ரு)

அளைவளர் நாகம சைத்தன லாடி
யலர்மிசை யந்தண னுச்சிக்
களைதலை யிற்பலி கொள்ளுங் கருத்தனே
கள்வனே யென்னு
வளையொலி முன்கை மடந்தையோர் பாக
மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்த்
தளையவிழ் மாமலர் தூவித்
தலைவன தாளிணை சார்வோம்.

(ப-ரை.) அளை வளர் - புற்றில் வளர்கின்ற, நாகம் - பாம்புகளை, அசைத்து - (சிரமுதலிய இடங்களில்) கட்டி; அனல் ஆடி-அழலோடாடி; அலர் மிசை - தாமரைமலரி லிருக்கிற, அந்தணன்-வேதியனாகிய பிரமனது, உச்சி - சிரங்களினின்றும், களை - அறுக்கப்பட்ட, தலையில் - ஒரு தலையோட்டில், பலி கொள்ளும் - பிச்சையேற்கிற, கருத்தனே-கர்த்தனே!, கள்வனே - சோரனே!, என்னு-என்று சொல்லி, வளை ஒலி - வளையல் ஒலிக்கப்பெற்ற, முன் கை -

முன்னங்கையையுடைய, மடந்தை - உமாதேவியை, ஓர் பாகம் ஆய வன் - ஒரு பாகத்தி லமைத்தவனாகிய, தலைவன் - முதல்வனது, தாள் இணை - இரண்டு திருவடிகளை, வாழ்கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்கொளிபுத்தூரில், தளை அவிழ் - முறுக்கவிழ்ந்த, மா மலர் தூவி-அழகிய மலர்களால் அருச்சித்து, சார்வோம் - அடைவோம், எ - று.

(வி - ரை.) களைதல் - அறுத்தல். என்று - செய்யாவென்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம். (சு)

அடர்செவி வேழத்தி னீருரி போர்த்து
வழிதலை யங்கையி லேந்தி
யுடலிடு பிச்சையோ டைய முண்டியென்
றுபல கூறி
மடனெடு மாமலர்க் கண்ணியோர் பாக
மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்த்
தடமல ராயின தூவித்
தலைவன தாணிழல் சார்வோம்.

(ப - ரை.) அடர் செவி - நெருங்கின காதையுடைய, வேழத்தின் - யானையின், ஈர் உரி போர்த்து-குளிர்ந்த தோலைப் போர்த்து; அழிதலை - அழிதலையை, அம் கையில் ஏந்தி - அழகிய கையில் தாங்கி; உடல் இடு - உடம்புக் கிடுகிற, பிச்சையோடு - பிச்சையுடன், (பிக்ஷ) ஐயம் - ஐயம், உண்டி - உண்டி, என்று பல கூறி-என்று பலவற்றைச் சொல்லி; மடல் - இதழ்களையுடைய, மா மலர்-அழகிய தாமரைமலர் போன்ற, கண்ணி - கண்களையுடையவளாகிய உமாதேவியை, ஓர் பாகம் ஆயவன் - ஒரு பாகத்தி லமைத்துக் கொண்டவனாகிய, தலைவன - தலைவனுடைய, தாள் நிழல்-திருவடி நிழலை, வாழ்கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்கொளிபுத்தூரில், தடம் மலர் ஆயின தூவி - பெருமையுள்ள மலர்களால் அருச்சித்து, சார்வோம் - அடைவோம், எ - று.

(வி - ரை.) அழிதலை - அறுக்கப்பட்ட தலை. (எ)

உயர்வரை யொல்கவெ டுத்தவ ரக்க
னொளிர்கட கக்கை யடர்த்து
வயலிடு பிச்சையோ டைய மார்தலை
யென்றடி போற்றி

வயல்விரி நீல நெடுங்கண்ணி பாக
மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்ச்
சயவிரி மாமலர் தூவித் தாழ்சடை
யானடி சார்வோம்.

(ப - ரை.) உயர் - உயர்ந்த, வரை - கைலாயமலையானது, ஒல்க - அசையும்படி, எடுத்த - தூக்கின, அரக்கன் - அரக்கனாகிய ராவணனுடைய, ஒளிர் - விளங்குகிற, கடகம் - கடகமணிந்த, கை- கைகளை, அடர்த்து - நெரித்து; அயல் இடு பிச்சையோடு - அயலார் இடுகிற பிட்சையுடனே, ஐயம் - ஐயத்தை, ஆர் - உண்ணுகிற, தலை- தலைவனே, என்று - என்று, அடி போற்றி - அடி வணங்கி, வயல் விரி - வயலில் மலர்கின்ற, நீலம் - கருங்குவளை மலர்போன்ற, நெடுங்கண்ணி - நெடிய கண்களை யுடையவளாகிய உமாதேவியை, பாகம் ஆயவன் - பாகத்தில் அமைத்துக்கொண்டவனாகிய, தாழ் சடையான் - நீண்ட சடையையுடையவனாகிய சிவபிரானது, அடி - திருவடியை, வாழ்கொளிபுத்தூர்-திருவாழ்கொளிபுத்தூரில், சயம்- கூட்டமாகிய, விரி - மலர்ந்த, மா மலர் தூவி - அழகிய மலர்க ளால் அருச்சித்து, சார்வோம் - அடைவோம், எ - று.

(வி-ரை.) ஆர்தல் - உண்டல். தலை - பண்பாகுபெயர். சயம் - கூட்டம்; இது வடசொல். (அ)

கரியவ னான்முகன் கைதொழு தேத்தக்
காணலுஞ் சாரலு மாகா
வெரியுரு வாகியூ ரைய மிடுபலி
யுண்ணியென் றேத்தி
வரியர வல்குன் மடந்தையோர் பாக
மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்
விரிமல ராயின தூவி விகிர்தன
சேவடி சேர்வோம்.

(ப - ரை.) கரியவன் - திருமாலும், நான்முகன் - பிரமனும், கை தொழுது - கைகளால் அஞ்சலித்து, ஏத்தி-துதித்து, காணலும்- காணுதலும், சாரலும் - அணுகுதலும், ஆகா - ஒண்ணாத, எரி உரு ஆகி - நெருப்பு வடிவமாகி, ஊர் - ஊர்தோறும், ஐயம் - ஐயம், இடு பலி - இடுகின்ற பிக்ஷை, உண்ணி - உண்பேன், என்று ஏத்தி- என்று துதித்து, வரி-வரிகளையுடைய, அரவு - பாம்பின் படம்போ ன்ற, அல்குல் - அல்குலையுடைய, மடந்தை - உமாதேவியை, ஓர்

பாகம் ஆயவன் - ஒரு பாகத்தி லமைத்துக்கொண்டவனுகிய, விகிர்தன் - விகிர்தனுடைய, சேவடி - சிவந்த திருவடியை, வாழ்கொளி புத்தூர் - திருவாழ்கொளிபுத்தூரில், விரி மலர் ஆயின தூவி-மலர்ந்த புட்பங்களால் அருச்சித்து, சேர்வோம்-அடைவோம், எ - று.

(வி - ரை.) கரியவன் - கருநிறத்தை யுடையவன். எரி - தொழிலாகுபெயர். அரவு - முதலாகுபெயர். விகிர்தன் - அழியாதவன். (கூ)

குண்டம ணர்துவர்க் கூறைகண் மெய்யிற்
கொள்கையி ஞர்புறங் கூற
வெண்டலை யிற்பலி கோடல் விரும்பினை
யென்றுவி ளம்பி
வண்டமர் பூங்குழன் மங்கையோர் பாக
மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்த்
தொண்டர்கண் மாமலர் தூவத் தோன்றநின்
ருனடி சேர்வோம்.

(ப - ரை.) குண்டமணர் - குண்டமணராகிய, துவர் கூறைகள் - துவராடையை, மெய்யில் கொள்கையினர் - உடம்பின்மேலுடுத்தவர், புறம் கூற - புறங்கூறுகிற்க, வெள் தலையில்-வெள்ளிய தலை யோட்டில், பலி கோடல் விரும்பினை என்று - பலி யேற்றலை விரும்பினுயென்று, விளம்பி - சொல்லி, வண்டு அமர் - வண்டுகள் விரும்புகிற, பூ குழல் - மலரணிந்த கூந்தலையுடைய, மங்கை - உமாதேவியை, ஓர் பாகம் ஆயவன்-ஒரு பாகத்தி லமைத்துக்கொண்டவனுகி, வாழ்கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்கொளிபுத்தூரில், தொண்டர்-அடியார்கள், மா மலர் தூவ - அழகிய மலர்களால் அருச்சிக்கும்படி, தோன்ற நின்ருன் - காணலாம்படி நின்றவனது, அடி-திருவடியை, சேர்வோம் - அடைவோம், எ - று.

(வி - ரை.) துவர் - செவப்பு. துவர்க்கூறை - சீவரவஸ்திரம். அமர்தல் - விரும்புதல். (௧0)

கல்லுயர் மாக்கட னின்று முழங்குங்
கரைபொரு காழிய மூதூர்
நல்லுயர் நான்மறை நாவி னற்றமிழ்
ஞானசம் பந்தன்
வல்லுயர் சூலமும் வெண்மழு வாளும்
வல்லவன் வாழ்கொளி புத்தூர்ச்

சொல்லிய பாடல்கள் வல்லார் துயர்கெடு
தல்லெளி தாமே.

(ப - ரை.) கல் - கற்பாறைகளையுடைய, உயர் - உயர்ந்த, மாக் கடல் - பெரிய கடலானது, நின்று முழங்கும் - நின்று முழங்கா நின்ற, கரை பொரு - கரையை மோதுகிற, காழி - சீகாழியாகிய, அம் - அழகாகிய, மூதூர் - பழமையாகியவூரி லவதரித்த, நல் - நன்மையாகிய , உயர் - உயர்ந்த, நால் மறை - நான்கு வேதங்களையும், நாவின் - நாவிலேயுடைய, நல் தமிழ் - நல்ல தமிழிலும் வல்லவனாகிய, ஞானசம்பந்தன் - ஞானசம்பந்தனானவன், வல் உயர் - வன்மையா லுயர்ந்த, சூலமும்-சூலத்திலும், வெள் மழுவாளும் - வெள்ளிய மழுவாளிலும், வல்லவன் - வல்லவனாகிய சிவபெருமானது, வாழ்கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்கொளிபுத்தூரைக் குறித்து, சொல்லிய-சொன்ன, பாடல்கள் வல்லார்-பாடல்களில் வல்லவர்களுடைய, துயர் - துன்பமானது, கெடுதல்-அழிதல், எளிது ஆம் - எளிதாகும், எ - று.

(வி - ரை.) கல் - கற்பாறை. வெண்மை இவ்விடத்துத் தூய்மையைக் குறித்தது. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[திருவாழ்கொளிபுத்தூர் என்னும் இத் தலம் சோழநாட்டில் உள்ளது. சுவாமி - மாணிக்கவண்ணர். தேவியார்-வண்டமர் பூங்குழலுயமை. இந்தத் திருப்பதிகம்: ஆளுடைய பிள்ளையார் இவ்வாலய சேவை செய்த காலத்து ஓதியருளியது.]

திருநாவுக்கரசுநாயனர்

திருவதிகைவீரட்டானம்.

ஆறாந் திருமுறை.

திருவடித் திருத்தாண்டகம்.

திருவடிகள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அரவணையான் சிந்தித் தாற்றும்மடி
   யருமறையான் சென்னிக் கணியாமடி
சரவணத்தான் கைதொழுது சாரும்மடி
   சார்ந்தார்கட் கெல்லாஞ் சரணுமடி
பரவுவார் பாவம் பறைக்கும்மடி
   பதினெண் கணங்களும் பாடும்மடி
விரவுநீர்த் தென்கெடில நாடன்னடி
   திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி.

(ப - ரை.) அரவு அணையான் - சர்ப்ப சயனத்தையுடைய திருமால், சிந்தித்து - தியானித்துக் (காணவொண்ணுமையினுல்), ஆற்றும் - கதறுதற்கு ஏதுவாகிய, அடி - திருவடி; அரு மறை யான் - அருமையாகிய வேதங்களை யுடையவனுகிய பிரமனது, சென்னிக்கு - சிரசுக்கு, அணி ஆம் - அழகாகிய, அடி - திருவடி; சரவணத்தான் - சுப்பிரமணியன், கை தொழுது-கையால் தொழுது, சாரும் - அடைகின்ற, அடி - திருவடி; சார்ந்தார்கட்கு எல்லாம் - அடைந்தவர்கட்கு எல்லாம், சரண் ஆம் - சரணுகிய, அடி - திருவடி; பரவுவார் - வழிபடுவாரது, பாவம் - பாவத்தை, பறைக்கும் - ஓட்டு கின்ற, அடி - திருவடி; பதினெண் கணங்களும் - பதினெட்டுக் கணங்களும், பாடும்-பாடுதற்குரிய, அடி-திருவடி; விரவு நீர்-நீர் மிகு ந்த, தென் கெடில நாடன்-தென்கெடில நாடனது, அடி-திருவடி; திருவீரட்டானத்து - திருவீரட்டானத்தில் எழுந்தருளிய, எம் செல்வன் - எமது செல்வனது, அடி - திருவடி, எ - று.

(வி - ரை.) அரவணையான் .எனப் பொதுப்படக் கூறினும் திருமால் என்னும் பொருளைத் தருதலால், 'அரவு' ஆதிசேஷன்

எனப் பொருள் படும். சரவணத்தான் - சரவணப் பொய்கையில் வளர்ந்தவன். (௬)

கொடுவினையா ரென்றுங் குறுகாவடி
குறைந்தடைந்தா ராழாமைக் காக்கும்மடி
படுமுழவம் பாணி பயிற்றும்மடி
பதைத்தெழுந்த வெங்கூற்றைப் பாய்ந்தவடி
கடுமுரணே றூர்ந்தான் கழற்சேவடி
கடல்வையங் காப்பான் கருதும்மடி
நெடுமதியங் கண்ணி யணிந்தானடி
நிறைகெடில வீரட்ட நீங்காவடி.

(ப - ரை.) கொடுவினையார் - கொடுவினையை யுடையவர், என்றும் - எக்காலத்தும், குறுகா - கிட்டப்பெறாத, அடி - திருவடி; குறைந்து அடைந்தார் - தாழ்ந்து அடைந்தவர், ஆழாமை-(துன்பக் கடலில்) அழுந்தாமை, காக்கும் - காக்கின்ற, அடி - திருவடி; படு முழவம் - ஒலிக்கின்ற முழவத்தை, பாணி பயிற்றும் - கையினல் பழக்குகின்ற, அடி - திருவடி; பதைத்து எழுந்த - துடித்தெழுந்த; வெம் கூற்றை-கொடிய யமனை, பாய்ந்த-பாய்ந்து உதைத்த, அடி - திருவடி; கடு முரண் - மிக்க வலியையுடைய, ஏறு ஊர்ந்தான்-இடப வாகனனுடைய, கழல் - வீரக்கழ லணிந்த, சேவடி - திருவடி; கடல் வையம் - கடல் சூழ்ந்த உலகத்தை, காப்பான் - காப்பவனாகிய விட்டுணு, கருதும் - நினைக்கின்ற, அடி - திருவடி; நெடு மதியம் கண்ணி - நெடிய அழகிய பிறையாகிய மாலையை, அணிந்தான் - சூடினவனது, அடி - திருவடி; நிறை - நீர் நிறைந்த, கெடிலம் - திருக்கெடிலம் என்னும் நதிக்கரையிலுள்ள, வீரட்டம் - திருவீரட்டத்தை, நீங்கா - விட்டுப் பிரியாத, அடி - திருவடி, எ - று.

(வி - ரை.) கொடுவினையார் - பாவிகள். (௭)

வைதெழுவார் காமம்பொய் போகாவடி
வஞ்சவலைப் பாடொன் றில்லாவடி
கைதொழுது நாமேத்திக் காணும்மடி
கணக்கு வழக்கைக் கடந்தவடி
நெய்தொழுது நாமேத்தி யாட்டும்மடி
நீள்விசும்பை யூடறுத்து நின்றவடி
தெய்வப் புனற்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி.

(ப - ரை.) வைது எழுவார் - வைதெழுவோருடைய, காமம் பொய் - காமத்தையும் பொய்யையும், போக்கா - நீக்காத, அடி - திருவடி; வஞ்சம் வலைப்பாடு - வஞ்சகமாகிய வலையிற்படுதல், ஒன்று-சிறிதும், இல்லா - இல்லாத, அடி-திருவடி; நாம் - யாம், கை தொழுது ஏத்தி - கையால் வணங்கி (நாவால்) துதித்து, காணும் - காணுதற்குரிய, அடி - திருவடி; கணக்கு வழக்கை கடந்த - கணக்கு வழக்குகளைத் தாண்டின, அடி - திருவடி; நாம் தொழுது ஏத்தி - யாம் வணங்கித் துதித்து, நெய் ஆட்டும் - நெய்யாட்டுகிற, அடி திருவடி; நீள் விசும்பை - நெடிதாகிய ஆகாயத்தை, ஊடறுத்து நின்ற-நடுவேயறுத்து நின்ற, அடி - திருவடி, தெய்வப் புனல் - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நீரையுடைய, கெடில நாடன் - திருக்கெடில நாடனது, அடி - திருவடி; திருவீரட்டானத்து - திருவீரட்டானத்திலுள்ள, எம் செல்வன் - எம் செல்வனது, அடி - திருவடி, எ - று.

(வி - ரை.) நெய் ஆட்டுதல்-நெய்யினால் அபிடேகஞ் செய்தல்.

அரும்பித்த செஞ்ஞாயி றேய்க்கும்மடி
யழகெழுத லாகா வருட்சேவடி
சுரும்பித்த வண்டினங்கள் சூழ்ந்தவடி
சோமனையுங் காலனையுங் காய்ந்தவடி
பெரும்பித்தர் கூடிப் பிதற்றும்மடி
பிழைத்தார் பிழைப்பறிய வல்லவடி
திருந்துநீர்த் தென்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி.

(ப - ரை.) அரும்பித்த - உதிக்கின்ற, செம் ஞாயிறு-செவந்த சூரியனை, ஏய்க்கும் - நிகர்க்கின்ற, அடி - திருவடி; அழகு எழுதல் ஆகா - அழகெழுதவொண்ணாத, அருள் - அருளுருவாகிய, சேவடி - திருவடி; சுரும்பித்த - சுரும்புகளோடு கூடின, வண்டினங்கள் - வண்டுக் கூட்டங்கள், சூழ்ந்த-மொய்க்கின்ற, அடி-திருவடி; சோமனையும் காலனையும் - சந்திரனையும் யமனையும், காய்ந்த - கோபித்த, அடி - திருவடி; பெரும்பித்தர் கூடி - பெரிய பித்தர்கள் சேர்ந்து, பிதற்றும் - பிதற்றுதற்குரிய, அடி - திருவடி; பிழைத்தார் - பிழை செய்தவர், பிழைப்பு-பிழைப்பை, அறியவல்ல - உணரவல்ல, அடி - திருவடி; திருந்து நீர் - திருத்தமான நீரையுடைய, தென் கெடிலநாடன் - தென்கெடில நாடனது, அடி - திருவடி; திருவீரட்டானத்து-திருவீரட்டானத்தி லெழுந்தருளின, எம் செல்வன் - எம் செல்வனது, அடி - திருவடி, எ - று.

(வி - ரை.) ஏய்தல் - நிகர்த்தல், பிழைப்பு - குற்றம். (௪)

ஒருகாலத் தொன்றாகி நின்றவடி
யூழிதோ றூழி யுயர்ந்தவடி
பொருகழலும் பல்சிலம்பு மார்க்கும்மடி
புகழ்வார் புகழ்தகைய வல்லவடி
யிருநிலத்தா ரின்புற்றங் கேத்தும்மடி
யின்புற்றா ரிட்டபூ வேறும்மடி
திருவதிகைத் தென்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி.

(ப - ரை.) ஒருகாலத்து - ஒருகாலத்தில், ஒன்று ஆகி நின்ற - ஒரு பொருளாகி நின்ற, அடி - திருவடி; ஊழிதோறு ஊழி - பல ஊழிக்காலங்கள்தோறும், உயர்ந்த - சிறந்து நின்ற, அடி - திருவடி; பொரு கழலும் - வீரக்கழலும், பல் சிலம்பும் - பல சிலம்புகளும், ஆர்க்கும் - ஒலிக்கின்ற, அடி - திருவடி; புகழ்வார் - புகழ்ந்தோரது, புகழ்-புகழை, தகையவல்ல - பெருமைப்படுத்தவல்ல, அடி-திருவடி; இரு நிலத்தார் - பெரிய நிலவுலகத்தார், இன்பு உற்று - மகிழ்ந்து, அங்கு ஏத்தும் - அவ்விடத்துத் துதிக்கின்ற, அடி-திருவடி; இன்பு உற்றார் - மகிழ்ந்தவர்கள், இட்ட பூ-சாத்தின மலர், ஏறும் - ஏறப் பெற்ற, அடி - திருவடி; திருவதிகைத் தென்கெடில நாடன் - திருவதிகைத் தென்கெடில நாடனது, அடி - திருவடி, திருவீரட்டானத்து எம் செல்வன் அடி—, எ - று.

(வி - ரை.) 'இருநிலத்தார்' என்பதற்கு 'மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும்' என்றுரைத்தலுமாம். (ரு)

திருமகட்குச் செந்தா மரையாமடி
சிறந்தவர்க்குத் தேனாய் விளையும்மடி
பொருளவர்க்குப் பொன்னுரையாய் நின்றவடி
புகழ்வார் புகழ்தகைய வல்லவடி
யுருவிரண்டு மொன்றோடொன் றொவ்வாவடி
யுருவென் றுணரப் படாதவடி
திருவதிகைத் தென்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி.

(ப - ரை.) திருமகட்கு - திருமகளுக்கு, செந்தாமரை ஆம் - செந்தாமரை மலராகிற, அடி - திருவடி; சிறந்தவர்க்கு - பெரியோருக்கு, தேன் ஆய் விளையும் - தேனாய் விளைகின்ற, அடி - திருவடி; பொருளவர்க்கு-பொருளுடையோர்க்கு, பொன் உரையாய் நின்ற -

பொன்னுரைபோல நின்ற, அடி - திருவடி; புகழ்வார் - புகழ்வோ ருடைய, புகழ் - புகழை, தகைகயவல்ல - பெருமைப்படுத்தவல்ல, அடி - திருவடி; உரு இரண்டும் - உருவ மிரண்டாலும், ஒன்றேடு ஒன்று ஒவ்வா - ஒன்றேடொன் ருெவ்வாத, அடி-திருவடி; உரு என்று உணரப்படாத - உருவ முளதென்று அறியப்படாத, அடி - திருவடி; திருவதிகைத் தென்கெடில நாடன் அடி—; திருவீரட் டானத்து எம் செல்வன் அடி—, எ - று.

(வி - ரை.) திருமகள் - திருவாகிய பெண். பொருளவர்க்கு- உண்மை யுடையோர்க்கு எனினுமாம். (சு)

உரைமாலை யெல்லா முடையவடி
யுரையா லுணரப் படாதவடி
வரைமாதை வாடாமை வைக்கும்மடி
வானவர்க டாம்வணங்கி வாழ்த்தும்மடி
யரைமாத் திரையி லடங்கும்மடி
யகல மளக்கிற்பா ரில்லாவடி
கரைமாய் கலிக்கெடில நாடன்னடி
கமழ்வீரட் டானக்கா பாலியடி.

(ப - ரை.) உரை மாலை எல்லாம் உடைய - சொல்மாலைக ளெல்லாவற்றையுமுடைய, அடி - திருவடி; உரையால்-சொல்லால், உணரப்படாத - அறியப்படாத, அடி திருவடி; வரை மாதை - மலை மரையன் பெண்ணை, வாடாமை வைக்கும் - வாடாமல் வைக்கின்ற, அடி - திருவடி; வானவர்கள்தாம் - தேவர்கள்தாம், வணங்கி வாழ்த் தும் - வணங்கித் துதிக்கின்ற, அடி - திருவடி; அரை மாத்திரையில் அடங்கும் - அரைமாத்திரையில் அடங்குகின்ற, அடி - திருவடி; அகலம் அளக்கிற்பார் இல்லா - அகல மளக்க வல்லா ரில்லாத, அடி- திருவடி; கரை மாய் கலிக் கெடில நாடன் - கரைமாய் கலிக் கெடில நாடனது, அடி - திருவடி; கமழ் வீரட்டானம் - பரிமளிக்கின்ற திருவீரட்டானத்தில் எழுந்தருளிய, காபாலி - காபாலியின், அடி- திருவடி, எ - று.

(வி - ரை.) அகலம் - அளவு. கரை மாய் கலி - கரையை யழிக்கின்ற ஆரவாரத்தையுடைய. (எ)

நறுமலராய் நாறு மலர்ச்சேவடி
நடுவா யுலகநா டாயவடி
செறிகதிருந் திங்களுமாய் நின்றவடி
தீத்திரளா யுள்ளே திகழ்ந்தவடி

மறுமதியை மாசு கழுவும்மடி
மந்திரமுந் தந்திரமு மாயவடி
யெறிகெடில நாடர் பெருமானடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி.

(ப - ரை.) நறு மலராய் நாறும் - மணமலராய் மணக்கின்ற, மலர் - தாமரைமலர்போலும், சேவடி - சிவந்த திருவடி; நடுவாய் - நடுவாயிருந்து, உலகம் - உலகத்தை, நடாய - நடத்தின; அடி - திருவடி; செறி - நெருங்கின, கதிரும் திங்களும் ஆய்நின்ற - சூரியனுஞ் சந்திரனுமாகி நின்ற, அடி - திருவடி; தீ திரள் ஆய் - நெருப்புத் திரளாகி, உள்ளே திகழ்ந்த - உள்ளே விளங்கின, அடி - திருவடி; மறு மதியை - களங்கமுள்ள சந்திரனை, மாசு கழுவும் - அழுக்கு அகற்றுகின்ற, அடி - திருவடி; மந்திரமும் தந்திரமும் ஆய - மந்திரமும் தந்திரமுமாகிய, அடி-திருவடி; எறி - அலை வீசுகின்ற, கெடில நாடர் - திருக்கெடில நாட்டை யுடையவர்க்கு, பெருமான் - தலைவனது, அடி - திருவடி; திருவீரட்டானத்து எம் செல்வன் அடி—, எ - று.

(வி - ரை.) நடுவாய் - நடுநிலையாய் (பொதுவாய்). (அ)

அணியனவுஞ் சேயனவு மல்லாவடி
யடியார்கட் காரமுத மாயவடி
பணிபவர்க்குப் பாங்காக வல்லவடி
பற்றற்றார் பற்றும் பவளவடி
மணியடி பொன்னடி மாண்பாமடி
மருந்தாய்ப் பிணிதீர்க்க வல்லவடி
தணிபாடு தண்கெடில நாடன்னடி
தகைசார் வீரட்டத் தலைவன்னடி.

(ப-ரை.) அணியனவும் - சமீபத்தி லுள்ளனவாகிய பொருள்களும், சேயனவும் - தூரத்தி லுள்ளனவாகிய பொருள்களும், அல்லா - அல்லாத, அடி - திருவடி; அடியார்கட்கு - அடியவர்களுக்கு, ஆர் அமுதம் ஆய - அரிய அமிர்தம்போன்ற, அடி - திருவடி; பணிபவர்க்கு - வணங்குபவர்க்கு, பாங்காகவல்ல - அழகாகவல்ல, அடி - திருவடி; பற்று அற்றார் பற்றும் - பற்றற்றவர்கள் பற்றுகின்ற, பவளம் - பவளம் போன்ற, அடி - திருவடி; மணி அடி - மணிபோலும் அடி; பொன் அடி - பொன்போலும் அடி; மாண்பு ஆம் - பெருமையாகிய, அடி - திருவடி; மருந்து ஆய் - மருந்தாகி,

பிணி தீர்க்க வல்ல - நோய்தீர்க்க வல்ல, அடி - திருவடி; தணி - தாழ்ந்த, பாடு - பெருமை பொருந்திய, தண் - குளிர்ச்சியாகிய, கெடில நாடன் - திருக்கெடில நாடனது, அடி - திருவடி; தகை சார் - அழகு பொருந்திய, வீரட்டத் தலைவன்-திருவீரட்டத் தலைவனது, அடி - திருவடி, எ - று.

(வி - ரை.) ஆரமுதம் - உண்ணுதற்குரிய அமிர்தம் எனினுமாம். பற்று - உயிர்ப்பற்று பொருட்பற்று என்னுமிருவகைப் பற்று. பற்றற்றார்-ஞானியர். (கூ)

அந்தா மரைப்போ தலர்ந்தவடி
யரக்கனையு மாற்ற லழித்தவடி
முந்தாகி முன்னே முளைத்தவடி
முழங்கழலாய் நீண்டவெம் மூர்த்தியடி
பந்தாடு மெல்விரலாள் பாகன்னடி
பவளத் தடவரையே போல்வானடி
வெந்தார் சுடலைநீ றாடும்மடி
வீரட்டங் காதல் விமலன்னடி.

(ப - ரை.) அம் - அழகாகிய, தாமரைப் போது - தாமரை மலர்போல, அலர்ந்த - விரிந்த, அடி - திருவடி; அரக்கனையும் - அரக்கனாகிய இராவணனையும், ஆற்றல் அழித்த - வலியழித்த, அடி- திருவடி; முந்து ஆகி - முந்தினதாகி, முன்னே முளைத்த - முன்னே தோன்றின, அடி - திருவடி; முழங்கு - ஒலிக்கின்ற, அழலாய் நீண்ட - நெருப்புருவமாக நீண்ட, எம் மூர்த்தி-எமது மூர்த்தியின், அடி - திருவடி; பந்து ஆடும் - பந்தாடுகின்ற, மெல் விரலாள் - மெல்லிய விரல்களை யுடையவளாகிய உமாதேவியினது, பாகன் - பாகத்தை யுடையவனது, அடி - திருவடி; தடம் - பெரிதாகிய, பவளவரையே போல்வான் - பவள மலையையே நிகர்ப்பவனது, அடி - திருவடி; வெந்தார் - மடிந்து சுடப்பட்டவரது, சுடலை நீறு ஆடும் - சுடலைப் பொடியில் ஆடுகின்ற, அடி - திருவடி; வீரட்டம் காதல்-திருவீரட்டத்தின்மேல் விருப்பத்தையுடைய, விமலன்- பரிசுத்தனது, அடி - திருவடி, எ - று.

(வி - ரை.) இறைவனது திருமேனி பவளமலை போலுதலால் 'பவளவரையே போல்வான்' என்றார். "முக்கட் பவளமாலை" "பவளத் தடங்குன்று" என்றற் றொடக்கத்துப் பிற அறிஞரது செய்யுட்களாலும் இஃதினிது விளங்கும். (க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

திருப்புன்கூர்.

ஏழாந் திருமுறை.

பண் - தக்கேசி.

திருவடிகள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அந்த ணாளனுன் னடைக்கலம் புகுத
 வவனைக் காப்பது காரண மாக
வந்த காலன்ற னாருயி ரதனை
 வவ்வி னாயுன்றன் வண்மைகண் டடியே
னெந்தை நீயெனை நமன்றமர் நலியி
 னிவன்மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ்
சிந்தை யால்வந்துன் றிருவடி யடைந்தேன்
 செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(ப - ரை.) அந்தணாளன் - வேதியனாகிய மார்க்கண்டன், உன் அடைக்கலம் புகுத - உன்னைச் சரணமடைய, அவனை - அந்த அந்தணாளனை, காப்பது காரணமாக - காப்பதே காரணமாகக் கொண்டு, வந்த காலன்தன் - வந்த யமனது, ஆர் உயிரதனை - அரிய உயிரை, வவ்வினாய் - கவர்ந்தாய்; உன்றன் வண்மை கண்டு - உனது வள்ளன்மை கண்டு, அடியேன் - அடியனேனது, எந்தை நீ - எந்தையாகிய நீ, என்னை - அடியேனை, நமன் தமர் - எமதூதர், நலியின் - வருத்தினால், இவன் என் அடியான் என - இவன் என் அடியவனென்று, விலக்கும் - விலக்கவேண்டுமென்கிற, சிந்தையால் - எண்ணத்தினால், வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன் - வந்து உன் திருவடியைச் சேர்ந்தேன்; செழும் பொழில் - செழுமையாகிய சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்புன்கூர் - திருப்புன்கூரில், உள்ளானே - எழுந்தருளி யிருப்பவனே, எ - று.

(வி - ரை.) அந்தணாளன் - அழகிய தட்பத்தை யாள்பவன். 'காலன்தன்' என்பதில் தன் சாரியை. (க)

வையக முற்று மாமழை மறந்து
 வயலி னீரிலை மாநிலந் தருகோ

முய்யக் கொள்கமற் றெங்களை யென்ன
வொளிகொள் வெண்முகி லாய்ப்பரந் தெங்கும்
பெய்யு மாமழைப் பெருவெள்ளந் தவிர்த்துப்
பெயர்த்தும் பன்னிரு வேலிகொண் டருளுஞ்
செய்கை கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(ப - ரை.) வையகம் முற்றும் - உலக முழுதும், மா மழை மறந்து - பெரிய மழை பெய்ய மறந்ததனால், வயலில் நீர் இல்லை - வயலில் நீரில்லையாயிற்று; மா நிலம் தருகோம் - பெரிய நிலத்தைக் கொடுப்போம்; எங்களை - அடியோங்களை, உய்யக் கொள்க என்ன - உய்யக் கொண்டருள்கவென்று சொல்லுதலும், ஒளி கொள் - ஒளியைக் கொண்ட, வெள் முகில் ஆய் - வெள்ளை மேகமாகி, எங்கும் பரந்து - எங்கும் பரவி, பெய்யும் - பெய்கிற, மா மழை - பெரிய மழையினு லுண்டாகிய, பெரு வெள்ளம் தவிர்த்து - பெருவெள்ளத்தை யொழித்து, பெயர்த்தும் - மறுபடியும், பன்னிரு வேலி கொண்டருளும் - பன்னிரண்டு வேலி நிலத்தைக் கொண்டருளின, செய்கை கண்டு-செய்கையை நோக்கி, நின் திருவடி அடைந்தேன் - உன் திருவடியைச் சேர்ந்தேன்; செழும் பொழில் - செழுமையாகிய சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்புன்கூர் உள்ளானே—, எ - று.

(வி - ரை.) 'வையக முற்று மாமழை மறந்து வயலி னீரிலை மாநிலந் தருகோ, முய்யக் கொள்கமற் றெங்களை யென்ன வொளிகொள் வெண்முகி லாய்ப்பரந் தெங்கும், பெய்யு மாமழைப் பெருவெள்ளந் தவிர்த்துப் பெயர்த்தும் பன்னிரு வேலிகொண் டருளுஞ், செய்கை,' என்பதி லடங்கியிருக்குங் கதையாவது:—திருப்புன்கூரில் மழைபெய்யாது வருத்துகிற காலத்தில், அவ்வூரார், 'மழை பெய்வித்து எங்களைக் காப்பாற்றினுல், உமக்குச் சில நிலந் தருவோம்' என்று வேண்டுதலும், பெருமான் திருவுள மிரங்கி முகிலுருவாய் அதிக மழையைப் பெய்விக்க, அதுவும் அவர்களுக்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்கப், 'பன்னிருவேலி நிலம் மறுபடியுந் தருவோம்' என்றளவில், மழையை நிறுத்தி, முன் சொன்ன நிலத்தோடு இந்தப் பன்னிருவேலி நிலத்தையுங் கொண் டருளின ரென்பது. (உ)

ஏத மின்னில மீரறு வேலி
யேயர் கோனுற்ற விரும்பிணி தவிர்த்துக்
கோத லங்களின் பால்கறந் தாட்டக்
கோல வெண்மணற் சிவன்றன்மேற் சென்ற

தாதை தாளற வெறிந்தசண் டிக்குன்
சடைமி சைமல ரருள்செயக் கண்டு
பூத வாளிநின் பொன்னடி யடைந்தேன்
பூம்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(ப - ரை.) ஏதம் இல் நிலம் ஈராறு வேலிக்கு - குற்றமில்லாத பன்னிருவேலி நிலத்துக்காக, ஏயர்கோன் உற்ற - ஏயர்கோன் அடைந்த, இரும்பிணி தவிர்த்து - பெரிய பிணியை யொழித்து; கோதனங்களின் பால் கறந்து - பசுக் கூட்டங்களின் பாலைக் கறந்து, ஆட்ட-அபிஷேகஞ் செய்ய, கோலம் - அழகாகிய, வெள் மணல் - வெள்ளைமணலாற் செய்யப்பட்ட, சிவன் தன்மேல் சென்ற - சிவன் மேல் சென்ற, தாதை - தந்தையின், தாள் அற - காலற, எறிந்த - வெட்டின, சண்டிக்கு - சண்டேசுரனுக்கு, உன் சடைமிசை மலர் - உன் சடைமே லணிந்த மலரை, அருள் செய்ய கண்டு - அருள்செய்யப் பார்த்து, பூதவாளி - பூதநாதனே!, நின் பொன் அடி அடைந்தேன் - உன் பொன்னடியைச் சேர்ந்தேன்; பூ பொழில் - பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்புன்கூர் உள்ளானே—, எ - று.

(வி - ரை.) ஏயர்கோன் - ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார்; இவர் பன்னிருவேலி நன்னிலம் கொடுத்துத் தம் பிணியை யொழித்துக்கொண்டார் என்னுஞ் செய்தியும், சண்டீசர் தமது சிவாபிஷேக பங்கத்தை யுத்தேசித்து வந்த தந்தையின்கா லெறிந்த செய்தியும் இதிலடங்கி யிருக்கின்றன. பூதவாளி-பூதகணங்களை யாள்பவன். (௩)

நற்ற மிழ்வல்ல ஞானசம் பந்த
னாவி னுக்கரைய னாளைப்போ வானுங்
கற்ற சூதனற் சாக்கியன் சிலந்தி
கண்ணப் பன்கணம் புல்லனென் றிவர்கள்
குற்றஞ் செய்யினுங் குணமெனக் கருதுங்
கொள்கை கண்டுநின் குரைகழ லடைந்தேன்
பொற்றி ரண்மணிக் கமலங்கண் மலரும்
பொய்கை சூழ்திருப் புன்கூரு ளானே.

(ப - ரை.) நல் தமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தன் - நல்ல தமிழில் வல்லவனாகிய ஞானசம்பந்தனும், நாவினுக்கு அரையன் - திருநாவுக்கரசனும், நாளைப்போவானும் - திருநாளைப்போவானும், கற்ற சூதன் - கற்ற சூதனும், நல் சாக்கியன் - நல்ல சாக்கியனும், சிலந்தி - சிலந்தியும், கண்ணப்பன் - கண்ணப்பனும், கணம் புல்லன்-

கணம்புல்லனும், என்றிவர்கள் - என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கள், குற்றம் செய்யினும் - குற்றம் செய்தாலும், குணம் என கருதும் - குணமென்று நினைக்கிற, கொள்கை கண்டு - உன் கொள்கையைப் பார்த்து, நின் குரை கழல் அடைந்தேன் - உனது ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த திருவடியைச் சேர்ந்தேன்; பொன் திரள் மணி கமலங்கள் மலரும் - பொற்றிரளும் அழகிய தாமரைகளும் மலராப் பெற்ற, பொய்கை சூழ் - தடாகங்கள் சூழ்ந்த, திருப்புன்கூர் உள்ளானே—, எ - று.

(வி - ரை.) நாவினுக்கரையன்-வாகீசர்; இவரை அப்பர் என்றுங் கூறுவர். குற்றத்தைக் குணமாகக் கொண்டு சிலந்தி கண்ணப்பன் முதலானவர்களுக் கருள்செய்தசெய்திகள் இச்செய்யுளி லடங்கியிருக்கின்றன. (௪)

கோல மால்வரை மத்தென நாட்டிக்
கோள ரவுசுற் றிக்கடைந் தெழுந்த
வால நஞ்சுகண் டவர்மிக விரிய
வமரர் கட்கருள் புரிவது கருதி
நீல மார்கடல் விடந்தனை யுண்டு
கண்டத் தேவைத்த பித்தநீ செய்த
சீலங் கண்டுநின் றிருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(ப - ரை.) கோலம் - அழகாகிய, மால் வரை - பெரிய மலையை, மத்து என நாட்டி - மத்தாக நட்டு, கோள் அரவு சுற்றி கடைந்து - துன்பத்தைச் செய்கிற பாம்பை அந்த மலைமீது சுற்றிக் கடைந்து, எழுந்த-அதி லுண்டாகிய, ஆலம் நஞ்சு கண்டு - ஆலாகல விஷத்தைக் கண்டு, அவர் மிக இரிய - அவர்கள் மிகுதியாய் ஓட, அமரர்கட்கு - தேவர்கட்கு, அருள் புரிவது கருதி - அருள் செய்ய நினைத்து, நீலம் ஆர் - நீலம் நிறம் பொருந்திய, கடல் விடந்தனை உண்டு - கடல் விஷத்தைப் பருகி, கண்டத்தே வைத்த-திருமிடற்றி லமைத்துக்கொண்ட, பித்த - பித்தனே; நீ செய்த சீலம் கண்டு - நீ செய்த செய்கையைக் கண்டு, நின் திருவடி அடைந்தேன் - உன் திருவடியைச் சேர்ந்தேன்; செழும் பொழில் - செழுமையாகிய சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்புன்கூர் உள்ளானே—, எ - று.

(வி - ரை.) 'கோலமால்வரை' என்றது மந்தரமலையை. 'கோளரவு' என்றது வாசுகியை. 'அவர்' என்றது அந்தத் தேவர் முதலியோரை. இரிதல் - ஓடுதல். (௫)

இயக்கர் கின்னரர் யமனொடு வருணா
　　ரியங்கு தீவளி ஞாயிறு திங்கள்
மயக்க மில்புலி வானர நாகம்
　　வசுக்கள் வானவர் தானவ ரெல்லா
மயர்ப்பொன் றின்றிநின் றிருவடி யதனை
　　யர்ச்சித் தார்பெறு மாரருள் கண்டு
திகைப்பொன் றின்றிநின் றிருவடி யடைந்தேன்
　　செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(ப - ரை.) இயக்கர் - யக்ஷர், கின்னரர் - கிந்நரர், யமனொடு வருணர் - யமனொடு வருணர், இயங்கு தீ - விளங்குகிற நெருப்பு, வளி - காற்று, ஞாயிறு - சூரியன், திங்கள்-சந்திரன், மயக்கம் இல்-மயக்க மில்லாத, புலி-புலி, வானரம் - குரங்கு, நாகம் - பாம்பு, வசுக்கள் - வசுக்கள், வானவர் - தேவர்கள், தானவர் - அசுரர்கள், (ஆகிய) எல்லாம் - எல்லாரும், அயர்ப்பு ஒன்று இன்றி - தளர்வு சிறிது மில்லாமல், நின் திருவடியதனை - உன் திருவடியை, அர்ச்சித்தார்-அர்ச்சித்தவராய், பெறும் - பெற்ற, ஆர் அருள் கண்டு - அரிய அருளைப் பார்த்து, திகைப்பு ஒன்று இன்றி - பிரமித்தல் சிறிது மில்லாமல், நின் திருவடி அடைந்தேன் - உன் திருவடியைச் சேர்ந்தேன், செழும் பொழில் - செழுமையாகிய சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்புன்கூர் உள்ளானே—, எ - று.

(வி - ரை.) இயக்கர் கின்னரர் முதலாயினோர் இத் திருப்பதியெம்பெருமானை யருச்சித் தருள்பெற்றா ரென்னுஞ் செய்தி இச்செய்யுளி லடங்கியிருக்கின்றது. (௬)

போர்த்த நீள்செவி யாளரந் தணர்க்குப்
　　பொழில்கொ ளானிழற் கீழறம் புரிந்து
பார்த்த னுக்கன்று பாசுப தங்கொடுத்
　　தருளி னைப்பண்டு பகீரதன் வேண்ட
வார்த்து வந்திழி யும்புனற் கங்கை
　　நங்கை யாளைநின் சடைமிசைக் கரந்த
தீர்த்த னேநின்றன் றிருவடி யடைந்தேன்
　　செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(ப - ரை.) போர்த்த நீள் செவியாளர் - பொத்தின நீண்ட செவியினை யுடையவராகிய, அந்தணர்க்கு - வேதியர்க்கு, பொழில் கொள் - சோலையாகத் தழைத்திருந்த, ஆல் நிழல் கீழ் - கல்லாலின்

நிழலில், அறம் புரிந்து - தர்மோபதேசஞ் செய்து, பார்த்தனுக்கு- அருச்சுனனுக்கு, அன்று - அந்நாளில், பாசுபதம் கொடுத்து - பாசுபதாஸ்திரத்தைத் தந்து, அருளினாய் - அருள்செய்தாய்; பண்டு-முற்காலத்தில், பகீரதன் வேண்ட - பகீரதன் பிரார்த்திக்க, ஆர்த்து வந்து இழியும் - ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்திறங்குகின்ற, புனல்-நீருருவாகிய, கங்கை நங்கையாளை - கங்கையாகிய பெண்ணை, நின் சடைமிசை கரந்த - உன் சடைமீது அடக்கிக்கொண்ட, தீர்த்தனே- பரிசுத்தனே!, நின்றன் - உன்னுடைய, திருவடி யடைந்தேன்—, செழும் பொழில் திருப்புன்கூருளானே—, எ - று.

(வி - ரை.) 'போர்த்த நீள்செவி யாளரந் தணர்க்கு' என்றது, சநகாதியர் நால்வருக்கு என்றபடி. தீர்த்தன் - தேவன் எனினுமாம்.

மூவெயில் செற்றஞான் றுய்ந்த மூவரி
  லிருவர் நின்றிருக் கோயிலின் வாயில்
காவ லாளரென் றேவிய பின்னை
  யொருவ னீகரி காடரங் காக
மானை நோக்கியோர் மாநட மகிழ
  மணிமு ழாமுழக் கவருள் செய்த
தேவ தேவநின் றிருவடி யடைந்தேன்
  செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(ப - ரை.) மூவெயில் செற்ற ஞான்று - மும்மதில்களை யழித்த நாளில், உய்ந்த - பிழைத்துப்போன, மூவரில் - மூன்று பேர்களுள், இருவர்-இரண்டுபேர், நின்-உனது, திருக்கோயிலின் வாயில் காவலாளர் என்று-திருக்கோயிலின் வாசற் காப்பாளரென்று, ஏவிய பின்னை - அனுப்பின பிறகு, ஒருவன் - மற்றொருவன், நீ - நீ, கரி காடு அரங்கு ஆக - கரிகாடே நாட்டிய சபையாகக் கொண்டு, மான் ஐ நோக்கி - மான்போலும் அழகிய நோக்கத்தை யுடையவளாகிய வுமாதேவி, மகிழ - களிக்க, ஓர் மா நடம்-ஒப்பற்ற பெரிய நடத்தை, மணி முழா முழக்க - அழகிய மத்தள முழக்கும்படி, அருள் செய்த- அருள் புரிந்த, தேவதேவ - தேவதேவனே!, நின் திருவடி அடைந்தேன்—, செழும் பொழில் திருப்புன்கூருளானே—, எ - று.

(வி-ரை.) மானை நோக்கி-உமாதேவியை நோக்கி எனினுமாம்.

அறிவி னான்மிக்க வறுவகைச் சமய
  மவ்வ வர்க்கங்கே யாரருள் புரிந்து

வெறியு மாகட லிலங்கையர் கோனைத்
துலங்க மால்வரைக் கிழடர்த் திட்டுக்
குறிகொள் பாடலி னின்னிசை கேட்டுக்
கோல வாளொடு நாளது கொடுத்த
செறிவு கண்டுநின் றிருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(ப - ரை.) அறிவினால் மிக்க - அறிவினாற் சிறந்த, அறுவகை சமயம் - அறுவகைச் சமயங்களையுடைய, அவ்வவர்க்கு - அவரவர்களுக்கு, அங்கே - அவ்விடத்தில், ஆர் அருள் புரிந்து - அரிய அருளைச் செய்து, எறியும் - அலைகள் வீசுகிற, மா கடல் - பெரிய கடல் சூழ்ந்த, இலங்கையர் கோனை - இலங்கையர்க் கரசனாகிய ராவணனை, துலங்க - நடுங்கும்படி, மால் - பெரிய, வரைக் கீழ்- மலையின் கீழ், அடர்த்திட்டு - அமுக்கி, குறி கொள் பாடலின் - குறித்துப் பாடுகின்ற பாடலின், இன் இசை கேட்டு - இனிய இசையைக் கேட்டு, கோல வாளொடு - அழகிய வாளாயுதத்துடன், நாளது கொடுத்த - ஆயுளையும் கொடுத்த, செறிவு கண்டு - அன்பைப் பார்த்து, நின் திருவடி அடைந்தேன்—, செழும் பொழில் திருப்புன் கூர் உளானே—, எ - று.

(வி - ரை.) 'மால்வரை' என்றது கயிலாய மலையை. (௬)

கம்ப மால்களிற் றின்னுரி யானைக்
காமற் காய்ந்ததோர் கண்ணுடை யானைச்
செம்பொ னேயொக்குந் திருவுரு வானைச்
செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானை
யும்ப ராளியை யுமையவள் கோனை
யூரன் வன்றொண்ட னுள்ளத் தாலுகந்
தன்பி னாற்சொன்ன வருந்தமி ழைந்தோ
டைந்தும் வல்லவ ரருவினை யிலரே.

(ப - ரை.) கம்பம் - கட்டுத்தறியிற் கட்டப்படுகிற, மால் - மத மயக்கத்தையுடைய, களிற்றின் உரியானை - யானைத்தோலையுடையவனை; காமன் காய்ந்தது - மன்மதனை யெரித்ததாகிய, ஓர் கண் உடையானை-ஒரு கண்ணை யுடையவனை; செம் பொன்னே ஒக்கும்- செம்பொன்னையே நிகர்க்கிற, திருவுருவானை - திருமேனியை யுடையவனை; செழும் பொழில் திருப்புன்கூர் உளானை—; உம்பர் ஆளியை - தேவர்களுக்குள்ளே சிறந்தவனை; உமையவள் கோனை -

உமாநாயகனை; ஊரான் வன்றொண்டன்—, உள்ளத்தால் உகந்து - மனத்தால் விரும்பி, அன்பினால் சொன்ன - அன்பினாற் சொல்லிய, அருந்தமிழ் - அரிய தமிழ்ப் பாடல்கள், ஐந்தோடு ஐந்தும் - பத்தும், வல்லவர் - கற்று வல்லவர், அரு - ஒழித்தற்கரிதாகிய, வினை - வினையை, இலர் - இல்லாதவ ராவார், எ - று.

(வி - ரை.) 'ஆளி' சிறந்தவன் என்னும் பொருளில் வந்தது. ஓர் கண் - நெற்றிக்கண். (௧0)

திருச்சிற்றம்பலம்

[திருப்புன்கூர் என்னும் இத் தலம் சோழநாட்டி லுள்ளது. சுவாமி பெயர்-சிவலோக நாயகர். தேவியார் - சொக்கநாயகியம்மை, இந்தத் திருப்பதிகம், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கலிக்காம நாயனாரோடு இத் தலத்திற் சேர்ந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்த காலத்துப் பாடி யருளியது.]

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்

திருப்பூந்தராய்.

மூன்றாந் திருமுறை

பண்-காந்தாரபஞ்சமம்.

அருச்சனை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பந்து சேர்விர லாள்பவ ளத்துவர்
வாயி னாள்பனி மாமதி போன்முகத்
தந்த மில்புக ழாண்மலை மாதொடு
மாதிப்பிரான்
வந்து சேர்விடம் வானவ ரெத்திசை
யுந்நிறைந் துவலஞ் செய்து மாமலர்
புந்தி செய்திறைஞ் சிப்பொழி பூந்தராய்
போற்றுதுமே.

(ப - ரை.) பந்து சேர் விரலாள் - பந்து பொருந்திய விரலை யுடையவள், பவளம் துவர் வாயினாள் - பவளம்போற் சிவந்த வாயினை

யுடையவள், பனி மா மதிபோல் முகத்து - குளிர்ச்சி பொருந்திய பூரண சந்திரன் போன்ற முகத்தினையுடைய, அந்தம் இல் புகழாள் - முடிவில்லாத புகழையுடையவளாகிய, மலை மாதொடும் - மலையரை யன் பெண்ணாகிய உமாதேவியொடும், ஆதிப்பிரான் - சிவபெருமான் வந்து சேர்வு இடம் - வந்து சேருமிடமாகிய, வானவர் - தேவர்கள், எத்திசையும் நிறைந்து - எல்லாத் திக்குகளிலும் நிறைந்து, வலம் செய்து - வலம் வந்து, புந்திசெய்து - நினைத்து, இறைஞ்சி - வணங்கி, மா மலர் பொழி - அழகிய மலர்களைத் தூவுகின்ற, பூந்தராய் - திருப்பூந்தராய் என்னுந் திருப்பதியை, போற்றுதும் - வணங்கு வோம், எ - று.

(வி-ரை.) துவர் - செந்நிறம், 'மாமதி' என்றதனாலும், முகத் துக் குவமையாகப் புணர்க்கப்படுதலாலும் 'பூரணசந்திரன்' எனப் பொருளுரைக்கலாயிற்று. (க)

காவி யங்கருங் கண்ணி னாள்கனித்
தொண்டை வாய்க்கதிர் முத்தநல் வெண்ணகைத்
தூவி யம்பெடை யன்ன நடைச்சுரி
மென்குழலா
டேவி யுந்திரு மேனியோர் பாகமா
யொன்றி ரண்டிரு மூன்றொடு சேர்பதி
பூவி லந்தணை னொப்பவர் பூந்தராய்
போற்றுதுமே.

(ப-ரை.) காவி அம் கரும் கண்ணினாள் - நீலமலர்போன்ற அழ கிய கருங்கண்களை யுடையவள்; தொண்டைக் கனி வாய் - கொவ் வைக்கனி போன்ற வாயையும்; கதிர் முத்தம் நல் வெள் நகை - ஒளி யையுடைய முத்துப் போன்ற அழகிய வெண்ணகையையும்; தூவி அம் பெடைஅன்னம் நடை - இறகையும் அழகையுமுடைய பெட்டை அன்னத்தின் நடைபோன்ற நடையையும்; சுரி மெய் குழலாள் - சுரித்த மெல்லிய கூந்தலையு முடையவளாகிய, தேவியும் - உமாதேவி யும், திருமேனி ஓர் பாகமாய் - திருமேனியின் ஓர் பாகத்தி லமர்ந்த வளாய், ஒன்று இரண்டு இரு மூன்றொடு சேர்பதி - பொருந்திய பன்னிரு திருநாமங்களையுடைய தலமாகிய, பூவில் அந்தணன் ஒப்பவர் - பிரமனை நிகர்ப்பவராகிய வேதியர் வாழ்கின்ற, பூந்தராய் - திருப்பூந்தராய் என்னுந் திருப்பதியை, போற்றுதும் - வணங்கு வோம், எ - று. (உ)

பைய ராவரு மல்குன் மெல்லியல்
பஞ்சின் னேரடி வஞ்சிகொ ளுண்ணிடைத்
தைய லாளொரு பாலுடை யெம்மிறை
சாருமிடஞ்
செய்யெ லாங்கழு நீர்கம லம்மலர்த்
தேற லூறலிற் சேறுல ராதநற்
பொய்யி லாமறை யோர்பயில் பூந்தராய்
போற்றுதுமே.

(ப - ரை.) பை அராவரும் அல்குல் - படத்தையுடைய பாம்பு போன்ற அல்குலையும்; மெல் இயல் - மெல்லியலையும்; பஞ்சின் நேர் அடி - பஞ்சினை நிகர்த்த அடியினையும்; வஞ்சி கொள் நுண் இடை - வஞ்சிக் கொடிபோன்ற நுட்பமாகிய இடையினையுமுடைய, தையலாள் - உமாதேவியை, ஒருபால் உடை - ஒரு பாகத்திலுடைய, எம் இறை - எமது இறைவன், சாரும் இடம் - பொருந்து மிடமாகிய, செய் எலாம் - கழனிகளி லெல்லாம், கழுநீர் கமலம் மலர் - கழுநீர் மலருந் தாமரை மலரும் ஆகிய இவற்றின், தேறல் - தேனானது, ஊறலின் - ஊறுதலால், சேறு உலராத - சேறு புலராத, நல் - நன்மையுள்ள, பொய் இல்லா மறையோர் பயில் - பொய்யென்பதில்லாத மறையோர் வாழ்கின்ற, பூந்தராய்-திருப்பூந்தராய் என்னுந் திருப்பதியை, போற்றுதும் - வணங்குவோம், எ - று.

(வி - ரை.) 'அராவரும்' என்பதில் வரும்-உவமவுருபு. தையலாள் - கைபுனையப்பட்டவள் (அலங்கரிக்கப்பட்டவள்). 'ஒருபால்' என்றது இடப்பாகத்தை. (௩)

முள்ளி நாண்முகை மொட்டியல் கோங்கி
னரும்பு தென்கொள் குரும்பைமூ வாமருந்
துள்ளி யன்றபைம் பொற்கல சத்திய
லொத்தமுலை
வெள்ளி மால்வரை யன்னதோர் மேனியின்
மேவி னார்பதி வீமரு தண்பொழிற்
புள்ளி னந்துயின் மல்கிய பூந்தராய்
போற்றுதுமே.

(ப - ரை.) முள்ளி நாள் முகை - தாமரையின் புதிய முகை, மொட்டு இயல் கோங்கின் அரும்பு - மொட்டித்தலையுடைய கோங்கரும்பு, தென் கொள் குரும்பை - தென்னங் குரும்பை (ஆகிய

இவைகள்), மூவா மருந்து - அமிர்தமானது, உள் இயன்ற-உள்ளே பொருந்தப்பெற்ற, பை பொன் கலசத்து இயல் ஒத்த முலை-பசும் பொற் கலசத்தி னழகை நிகர்த்த தனங்களையுடைய உமாதேவி, வெள்ளி மால்வரை அன்னது - பெரிய வெள்ளிமலையை நிகர்த்த தாகிய, ஓர் மேனியில் - ஒரு பக்கத்திருமேனியில், மேவினர் பதி - பொருந்தி யிருக்கப்பெற்ற சிவபெருமானது இடமாகிய, வீமரு தண் பொழில் - மலர்களையுடைய குளிர்ந்த சோலைகளில், புள் இனம் துயில் மல்கிய - பறவைக் கூட்டம் தூங்கப்பெற்ற, பூந்தராய்-திருப் பூந்தராய் என்னும் திருப்பதியை, போற்றுதும் - வணங்குவோம், எ - று.

(வி - ரை.) முள்ளி - தாமரை. தென் - தென்னமரம். அமிர் தம்-சாவாமைக்கேதுவாதலால் 'மூவாமருந்து' என்றார். இறைவனது திருமேனி பவளநிற மாயினும் முழுநீறு பூசி மறைக்கப்பட்டிருத்த லால் 'வெள்ளி மால்வரை யன்னதோர் மேனி' என்றார். வீ - மலர்.

பண்ணி யன்றெழு மென்மொழி யாள்பகர்
　　கோதை யேர்திகழ் பைந்தளிர் மேனியோர்
பெண்ணி யன்றமொய்ம் பிற்பெரு மாற்கிடம்
　　பெய்வளையார்
கண்ணி யன்றெழு காவிச் செழுங்கரு
　　நீல மல்கிய காமரு வாவிநற்
புண்ணி யருறை யும்பதி பூந்தராய்
　　போற்றுதுமே.

(ப - ரை.) பண் இயன்று எழும் மெல் மொழியாள் - பண் ணின் தன்மை யமைந்துண்டாகிய மென்மொழியை யுடையவள் என்று, பகர் - சொல்லப்படுகிற, கோதை - கூந்தலையும், ஏர் திகழ்- அழகு விளங்குகிற, பை தளிர் மேனி - பசிய தளிர்போலும் திரு மேனியையுமுடைய, ஓர் பெண் இயன்ற - ஒரு பெண் அமர்ந்த, மொய்ம்பின் - திருத்தோள்களையுடைய, பெருமாற்கு இடம் - சிவ பெருமானுக்கு இடமாய், பெய் வளையார் - மாதரது, கண் இயன்று எழு - கண்ணை யொத்துத் தோன்றுகிற, காவி - காவிமலரோடு, செழு கரு நீலம் - செழிய கரிய நீலமலர்களும், மல்கிய - நிறைந்த, காமர் வாவி-அழகாகிய தடாகங்களை யுடையதாய், நல் புண்ணியர் உறையும் பதி-நல்ல புண்ணியவான்கள் வாழு மிடமாகிய, பூந்தராய், திருப்பூந்தராய் என்னுந் திருப்பதியை, போற்றுதும் - வணங்கு வோம், எ - று.

(வி - ரை.) பண் - இந்தளம், நட்டராகம், குறிஞ்சி முதலாயின. 'ஓர் பெண்' என்றது உமாதேவியை. மொய்ம்பு - தோள். 'கண்ணியன்று' என்பதில் இயன்று ஒப்புப்பொருளில் வந்தது. 'காமரு' என்பதில் உகரம் சாரியை. (௫)

வாணி லாமதி போனுத லாண்மட
மாழை யொண்கணாள் வண்டர ளந்நகை
பாணி லாவிய வின்னிசை யார்மொழிப்
பாவையொடுஞ்
சேணி லாத்திகழ் செஞ்சடை யெம்மண்ணல்
சேர்வ துசிக ரப்பெருங் கோயில்சூழ்
போணி லாநுழை யும்பொழிற் பூந்தராய்
போற்றுதுமே.

(ப - ரை.) வாள் நிலா மதிபோல் நுதலாள்-ஒளியையுடைய நிலவோடு கூடிய இளம்பிறைபோலும் நெற்றியை யுடையவளும்; மடம் மாழை ஒண் கண்ணாள் - இளமை பொருந்திய மாவடு வகிர் போலுங் கண்களை யுடையவளும்; வன் தாளம் நகை - வளவிய முத்துப்போன்ற பல்லோடு, பாண் நிலாவிய - பாடல் நிலைபெற்ற இன் இசை ஆர் மொழி-இனிய இசைபோலும் மொழியை யுடையவளுமாகிய, பாவையொடும் - உமாதேவியோடும், சேண் நிலா திகழ்-பெரிய சந்திரகண்டம் பிரகாசிக்கின்ற, செம் சடை - செவந்த சடாபாரத்தையுடைய, எம் அண்ணல் சேர்வது - எமது அண்ணல் சேர்வதாய், சிகரம் - சிகரங்களையுடைய, பெரு கோயில் சூழ் - பெரிய கோயில்கள் சூழ்வதாய், போழ் நிலா நுழையும் பொழில் - வகிர்ந்த சந்திரகண்டம் நுழைதற்குரிய சோலைகளையுடைய, பூந்தராய் திருப்பூந்தராய் என்னுந் திருப்பதியை, போற்றுதும் - வணங்குவோம், எ - று.

(வி - ரை.) நுதலுக்கு உவமையாகப் புணர்க்கப்பட்டமையால் 'வாணிலாமதி' இளம்பிறை யெனப்பட்டது; அதாவது, அஷ்டமீ சந்திரன். மாழை - மா; அது இங்கு அதன் வடுவுக்காகி, அது அதன் வகிருக்காயினமையால், இருமடி யாகுபெயர். மிக்க மாச்செறிவு தோன்ற, 'போணிலா நுழையும் பொழில்' என்றார். (௬)

காரு லாவிய வார்குழ லாள்கயற்
கண்ணி னாள்புயற் காலொளி மின்னிடை
வாரு லாவிய மென்முலை யாண்மலை
மாதுடனாய்

நீரு லாவிய சென்னியன் மன்னி
 * நிகரு நாமமுந் நான்கு நிகழ்பதி
போரு லாவெயில் சூழ்பொழிற் பூந்தராய்
 போற்றுதுமே.

(ப-ரை.) கார் உலாவிய வார் குழலாள் - கருமை தங்கிய நெடிய கூந்தலை யுடையவள்; புயல் கால் ஒளி மின் இடை - மேகத்தால் தரப்பட்ட ஒளியையுடைய மின்போலும் இடையினையும்; வார் உலாவிய மெல் முலையாள் - கச்சணிந்த மெல்லிய முலையினையுமுடையவளாகிய, மலை மாது உடன் ஆய் - மலைமங்கையோடு கூடி, நீர் உலாவிய சென்னியன் - கங்கை தங்கிய திருமுடியை யுடையவன், மன்னி - நிலைபெற்று, நிகரும்-தனக்குத்தானே நிகர்க்கின்ற, நாமம் மூந்நான்கு நிகழ் பதி - பன்னிரண்டு திருநாமங்களையுடைய தலமாய், போர் உலா எயில் - போர்த்தொழில் தங்கிய மதிலும், சூழ் பொழில் - வளைந்த சோலைகளு முள்ள, பூந்தராய் - திருப்பூந்தராய் என்னுந்திருப்பதியை, போற்றுதும்-வணங்குவோம், எ-று.

(வி-ரை.) 'கார்' மேகமெனினுமாம். புயல்-மேகம். காலல் - கக்குதல் (உமிழ்தல்); பன்னிரண்டு திருநாமங்களாவன:-பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு, தோணிபுரம், பூந்தராய், சிரபுரம், புறவம், சண்பை, காழி, கொச்சை, கழுமலம் என்பன. (எ)

காசை சேர்குழ லாள்கய லேர்தடங்
 கண்ணி காம்பன தோட்கதிர் மென்முலைத்
தேசு சேர்மலை மாத மருந்திரு
 மார்பகலத்
தீசன் மேவுமி ருங்கயி லையெடுத்
 தானை யன்றடர்த் தானிணைச் சேவடி
பூசை செய்பவர் சேர்பொழிற் பூந்தராய்
 போற்றுதுமே.

---

* சீகாழி பன்னிரு நாமமுடைய திருப்பதி யென்பதனை,

"பிரமபுரம் வேணுபுரம் புகலிபெரு வெங்குருநீர்ப்
பொருவிறிருத் தோணிபுரம் பூந்தாராய் சிரபுரமுன்
வருபுறவஞ் சண்பைநகர் வளர்காழி கொச்சைவயம்
பரவுதிருக் கழுமலமாம் பன்னிரண்டு திருப்பெயர்த்தால்."

என்னுந் திருத்தொண்டர் புராணத் திருவிருத்தத்தா னுணர்க.

(ப - ரை.) காசை சேர் குழலாள் - காயாம்பூவை யொத்த கூந்தலை யுடையவள்; கயல் ஏர் தடம் கண்ணி - கயல்மீன்போலும் அழகிய விசாலமான கண்களையுடையவள்; காம்பு அன்ன தோள் - மூங்கிலை நிகர்த்த தோளினையும், கதிர் மெல் முலை - ஒளியுள்ள மெல்லிய தனத்தையுமுடைய, தேசு சேர் - ஒளி பொருந்திய, மலை மாது - மலையரையன் பெண்ணாகிய உமாதேவி, அமரும் - விரும்புகின்ற, திரு மார்பு அகலத்து ஈசன் - திருமார்பின் பரப்பினையுடைய ஈசன், மேவும் - தங்குகின்ற, இரு கயிலை - பெரிய கயிலாயமலையை, எடுத்தானை - தூக்கினவனாகிய இராவணனை, அன்று அடர்த்தான் - அந்நாளில் வென்றவனது, இணைச் சேவடி - திருவடி யிணையை, பூசை செய்பவர் - பூசை செய்கிறவர்கள், சேர் - கூடின, பொழில் - சோலைகளையுடைய, பூந்தராய் போற்றுதும்—, எ - று.

(வி - ரை.) காசை-காயா; அது அதன் மலரை யுணர்த்தலால் முதலாகுபெயர்; குழலுக்கு உவமையாகப் புணர்க்கப்படுதலால் காயாம்பூ எனப்பட்டது. கயல் ஏர் என்பதில் ஏர் - உவமவுருபு. காம்பு - மூங்கில். ஈசன் மேவும் பூந்தராய், பூசை செய்பவர் சேர் பூந்தராய், பொழிற் பூந்தராய் என வியையும். (அ)

கொங்கு சேர்குழ லாணிழல் வெண்ணகைக்
கொவ்வை வாய்க்கொடி யேரிடை யாளுமை
பங்கு சேர்திரு மார்புடை யார்படர்
தீயுருவாய்
மங்குல் வண்ணனு மாமல ரோனு
மயங்க நீண்டவர் வான்மிசை வந்தெழு
பொங்கு நீரின்மி தந்தநற் பூந்தராய்
போற்றுதுமே.

(ப - ரை.) கொங்கு சேர் குழலாள்- மணம் தங்கிய கூந்தலை யுடையவள், நிழல் - ஒளியுள்ள, வெள் நகை - வெள்ளிய பற்களை யும், கொவ்வை வாய் - கொவ்வைக் கனிபோன்ற அதரத்தினையும், கொடி ஏர் இடையாள் - கொடிபோலு மிடையினையு முடையவளாகிய, உமை - உமாதேவியானவள், பங்கு சேர் - ஒரு பாகத்திற் சேர்ந்த, திரு மார்பு உடையார் - திருமார்பை யுடையவர், படர் - பரவிய, தீ உருவாய் - நெருப்புருவாகி, மங்குல் வண்ணனும் - மேக வண்ணனாகிய திருமாலும், மா மலரோனும் - பெரிய தாமரைமலரை யாசனமாகவுடைய பிரமனும், மயங்க - மயங்கும்படி, நீண்டவர் -

நீண்டவரது, வான்மிசை வந்து எழு-ஆகாயத்தினளவும் வந்துயர்ந்த, பொங்கு நீரில் மிதந்த - பொங்குகின்ற கடலில் மிதந்திருந்த, நல் பூந்தராய் - நல்ல பூந்தராய் என்னுந் திருப்பதியை, போற்றுதும் - வணங்குவோம், எ - று.

(வி - ரை.) கொங்கு-வாசனை; இயற்கை செயற்கை யென்னு மிருவகை மணமு முண்டென்பதுபடக் 'கொங்கு' என்றார். கோவ் வை-முதலாகுபெயர். தீயுருவாய் நீண்டவர் என வியையும். (கூ)

கலவ மாமயி லாரிய லாள்கரும்
 பன்ன மென்மொழி யாள்கதிர் வாணுதற்
குலவு பூங்குழ லாளுமை கூறனை
 வேறுரையா
லலவை சொல்லுவார் தேரம ணாதர்க
 ளாக்கி னான்றனை நண்ணலு நல்குநற்
புலவர் தாம்புகழ் பொற்பதி பூந்தராய்
 போற்றுதுமே.

(ப - ரை) கலவ மா மயில் ஆர் - கலாபத்தையுடைய அழகிய மயில்போன்ற, இயலாள் - சாயலையுடையவள்; கரும்பு அன்ன மெல் மொழியாள்-கருப்பஞ்சாற்றை நிகர்த்த மென்சொல்லை யுடையவள்; கதிர் வாள் நுதல் - மிக்க ஒளியினையுடைய நெற்றியையும்; குலவு பூ குழலாள் - விளங்குகின்ற மலரை யணிந்த கூந்தலையு முடையவ ளாகிய, உமை கூறனை - உமாதேவியைப் பாகத்தி லுடையவனை, வேறு உரையால் - வேறு சொல்லினால், அல்லவை சொல்லுவார் - அல்லாதவற்றைச் சொல்லுவோர், தேரர் - தேரரை, அமண் - அம ணர்களாகிய, ஆதர்கள் ஆக்கினான் - அறிவிலிகளாகச் செய்தான், தன்னை நண்ணலும் - தன்னை யடைதலும், நல்கு - கொடுக்கின்ற, நல் புலவர்தாம் புகழ் - சிறந்த புலவர்கள் புகழாநின்ற, பொன்பதி - அழகிய தலமாகிய, பூந்தராய் போற்றதும்—, எ - று.

(வி - ரை.) கலாபம் - தோகை; அது கலவம் என வந்தது. கரு ம்பு - முதலாகுபெயர். அலவை - அல்லவை (குற்றங்கள்). தேரர் - தேர் என ஈறு கெட்டு வந்தது. (க0)

தேம்ப னுண்ணிடை யாள்செழுஞ் சேலன
 கண்ணியோ டண்ணல் சேர்விடம் தேனமர்
பூம்பொ ழிறிகழ் பொற்பதி பூந்தராய்
 போற்றுதுமென்

ளோம்பு தன்மையன் முத்தமிழ் நான்மறை
ஞான சம்பந்த னொண்டமிழ் மாலைகொண்
டாம்ப டியிவை யேத்தவல் லார்க்கடை
யாவினையே.

(ப - ரை.) தேம்பல் நுண் இடையாள் - வருந்துகின்ற நுண்ணிய இடையையுடையவள், செழும் சேல் அன்ன கண்ணியோடு - செழுமையாகிய சேல்மீன் போன்ற கண்களை யுடையவளாகிய உமாதேவியோடு, அண்ணல் சேர்வு இடம் - பெரியோனாகிய சிவபெருமான் சேருமிடமாய், தேன் அமர் - தேன் பொருந்திய, பூம் பொழில் - பூஞ்சோலைகள், திகழ் - விளங்குகின்ற, பொற்பதி - அழகிய தலமாகிய, பூந்தராய் போற்றுதும் என்று - பூந்தராயை வணங்குவோமென்று, ஓம்பு தன்மையன் - அச்சொல்லையே மீட்டு மீட்டும் சொல்லி வந்த தன்மையையுடையவன், முத்தமிழ் - முத்தமிழையும், நான்மறை - நான்கு வேதங்களையு முடைய, ஞானசம்பந்தன் - திருஞானசம்பந்தன் செய்த, ஒள் தமிழ் மாலை கொண்டு - ஒள்ளிய தமிழ் மாலைகளைக் கொண்டு, ஆம்படி - இசைந்தவண்ணம், இவை ஏத்த வல்லார்க்கு - இவைகளால் துதிக்க வல்லவர்களுக்கு, வினை அடையா - வினைகள் சேரா, எ - று.

(வி - ரை.) 'தேம்பல்' வாடுதல் எனினுமாம். 'தேன்' வண்டு எனினு மமையும். முத்தமிழாவன:—இயல், இசை, நாடகம் என்பன. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனர்
ஸ்ரீ கயிலாயம்.

ஆறுந் திருமுறை.

திருத்தாண்டகம்.

அருச்சனை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி
மீளாமே யாளென்னைக் கொண்டாய் போற்றி
யூற்றாகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி
யோவாத சத்தத் தொலியே போற்றி
யாற்றாகி யங்கே யமர்ந்தாய் போற்றி
யாறங்க நால்வேத மானாய் போற்றி
காற்றாகி யெங்குங் கலந்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப - ரை.) வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி - வேறு பூதங்களாகி அவற்றிற்குப் பிறப்பிடமாகிய ஆகாயமுமாகி நின்றவனே! உனக்கு நமஸ்காரம்; என்னை - அடியேனை, மீளாமே - திரும்பாமல், ஆள் கொண்டாய் - அடிமை கொண்டவனே!, போற்றி - உனக்கு நமஸ்காரம்; ஊற்று ஆகி-சுரப்பாகி, உள்ளே - என் மனத்தினுள்ளே, ஒளித்தாய் - ஒளித்தவனே!, போற்றி - உனக்கு நமஸ்காரம்; ஓவாத - இடையறாத, சத்தத்து ஒலியே - நாதவோசையே!, போற்றி - உனக்கு நமஸ்காரம்; ஆற்று ஆகி - தணிவிடமாகி, அங்கே - அவ்விடத்தே, அமர்ந்தாய் - அமர்ந்தவனே!, போற்றி - உனக்கு நமஸ்காரம்; ஆறு அங்கம் - ஆறங்கங்களும், நால்வேதம் - நான்கு வேதங்களும், ஆனாய் - ஆனவனே!, போற்றி - உனக்கு நமஸ்காரம்; காற்று ஆகி - வாயுரூபமாகி, எங்கும் கலந்தாய் - எவ்விடத்தும் வியாபித்தவனே!, போற்றி - உனக்கு நமஸ்காரம்; கயிலை மலையானே - கயிலாயமலையி லெழுந்தருளி யிருப்பவனே!, போற்றி போற்றி - உனக்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், எ - று.

(வி - ரை.) மீளாமே - பிறவிக்கு வாராமல் ஆறங்கமாவன - மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம் என்பன. நால்வேதமாவன-ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம். (க)

பிச்சாடல் பேயோ டுகந்தாய் போற்றி
பிறவி யறுக்கும் பிரானே போற்றி
வைச்சாட னன்று முகந்தாய் போற்றி
மருவியென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
பொய்ச்சார் புரமூன்று மெய்தாய் போற்றி
போகாதென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
கச்சாக நாக மசைத்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-ரை.) பேயோடு - பேய்களுடன், பிச்சாடல் உகந்தாய்-பிச்சாடலை விரும்பினவனே!, போற்றி—; பிறவி அறுக்கும்-பிறவியையொழிக்கின்ற, பிரானே - உபகாரசீலனே!, போற்றி—; வைச்சு ஆள்தல் - வைத்து ஆளுதலை, நன்றும் உகந்தாய் - மிகவும் விரும்பினவனே!, போற்றி—; மருவி - பொருந்தி, என் சிந்தை-என் மனத்தில், புகுந்தாய் - புகுந்தவனே!, போற்றி—; பொய் சார் - பொய்ந்நெறியை யடைந்திருந்த, புரம் மூன்றும் எய்தாய் - முப்புரங்களையெய்தவனே!, போற்றி—; போகாது - போகாமல், என் சிந்தை - என் மனத்தில், புகுந்தாய் - புகுந்தவனே!, போற்றி—; நாகம் - பாம்பை, கச்சு ஆக-கச்சையாக, அசைத்தாய்-திருவரையிற் கட்டினவனே!, போற்றி—; கயிலைமலையானே போற்றி போற்றி—, எ - று.

(வி - ரை.) பிச்சாடல் - பித்தாடுதல்போ லாடுதல். வைத்து எனற்பாலது 'வைச்சு' எனப் போலியாய்த் தகரத்துக்குச் சகரம் வந்தது. பொய்ச்சார் பொய்த்தவர் எனினுமாம். அசைத்தல்-கட்டுதல்(உ)

மருவார் புரமூன்று மெய்தாய் போற்றி
மருவியென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
யுருவாகி யென்னைப் படைத்தாய் போற்றி
யுள்ளாவி வாங்கி யொளித்தாய் போற்றி
திருவாகி நின்ற திறமே போற்றி
தேசம் பரவப் படுவாய் போற்றி
கருவாகி யோடு முகிலே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப - ரை.) மருவார் - பகைவரது, புரம் மூன்றும் - முப்புரங்களையும், எய்தாய் - எய்தவனே!, போற்றி—; மருவி - பொருந்தி, என் சிந்தை - என் மனத்தில், புகுந்தாய்-புகுந்தவனே!, போற்றி—; உரு ஆகி - உருவாகி, என்னை படைத்தாய் - என்னைப் படைத்தவ

னே!, போற்றி—; உள் ஆவி வாங்கி - உள்ளுயிரைக் கவர்ந்து, ஒளித்தாய் - மறைந்தவனே!, போற்றி—; திரு ஆகி நின்ற - செல்வமாய் நின்ற, திறமே - திறனே!, போற்றி—; தேசம் - உலகத்தாரால், பரவப்படுவாய் - வழிபடப்படுவோனே!, போற்றி—; கரு ஆகி ஓடும் - (எல்லாப் பொருள்களுக்கும்) பிறப்பிடமாய் நிகழ்கின்ற, முகிலே-மேகமே!, கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி—; எ-று.

(வி - ரை.) கரு - பிறப்பிடம். எல்லாப் பொருள்களுக்கும் மூல காரணனாதலால் இறைவனைக் 'கரு' என்றார். ஆவி வாங்கலாவது - ஆட்கொள்ளுங் காலத்தில் உடல் பொரு ளாவிகளை யேற்றுக் கோடல். 'ஆவி' என்றாரேனும் உபலக்ஷணமாய் ஏனை யுடல் பொருள் களையுங் கொள்க. தேசம் - இடவாகுபெயர். (௩)

வானத்தார் போற்று மருந்தே போற்றி
வந்தென்றன் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
யூனத்தை நீக்கு முடலே போற்றி
யோங்கி யழலாய் நிமிர்ந்தாய் போற்றி
தேனத்தை வார்த்த தெளிவே போற்றி
தேவர்க்குந் தேவனாய் நின்றாய் போற்றி
கானத்தீ யாட லுகந்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப - ரை.) வானத்தார் - விண்ணுலகத்தார், போற்றும் - வணங்குகின்ற, மருந்தே - அமிர்தமே!, போற்றி—; வந்து - எழுந்தருளி, என்றன் சிந்தை புகுந்தாய் - என் மனத்தில் புகுந்தவனே!, போற்றி—; ஊனத்தை நீக்கும் - ஊனத்தை யொழிக்கின்ற, உடலே - உடம்பே!, போற்றி—; ஓங்கி உயர்ந்து, அழலாய் நிமிர்ந்தாய்-நெருப்புருவாய் நிமிர்ந்தவனே!, போற்றி—; தேனத்தை வார்த்த - தேனை வடித்த, தெளிவே - தெளிவே!, போற்றி—; தேவர்க்கும் தேவன் ஆய் நின்றாய் - தேவர்களுக்கும் தேவனாகி நின்றவனே!, போற்றி—; கானத்தீ ஆடல் உகந்தாய் - காட்டுத்தீயோ டாடுதலை விரும்பினவனே!, போற்றி—; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி—, எ - று.

(வி - ரை.) வானத்தார் - தேவர்கள். ஊனம் - குற்றம். 'தேனத்தை' என்பதில் அத்து சாரியை. கானத்தி - சுடுகாட்டுத் தீ. (௪)

ஊராகி நின்ற வுலகே போற்றி
யோங்கி யழலாய் நிமிர்ந்தாய் போற்றி

பேராகி யெங்கும் பரந்தாய் போற்றி
　　பேராதென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
நீராவி யான நிழலே போற்றி
　　நேர்வா ரொருவரையு மில்லாய் போற்றி
காராகி நின்ற முகிலே போற்றி
　　கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப - ரை.) ஊர் ஆகி நின்ற உலகே - எல்லா வூர்களுமாய் நின்ற உலகே!, போற்றி—; ஓங்கி - உயர்ந்து, அழலாய் நிமிர்ந்தாய்- நெருப்புருவாய் நிமிர்ந்தவனே!, போற்றி—; பேர் ஆகி - பிரபலமாகி, எங்கும் பரந்தாய் - எவ்விடத்தும் வியாபித்தவனே!, போற்றி—; பேராது - நிலைபெயராமல், என் சிந்தை புகுந்தாய் - என் மனத்திற் புகுந்தவனே!, போற்றி—; நீராவி ஆன நிழலே - நீராவியாகிய நிழலே!, போற்றி—; நேர்வார் ஒருவரையும் இல்லாய் - நிகரா வார் ஒருவரு மில்லாதவனே!, போற்றி—; கார் ஆகி நின்ற முகிலே- கருமையாய் நின்ற மேகமே!, போற்றி—; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி—, எ - று.

(வி - ரை) நீராவி-நீர்ப்புகை. 'இல்லாய்' என்பதில் இன்மை உண்மைக்கு மறுதலையாகிய இன்மை. (ரு)

சில்லுருவாய்ச் சென்று திரண்டாய் போற்றி
　　தேவ ரறியாத தேவே போற்றி
புல்லுயிர்க்கும் பூட்சி புணர்த்தாய் போற்றி
　　போகாதென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
பல்லுயிராய்ப் பார்தோறு நின்றாய் போற்றி
　　பற்றி யுலகை விடாதாய் போற்றி
கல்லுயிராய் நின்ற கனலே போற்றி
　　கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப - ரை.) சில் உரு ஆய் சென்று திரண்டாய் - அணுருப மாயிருந்து பின்னே பேருருவானவனே! போற்றி—; தேவர் அறி யாத தேவே - தேவராலும் உணரப்படாத தேவனே!, போற்றி—; புல் உயிர்க்கும் பூட்சி புணர்த்தாய் - அற்ப வுயிர்களுக்கும் அவற்றுக் கேற்ற உடம்பைத் தந்தவனே!, போற்றி—; போகாது - நீங்காமல், என் சிந்தை புகுந்தாய் - என் மனத்திற் புகுந்தவனே!, போற்றி—; பல் உயிராய்-பல வுயிர்களாகிய, பார் தோறும் நின்றாய் - எல்லா வுல கங்களிலும் நின்றவனே!, போற்றி—; உலகை பற்றி விடாதாய் -

உலகைப் பற்றி விடாதவனே!, போற்றி—; கல் உரு ஆய் நின்ற கனலே - மலையுருவாய் நின்ற நெருப்பே!, போற்றி—, கயிலை மலையானே போற்றி—, எ - று.

(வி - ரை.) சில் உரு - அணுரூபம் (சிறிய வடிவு). பூட்சி - உடம்பு. புணர்த்தல் - அமைத்தல். (சு)

பண்ணி னிசையாகி நின்றாய் போற்றி
பாவிப்பார் பாவ மறுப்பாய் போற்றி
யெண்ணு மெழுத்துஞ்சொல் லானாய் போற்றி
யென்சிந்தை நீங்கா விறைவா போற்றி
விண்ணு நிலனுந் தீயானாய் போற்றி
மேலவர்க்கு மேலாகி நின்றாய் போற்றி
கண்ணின் மணியாகி நின்றாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப - ரை.) பண்ணின் இசை ஆகி நின்றாய் - பண்களோடு இசையுமாய் நின்றவனே!, போற்றி—; பாவிப்பார் - நினைப்பவருடைய, பாவம்-பாவத்தை, அறுப்பாய்-ஒழிப்பவனே!, போற்றி—; எண்ணும் - எண்ணப்படுகிற, எழுத்தும் சொல்லும் ஆனாய் - எழுத்தும் சொல்லு மானவனே!, போற்றி—; என் சிந்தை நீங்கா-என் மனத்தைவிட்டு நீங்காத, இறைவா-இறைவனே!, போற்றி—; விண்ணும் - ஆகாயமும், நிலனும்-பூமியும், தீ - நெருப்பும், ஆனாய்-ஆனவனே!, போற்றி—; மேலவர்க்கு மேலாகி நின்றாய்-மேலோருக்கு மேலானவனாய் நின்றவனே!, போற்றி—; கண்ணில் மணி ஆகி நின்றாய் - கண்ணுள்ளே மணியாய் நின்றவனே!, போற்றி—; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி—, எ - று.

(வி-ரை.) பண் - நட்டராகம், பஞ்சுரம், இந்தளம் முதலியன. இசை-குரல், துத்தம், கைக்கிளை முதலியன; இராகம் எனினுமாம்; அவை: பைரவி, தோடி, காம்போதி முதலியன. இவற்றின் விகற்பங்களெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். எண்-தருக்கம் எனினுமாம். 'எழுத்தும்' என்னும் உம்மை சொல்லுக்கும் கூட்டப்பட்டது. கண்ணின்மணி - சக்ஷு ரிந்திரியம். (எ)

இமையா துயிரா திருந்தாய் போற்றி
யென்சிந்தை நீங்கா விறைவா போற்றி
யுமைபாக மாகத் தணைத்தாய் போற்றி
யூழியே யூன வொருவா போற்றி

யமையா வருநஞ்ச மார்ந்தாய் போற்றி
யாதி புராணனாய் நின்றாய் போற்றி
கமையாகி நின்ற கனலே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப - ரை.) இமையாது - இமைக்காமலும், உயிராது - மூச்சு விடாமலும், இருந்தாய் - இருந்தவனே, போற்றி—; என் சிந்தை நீங்கா - என் மனத்தை விட்டு நீங்காத, இறைவா - இறைவனே!, போற்றி—; உமை பாகம்-உமாதேவி பங்கை, ஆகத்து அணைத்தாய் - திருமேனியில் சேர்த்தவனே!, போற்றி—; ஊழி ஏழ் ஆன ஒருவா - எழூழிகளுமா யிருக்கிற ஒப்பற்றவனே!, போற்றி—; அமையா அரு நஞ்சம் - உண்ணுதற் கமையாத அரிய நஞ்சினை, ஆர்ந்தாய் - உண்டவனே!, போற்றி—; ஆதி புராணன் ஆய் நின்றாய் - ஆதிபுராணனாகி நின்றவனே!, போற்றி—; கமை ஆகி நின்ற கனலே - பொறுமையாய் நின்ற நெருப்பே!, போற்றி—; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி—; எ - று.

(வி - ரை.) இமைத்தல் - இமை கொட்டல். உயிர்த்தல் - மூச்சுவிடுதல். ஆகம் - உடம்பு. ஆர்தல் - உண்டல். கமை - க்ஷமா என்னும் வடமொழித் திரிபு. (அ)

மூவாய் பிறவா யிறவாய் போற்றி
முன்னமே தோன்றி முளைத்தாய் போற்றி
தேவாதி தேவர் கொழுந்தே போற்றி
சென்றேறி யெங்கும் பரந்தாய் போற்றி
யாவா யடியேனுக் கெல்லாம் போற்றி
யல்ல னலிய வலந்தேன் போற்றி
காவாய் கனகத் திரளே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப - ரை.) மூவாய்-மூவாதவனே!, பிறவாய்-பிறவாதவனே! இறவாய் - இறவாதவனே!, போற்றி—; முன்னமே - முன்பே—, தோன்றி முளைத்தாய் - தோன்றி முளைத்தவனே!, போற்றி—; தேவாதி தேவர் கொழுந்தே - தேவாதி தேவர்களுக்குக் கொழுந்தா யிருப்பவனே! போற்றி—, சென்று ஏறி - போய் நிமிர்ந்து, எங்கும் பரந்தாய் - எவ்விடத்தும் வியாபித்தவனே!, போற்றி—! அடியேனுக்கு எல்லாம் ஆவாய் - அடியேனுக் கெல்லாப் பொருள்களு மாகின்றவனே! போற்றி—; அல்லல்-துன்பமானது, நலிய -

வருத்துதலால், அலந்தேன் - வருந்தினேன், போற்றி—; காவாய் - காப்பாற்றியருள்க!, கனகத்திரளே - பொற்றிரளே!, போற்றி—; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி—; எ - று.

(வி-ரை.)'மூவாய்' என்பதற்குப் பகுதி மூ; மூத்தல்-முதிர்தல்.

நெடிய விசும்பொடு கண்ணே போற்றி
நீள மகல முடையாய் போற்றி
யடியு முடியு மில்லி போற்றி
யங்கொன் றறியாமை நின்றாய் போற்றி
கொடியவன் கூற்ற முதைத்தாய் போற்றி
கோயிலா வென்சிந்தை கொண்டாய் போற்றி
கடிய வுருமொடு மின்னே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப - ரை.) நெடிய விசும்பொடு கண்ணே - நீண்ட ஆகாயத்தோடு கண்ணுயிருப்பவனே!, போற்றி—; நீளம் அகலம் உடையாய் - நீளமும் அகலமும் உடையவனே!, போற்றி—; அடியும் முடியும் இல்லி - ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவனே!, போற்றி—; அங்கு - அவ்விடத்தில், ஒன்று அறியாமை நின்றாய்-சிறிதும் அறியப்படாமல் நின்றவனே, போற்றி—; கொடிய வன் கூற்றம் உதைத்தாய் - வலிய யமனை உதைத்தவனே!, போற்றி—; என் சிந்தை - என் மனத்தை, கோயிலா கொண்டாய் - கோயிலாகக் கொண்டவனே!, போற்றி—; கடிய - கடுமையாகிய, உருமொடு மின்னே - உருமுடனே மின்னலுமா யிருப்பவனே, போற்றி—; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி—; எ - று.

(வி-ரை.) யமனது கொடுமை மிகுதி தோன்ற, 'கொடியவன் கூற்றம்' என்றார். (௪௦)

உண்ணா துறங்கா திருந்தாய் போற்றி
யோதாதே வேத முணர்ந்தாய் போற்றி
யெண்ணா விலங்கைக்கோன் றன்னைப் போற்றி
யிறைவிரலால் வைத்துகந்த வீசா போற்றி
பண்ணா ரிசையின்சொற் கேட்டாய் போற்றி
பண்டேயென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
கண்ணா யுலகுக்கு நின்றாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப - ரை.) உண்ணாது உறங்காது இருந்தாய் - உண்ணாமலும் உறங்காமலும் இருந்தவனே!, போற்றி—; ஓதாதே வேதம் உணர்ந்தாய் - ஓதாமலே வேதங்களை யறிந்தவனே!, போற்றி—; எண்ணா - மதிக்காத, இலங்கைக்கோன் தன்னை - இலங்கைக் கரசனாகிய ராவணனை, இறை விரலால் வைத்து உகந்த-இறை விரலால் வைத்தூன்றின, ஈசா - ஈசனே!, போற்றி—; பண் ஆர் - பண்கள் நிறைந்த, இசையின் சொல் கேட்டாய் - இசை பாடுதலைக் கேட்டோனே!, போற்றி—; பண்டே - முன்பே, என் சிந்தை புகுந்தாய் - என் மனத்தில் புகுந்தவனே!, போற்றி—; உலகுக்கு கண் ஆய் நின்றாய்-உலகத்துக்குக் கண்ணாகி நின்றவனே!, போற்றி—; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி—; எ - று.

(வி - ரை.) எண்ணல் - மதித்தல். இறை விரல் - தலைமையாகிய விரல் (பெருவிரல்). உலகுக்கு - உலகத்தார்க்கு, கண்ணாய் நிற்றலாவது - நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிவித்தல் (செல்வழி அல்வழிகளைத் தெரிவித்தல்.) (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[ஸ்ரீ கயிலாயம் என்னும் இத்தலம் வடநாட்டி லுள்ளது. சுவாமி பெயர் - கயிலாயநாதர். தேவியார் - பார்வதியம்மை.]

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

திருக்கழுக்குன்றம்.

ஏழாந் திருமுறை.

பண் - நட்டபாடை.

அருச்சனை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கொன்று செய்த கொடுமை யாற்பல சொல்லவே
நின்ற பாவ வினைக டாம்பல நீங்கவே
சென்று சென்று தொழுமின் றேவர்பி ரானிடங்
கன்றி னோடு பிடிசூழ் தண்கழுக் குன்றமே.

(ப - ரை.) கொன்று செய்த கொடுமையால்-கொன்று செய்த கொடுமையினால், பல சொல்ல - பலவற்றைக் (கண்டோர்) சொல்லும்படி, நின்ற - நின்ற, பாவ வினைகள் தாம் பல நீங்க - பாவத்

தொழில்கள் பலவும் நீங்குதற்பொருட்டு, சென்று சென்று - பலகாற் சென்று, தொழுமின் - (நீங்கள்) வணங்குங்கள்!, (எதையெனின்) தேவர் பிரான் இடம்-தேவர் பெருமானிடமாயிருக்கிற, கன்றிஞெடு பிடி சூழ்-கன்றுகளோடு பெண் யானைகள் சூழ்கின்ற, தண்-குளிர்ச்சி யையுடைய, கழுக்குன்றமே - திருக்கழுக்குன்றத்தையே, எ-று.

(வி-ரை.) கொன்று-கொலைசெய்து. கொடுமை - தீச்செயல். 'தொழுமின்' என்பதற்கு எழுவாயாகிய நீங்கள் என்பது வருவித் துரைக்கப்பட்டது. இது உலகத்தாரை நோக்கிச் சொல்லியது. (க)

இறங்கிச் சென்று தொழுமி னின்னிசை பாடியே
பிறங்கு கொன்றைச் சடைய னெங்கள் பிரானிடம்
நிறங்கள் செய்த மணிக ணித்திலங் கொண்டிழி
கறங்கு வெள்ளை யருவித் தண்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை.) பிறங்கு - விளங்குகின்ற, கொன்றை-கொன்றை மலர் மாலையைத் தரித்த, சடையன் - சடையை யுடையவனுகிய, எங்கள் பிரான் இடம்-எம்பெருமானுக் கிடமாகிய, நிறங்கள் செய்த-பல நிறங்களையுடைய, மணிகள் - ரத்நங்களையும், நித்திலம் - முத்துக் களையும், கொண்டு - வாரிக்கொண்டு, இழி - இறங்குகிற, கறங்கு - ஒலிக்கின்ற, வெள்ளை அருவி - வெள்ளையாகிய அருவிகளையுடைய, தண் - குளிர்ச்சியையுடைய, கழுக்குன்றம் - திருக்கழுக்குன்றத்தை, இன் இசை பாடி - இனிய இசையோடு புகழ்ந்துகொண்டு, இறங்கி சென்று தொழுமின்-(நீங்கள்) தாழ்ந்துபோய் வணங்குங்கள், எ-று.

(வி-ரை.) கொன்றை - இருமடியாகுபெயர். 'மணிகள்' 'நித்திலம்' என்பவற் றீற்றில் எண்ணும்மைகள் தொக்கன. கறங்குதல் - ஒலித்தல். (உ)

நீள நின்று தொழுமி னித்தனு நீதியா
லாளு நம்ம வினைக ளல்கி யழிந்திடத்
தோளு மெட்டு முடைய மாமணிச் சோதியான்
காள கண்ட னுறையுந் தண்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை.) நீதியால் - நீதியினுல், நம்ம வினைகள்-நம்முடைய வினைகள், அல்கி அழிந்திட - குறைந்து நசிக்கும்படி, ஆளும்-ஆண் டருள்கின்ற, தோளும் எட்டும் உடைய-எட்டுத் தோள்களையுடைய, மாமணி சோதியான் - மாணிக்கவொளியை யுடையவனும், காளகண் டன்-விஷகண்டனும் ஆகிய சிவபிரான், உறையும்-எழுந்தருளியிருக்

கிற, தண் கழுக்குன்றம் - குளிர்ச்சியையுடைய திருக்கழுக்குன்றத்தை, நித்தலும் - நாள்தோறும், நீள நின்று தொழுமின் - தூரத்தே நின்று வணங்குங்கள், எ - று.

(வி-ரை.) 'தோளும் எட்டும்' என்னும் உம்மைகள் இசைநிறையாய் வந்த இடைச்சொற்கள். மாமணி-மாணிக்கம். காளம்-நஞ்சு. (௩)

வெளிறு தீரத் தொழுமின் வெண்பொடி யாடியை
முளிறி லங்குமழு வாளன் முந்தியு றைவிடம்
பிளிறு தீரப் பெருங்கைப் பெய்மத மூன்றுடைக்
களிறி னோடு பிடிசூழ் தண்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை.) வெண் பொடி ஆடியை-திருவெண்ணீறு பூசுவோனை, வெளிறு தீர - நமது அறியாமை நீங்கும்படி, தொழுமின் - வணங்குங்கள்!, (அவன் உறைவிடம் யாதெனின்) முளிறு இலங்கும் மழுவாளன்-கூர்மையோடுகூடி விளங்குகின்ற மழுவையுடையவன், முந்தி உறைவு இடம் - முற்பட்டு வாழும் இடமாவது, பிளிறு தீர - ஒலித்தல் ஒழிய, பெருங்கை - பெரிய துதிக்கையினையும், பெய் மதம் மூன்று - பொழிகின்ற மும்மதத்தையும், உடை - உடைய, களிறினோடு - ஆண் யானைகளுடன், பிடி - பெண்யானைகள், சூழ் - சூழ்கின்ற, தண் கழுக்குன்றமே - குளிர்ச்சியுள்ள திருக்கழுக்குன்றமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) வெளிறு - அறியாமை. பிளிறல் - ஒலித்தல். மும்மதம் - கர்ணமதம், கபோலமதம், கோசமதம். (௪)

புலைக டாத் தொழுமின் புன்சடைப் புண்ணிய
னிலைகொள் சூலப் படைய னெந்தை பிரானிட
முலைக ளுண்டு தழுவிக் குட்டியொ டுமுசுக்
கலைகள் பாயும் புறவிற் றண்கழுக் குன்றமே.

(ப - ரை.) புன் சடை புண்ணியன்-புல்லிய சடையையுடைய புண்ணியன், இலை கொள் சூலப்படையன் - இலை வடிவத்தைக் கொண்ட சூலாயுதத்தை யுடையவன், எந்தை பிரான்-எமது தந்தையாகிய உபகாரசீலன், இடம்-(அவனது) இடமாய்,முலைகள் உண்டு-முலைகளை யுண்டு, தழுவி - அணைத்து, குட்டியொடு-குட்டிகளோடு, முசுக்கலைகள் பாயும் - முசுக்கலைகள் பாய்தற் கிடமாகிய, புறவின் - குறிஞ்சிநிலத்தையுடைய, தண் கழுக்குன்றமே-குளிர்ச்சியையுடைய திருக்கழுக்குன்றத்தையே, புலைகள் தீர-(நமது) நீசத்துவம் ஒழியும் படி, தொழுமின் - வணங்குங்கள்!, எ - று.

(வி - ரை.) 'மூலைக ளுண்டு' என்றது 'மூலைப்பாலை யுண்டு' என்றபடி. மூசு - ஓர் சாதிக்குரங்கு. கலை - ஆண் குரங்கு. (ரு)

மடமு டைய வடியார் தம்மனத் தேயுற
விடமு டைய மிடறன் விண்ணவர் மேலவன்
படமு டைய வரவன்றான் பயிலு மிடங்
கடமு டைய புறவிற் றண்கழுக் குன்றமே.

(ப - ரை.) மடம் உடைய மடத்தையுடைய, அடியார்தம் - அடியாரது, மனத்தே உற - மனத்தின்கண் பொருந்த, விடம் உடைய மிடறன் - விஷத்தை யணிந்த கண்டத்தை யுடையவன்; விண்ணவர் மேலவன் - தேவர்களுள்ளே மேலானவன், படம் உடைய அரவன் - படத்தையுடைய பாம்பணியை யுடையவன், தான் - அவன்றான், பயிலும் இடம் - வாழு மிடமாவது, கடம் உடைய - அருநெறிகளுள்ள, புறவின் - குறிஞ்சி நிலத்தையுடைய, தண் - குளிர்ச்சியாகிய, கழுக்குன்றமே - திருக்கழுக்குன்றமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) 'மடம் உடைய' என்பதற்கு 'அறியாமை நசிக்கும் பொருட்டு' எனினுமாம். மிடறு - கண்டம். (சு)

ஊன மில்லா வடியார் தம்மனத் தேயுற
ஞான மூர்த்தி * நட்ட மாடி நவிலுமிடந்
தேனும் வண்டு மதுவுண் டின்னிசை பாடியே
கான மஞ்ஞை யுறையுந் தண்கழுக் குன்றமே.

(ப - ரை.) ஊனம் இல்லா - பழுதில்லாத, அடியார்தம் மனத்தே உற - அடியார்களது மனத்தில் பொருந்தும்படி, ஞானமூர்த்தி - ஞானரூபத்தையுடைய சிவபெருமான், நட்டம் ஆடி - நடனமாடி, நவிலும் இடம் - பழகு மிடமாவது, தேனும் வண்டும்-தேன்வண்டுகளும் கருவண்டுகளும், மது உண்டு - தேனைப் பருகி, இன் இசை பாடி - இனிய இசையைப் பாடி, கானம் மஞ்ஞை உறையும் - கான மயில்கள் வாழ்கின்ற, தண் கழுக்குன்றமே - குளிர்ச்சியாகிய திருக் கழுக்குன்றமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) ஊனம் - குற்றம் (அஞ்ஞானம்). ஞானமூர்த்தி - அறிவுருவன். நட்டம் - நடனம். (எ)

---

* நிருத்தம் என்றது 'நட்டம்' எனத் திரிந்து நின்றதென்பர் பிரயோகவிவேக நூலார்.

அந்த மில்லா வடியார் தம்மனத் தேயுற
வந்து நாளும் வணங்கி மாலொடு நான்முகன்
சிந்தை செய்த மலர்க ணித்தலுஞ் சேரவே
சந்த நாறும் புறவிற் றண்கழுக் குன்றமே.

(ப - ரை.) அந்தம் இல்லா - முடிவில்லாத, அடியார் தம் மனத்தே உற - அடியார்கள் மனத்தில் பொருந்த, மாலொடு நான்முகன் - திருமாலோடு பிரமனும், வந்து - வந்து, நாளும் வணங்கி - தினந்தோறும் வணங்கி, சிந்தை செய்த மலர்கள் - சிந்தித்து அர்ச்சித்த மலர்கள், நித்தலும் சேர-நாள்தோறும் சேர்தலால், சந்தம் நாறும் புறவின் - அழகாக மணக்கின்ற குறிஞ்சிநிலத்தையுடைய, தண் கழுக் குன்றமே - குளிர்ச்சியாகிய திருக்கழுக்குன்றமேயாம், எ - று.

(வி - ரை.) 'அந்தம் இல்லா' என்றது 'பெருமைக்கு முடிவில்லாத' என்றபடி. 'கந்த நாறும்' எனப் பாடங் கொண்டு 'மணம் வீசுகின்ற' என்றுரைத்தலுமாம். (அ)

பிழைக டீரத் தொழுமின் புன்சடைப் பிஞ்ஞகன்
குழைகொள் காதன் குழகன் றானுறை யும்மிட
மழைகள் சாலக் கலித்து நீடுயர் வேயவை
குழைகொண் முத்தஞ் சொரியுந் தண்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை.) புன் சடை-புன்சடையையுடைய, பிஞ்ஞகன்-பிஞ்ஞகன், குழை கொள் காதன் - குழையை யணிந்த காதையுடையவன், குழகன் - கட்டழகன், தான்-அவன்றான், உறையும் இடம் - வாழுமிடமாய், மழைகள் சால கலித்து - மேகங்கள் மிகுதியாக முழங்கி, நீடு உயர் - மிகவு முயர்ந்த, வேயவை - மூங்கில்களானவை, குழை கொள் முத்தம் சொரியும் - செழிப்பைக் கொண்ட முத்துக்களைச் சொரிகின்ற, தண் கழுக்குன்றம்-குளிர்ச்சியாகிய திருக்கழுக்குன்றத்தை, பிழைகள் தீர - நமது தவறுகள் ஒழியும்படி, தொழுமின்-வணங்குங்கள்!, எ - று.

(வி - ரை.) பிஞ்ஞகன்-தலைக்கோலத்தை யுடையவன். வேய்-மூங்கில். குழைத்தல் - செழித்தல். (கூ)

பல்லில் வெள்ளைத் தலையன் றான்பயி லும்மிடங்
கல்லில் வெள்ளை யருவித் தண்கழுக் குன்றினை
மல்லின் மல்கு திரடோ ளூரன் வனப்பினாற்
சொல்லல் சொல்லித்தொழுவாரைத்தொழுமின்களே.

(ப-ரை.) பல் இல் - பல் இல்லாத, வெள்ளைத் தலையன் - வெண்டலையை யுடையவனாகிய சிவபெருமான், பயிலும் இடம் - வாழு மிடமாகிய, கல்லில் - கற்பாறைகளின்மேல், வெள்ளை அருவி - வெண்மையாகிய அருவிகள் தவழ்கின்ற, தண் கழுக்குன்றினை - குளிர்ந்த திருக்கழுக்குன்றத்தை, மல்லின் மல்கு - மற்போரினால் நிரம்பின, திரள் தோள் - திரண்ட தோள்களையுடைய, ஊரன் - நாவலூரான், வனப்பினால் - அழகினால், சொல்லல் - சொன்ன பாடல்களை, சொல்லி தொழுவாரை - சொல்லி வணங்குவோரை, தொழுமின் - வணங்குங்கள்!, எ - று.

(வி-ரை.) பல்லில் வெள்ளைத்தலை - பல்லுதிர்ந்த வெண்டலை. மல் - வளமெனினுமாம். (௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[திருக்கழுக்குன்றம் என்னும் இத் தலம் தொண்டை நாட்டில் உள்ளது. சுவாமி பெயர் - வேதகிரீசர். தேவியார் - பெண்ணினல்லாளம்மை.]

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

கோளறு திருப்பதிகம்

இரண்டாந் திருமுறை.

பண் - பியந்தைக் காந்தாரம்.

அடிமை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணைதடவி
மாசறு திங்கள்கங்கை முடிமே லணிந்தெ
னுளமே புகுந்தவதனால்
ஞாயிறு திங்கள்செவ்வாய் புதன்வியாழம் வெள்ளி
சனிபாம் பிரண்டுமுடனே
யாசறு நல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
வடியா ரவர்க்குமிகவே.

(ப - ரை.) வேய் உறு தோளி பங்கன் - மூங்கில்போலும் தோள்களையுடைய உமாதேவியைப் பாகத்தி லுடையவன்; விடம் உண்ட கண்டன் - நஞ்சுண்ட கண்டத்தை யுடையவன்; மிக நல்ல வீணை தடவி - மிகவும் அழகாகிய வீணையை வருடி, மாசு அறு திங்கள் - குற்றமற்ற சந்திரகண்டத்தையும், கங்கை - கங்கையையும், முடி மேல் அணிந்து - திருமுடியின்மீது தரித்து, என் உள்ளம் புகுந்த அதனால் - என் மனத்தில் புகுந்ததனால், ஞாயிறு - சூரியன், திங்கள் - சந்திரன், செவ்வாய் - அங்காரகன், புதன் - புதன், வியாழம் - குரு, வெள்ளி - சுக்கிரன், சனி - சனி, பாம்பு இரண்டும் உடனே - ராகு கேது என்கிற பாம்புகளிரண்டுமாகிய எல்லாம் உடன் கூடினாலும், அடியார் அவர்க்கு-அடியவராகிய அவர்களுக்கு, மிக - மிகுதியாக, ஆசு அறு-குற்றமறுதற் கேதுவாகிய, நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன, அவை - அவைகள், நல்ல நல்ல - நல்லன நல்லன, எ - று.

(வி - ரை.) 'வேயுறு' என்பதில், உறு - உவமவுருபு; வேயின் றன்மை யமைந்த எனினுமாம். 'ஞாயிறு' என்று தொடங்கி 'பாம்பிரண்டும்' என முடித்தது நவக்கிரகங்களை. கோள்-கிரகங்கள். இவற்றாலுண்டாகுந் துன்ப மறுதற் கேதுவாகையால் இந்தப் பதிகம் 'கோளறு திருப்பதிகம்' எனப்பட்டது. (க)

என்பொடு கொம்பொடாமை யிவைமார்பி லங்க
　　வெருதேறி யேழையுடனே
பொன்பொதி மத்தமாலை புனல்சூடி வந்தெ
　　னுளமேபு குந்தவதனால்
* லொன்பதோ டொன்றொடேழு பதினெட்டொ டாறு
　　முடனாயநாள்க ளவைதா
மன்பொடு நல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
　　வடியார வர்க்குமிகவே.'

---

* இது பிரயாண காலத்துக் காத லொழிந்த பன்னிரு நட்சத்திரங்களைக் குறித்திருக்கின்றது; நட்சத்திரங்களுள் முதல் கிருத்திகை; அதனை முதலாகக் கொண்டு பார்க்குங்கால், ஒன்பதாவது: பூரம். ஒன்றென்றது: கிருத்திகை. ஏழு: ஆயிலியம். பதினெட்டு: பூராடம். ஆறுமுடனாய நாள்கள் என்றது மேற் சொன்ன நான்கு மல்லாத எட்டு நட்சத்திரங்களுமாம். பன்னிரண்டாவன: பூரம், பூராடம், பூரட்டாதி, மகம், கேட்டை, பரணி, கிருத்திகை, சுவாதி, ஆயிலியம், விசாகம், ஆதிரை, சித்திரை என்பனவாம்.

(ப - ரை.) என்பொடு கொம்பொடு ஆமை - எலும்பும் கொம்பும் ஆமையும் ஆகிய, இவை - இவைகள், மார்பு இலங்க - திருமார்பில் விளங்க, எருது ஏறி - இடபத்தின்மேலேறி, பொன் பொதி மத்தமாலை - அழகு பொருந்திய மத்தமலர் மாலையையும், புனல் - கங்கையையும், சூடி - தரித்து, ஏழையுடனே வந்து - உமாதேவியோடும் எழுந்தருளி, என் உள்ளம் புகுந்த அதனால் - என் மனத்தில் புகுந்ததனால், ஒன்பதொடு ஒன்றொடு ஏழு பதினெட்டொடு ஆறும் உடனாய நாள்கள் அவைதாம் - இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களும், அன்பொடு - அன்புடனே, அடியார் அவர்க்கு மிக நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆமை யென்றது - ஆமையோட்டை. ஏழை - பெண் பொதுப்பெயர். மத்தம் - ஊமத்தை. மத்தம் - இருமடியாகு பெயர். (உ)

உருவளர் பவளமேனி யொளிநீ றணிந்து
வுமையோடும் வெள்ளைவிடைமேன்
முருகலர் கொன்றைதிங்கள் முடிமே லணிந்தெ
னுளமேபு குந்தவதனாற்
றிருமகள் கலைய தூர்தி சயமாது பூமி
திசைதெய்வ மானபலவு
மருநெதி நல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
வடியார வர்க்குமிகவே.

(ப - ரை.) உரு வளர் - அழகு வளராநின்ற, பவள மேனி - பவளம் போலும் திருமேனியில், ஒளி நீறு அணிந்து - ஒளியையுடைய திருவெண்ணீற்றை யணிந்து; வெள்ளை விடைமேல் - வெள்ளெருதின்மேல், முருகு அலர் கொன்றை - வாசனையோடு மலர்கின்ற கொன்றைமலர் மாலையையும், திங்கள் - பிறையையும், முடிமேல் அணிந்து - திருமுடிமீ தணிந்து, உமையோடும் - உமாதேவியோடும், என் உள்ளம் புகுந்த அதனால் - என் மனத்தில் புகுந்ததனால், திருமகள் - திருமாது, கலையது ஊர்தி - துர்க்கை, சயமாது - விசயலக்ஷ்மி, பூமி - பூதேவி, திசை - திசைகள், தெய்வம் - மற்றமுள்ள தெய்வங்கள், ஆன - ஆகிய, பலவும் - பலவும், அருநெதி - பெறுதற்கரிய செல்வங்களாம், அடியார் அவர்க்கு மிக நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல—, எ - று.

(வி - ரை.) முருகு - தேன் எனினுமாம். 'கலையதூர்தி' என்பதில், அது - பகுதிப்பொருள் விகுதி. (௩)

மதிநுதன் மங்கையோடு வடபாலி ருந்து
மறையோது மெங்கள்பரம
னதியொடு கொன்றைமாலை முடிமேல ணிந்தெ
னுளமேபு குந்தவதனாற்
கொதியுறு காலனங்கி நமனோடு தூதர்
கொடுநோய்க ளானபலவு
மதிகுண நல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
வடியார வர்க்குமிகவே.

(ப - ரை.) மதி நுதல் மங்கையோடு - பிறைபோலும் நெற்றியையுடைய உமாதேவியோடு, வடபால் இருந்து - வடதிசையிலிருந்து, மறை ஓதும் - வேதங்களை யோதுகிற, எங்கள் பரமன் - எமது பரமன், நதியொடு-கங்காநதியுடனே, கொன்றை மாலை-கொன்றை மலர் மாலையையும், முடிமேல் அணிந்து - திருமுடிமே லணிந்து, என் உள்ளம் புகுந்த அதனால் - என் மனத்திற் புகுந்ததனால், கொதி உறு காலன் - மனக்கொதிப்புள்ள யமன், அங்கி - அக்கினி, நமனோடு தூதர் - நமனுடனே அவன் தூதர், கொடு நோய்கள் - கொடிய பிணிகள், ஆன பலவும் - ஆகிய பலவும், அதி குணம் - மேன்மையாகிய குணமுள்ள, அடியார் அவர்க்கு மிக நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல—; எ - று.

(வி - ரை.) 'மதி' சந்திரனுக்குப் பொதுப்பெயராயினும் இவ்விடத்து நுதலுக் குவமையாகப் புணர்க்கப்பட்டதனால் 'பிறை' என்று உரை யுரைக்கப்பட்டது. அங்கி - அக்கி யென்னும் வடமொழித் திரிபு. (ச)

நஞ்சணி கண்டனெந்தை மடவாட னோடு
விடையேறு மெங்கள்பரமன்
றுஞ்சிருள் வன்னிகொன்றை முடிமேல ணிந்தெ
னுளமேபு குந்தவதனால்
வெஞ்சின வவுணரோடு முருமிடியு மின்னு
மிகையான பூதமவையு
மஞ்சிடு நல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
வடியார வர்க்கு மிகவே.

(ப - ரை.) நஞ்சு அணி கண்டன் - விஷத்தைத் தரித்த கண்டத்தையுடையவன்; எந்தை - எமது தந்தை; மடவாள்தன்னோடு - மடப்பத்தை யுடையவளாகிய உமாதேவியோடு, விடை ஏறும் - எருதேறுகின்ற, எங்கள் பரமன் - எமது மேலோன்; துஞ்சு இருள் -

நிலைபெற்ற இருண்ட, வன்னி - வன்னியிலை, கொன்றை - கொன்றை மலர்மாலை, (இவற்றை) முடிமேல் அணிந்து - திருமுடிமீதணிந்து, என் உள்ளம் - என் மனத்தில், புகுந்த அதனால் - புகுந்ததனால், வெம் சினம் அவுணரோடும் - கொடுங் கோபத்தையுடைய அவுணருடனே, இடியும் மின்னும்-இடியும் மின்னலும், மிகையான பூத மவையும் - துன்பத்தைச் செய்கிற பூதங்களும், அஞ்சிடும்-அஞ்சும், அடியார் அவர்க்கு மிக நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல—; எ-று.

(வி - ரை.) வன்னியிலை மிகக் கருநிற முடைமையால் 'துஞ்சிருள் வன்னி' என்றார். மிகை - குற்றம்; அது இங்குத் துன்பத்தைக் குறித்தது. (ரு)

வாள்வரி யதளதாடை வரிகோவ ணத்தர்
மடவாட னோடுமுடனாய்
நாண்மலர் வன்னிகொன்றை நதிசூடி வந்தெ
னுளமேபு குந்தவதனாற்
கோளரி யுழுவையோடு கொலையானை கேழல்
கொடுநாக மோடுகரடி
யாளரி நல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
வடியார வர்க்குமிகவே.

(ப - ரை.) வாள் - ஒளியுள்ள, வரி அதளது ஆடை - வேங்கைப்புலியின் தோலாகிய ஆடையை, வரி-வரிந்து கட்டின, கோவணத்தர் - கோவணத்தையுடையவர், நாள் மலர் வன்னி-புதிய மலர்களோடு கூடிய வன்னி, கொன்றை-கொன்றைமலர்மாலை, நதி-கங்காநதி, (இவைகளைச்) சூடி-தரித்து, வந்து-எழுந்தருளி, என் உள்ளம் புகுந்த அதனால் - என் மனத்தில் புகுந்ததனால், கோள் - துன்பத்தைச் செய்கிற, அரி-சிங்கம், உழுவையோடு - புலியுடனே, கொலையானை - கொலைத்தொழிலையுடைய யானை, கேழல் - பன்றி, கொடு நாகமோடு - கொடிய பாம்புடனே, கரடி - கரடி, ஆளரி - நரசிங்கம், அடியார் அவர்க்கு மிகவே நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல—, எ-று.

(வி-ரை.) 'அதளது' என்பதில், அது-பகுதிப்பொருள் விகுதி. வரி கோவணத்தர் -வினைத் தொகைநிலைத்தொடர். (சு)

செப்பிள முலைநன் மங்கை யொருபாக மாக
விடையேறு செல்வனடைவா
ரொப்பிள மதியுமப்பு முடிமே லணிந்தெ
னுளமேபு குந்தவதனால்

வெப்பொடு குளிரும்வாத மிகையான பித்தும்
வினையான வந்துநலியா
வப்படி நல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
வடியார வர்க்குமிகவே.

(ப - ரை.) செப்பு - செப்புப்போன்ற, இள முலை - இளமுலைகளையுடைய, நல் மங்கை - அழகாகிய உமாதேவி, ஒரு பாகம் ஆக - ஒரு பாகத்தி லமர்ந்திருப்பவளாக, விடை ஏறு செல்வன் - இடபமேறுகின்ற செல்வன், அடைவார் ஒப்பு - அடைவோர் விரும்புதற்குரியவன், இளமதியும் - பாலசந்திரனையும், அப்பும் - கங்கையையும், முடிமேல் அணிந்து - திருமுடிமீதணிந்து, என் உள்ளம் புகுந்த அதனால் - என் மனத்தில் புகுந்ததனால், வெப்பொடு குளிரும் - வெப்பத்துடன் குளிர்ச்சியும், வாதம் - வாதமும், மிகையான பித்தும் - துன்பத்தைச் செய்கிற பித்தமும், வினையான - வினைகளானவையும், வந்து நலியா - வந்து வருத்தமாட்டா; அப்படி-அவ்வாறே, அடியார் அவர்க்கு மிகவே நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல—, எ - று.

(வி - ரை.) செப்பு - பொற்கிண்ணமுமாம். மங்கை - மங்கைப் பருவத்தையுடையவள். மங்கைப்பருவம் பன்னிரண்டு வயதுள்ளது.

வேள்பட விழிசெய்தன்று விடைமேலி ருந்து
மடவாட னோடுமுடனாய்
வாண்மதி வன்னிகொன்றை மலர்சூடி வந்தெ
னுளமேபு குந்தவதனா
லேழ்கடல் சூழிலங்கை யரையன் றனோடு
மிடரான வந்துநலியா
வாழ்கட னல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
வடியார வர்க்குமிகவே.

(ப - ரை.) வேள் - மன்மதன், பட - இறக்க, அன்று - அக்காலத்தில், விழி செய்து -விழித்தலைச் செய்து, விடைமேல் இருந்து - இடபத்தின்மீதிருந்து, மடவாள்தன்னோடும் உடனாய் - உமாதேவியோடு கூடினவனாய், வாள் மதி - ஒளியையுடைய பிறை, வன்னி கொன்றைமலர் -வன்னியும் கொன்றையுமாகிய இவற்றின் மலர்கள், (இவற்றைச்) சூடி - தரித்து, வந்து - எழுந்தருளி, என் உள்ளம் புகுந்த அதனால் - என் மனத்தில் புகுந்ததனால், ஏழ் கடல் சூழ் - ஏழு கடல் சூழ்ந்த, இலங்கை அரையன்தன்னோடு-இலங்கைக் காசனாகிய ராவணனுடனே, இடரான - (மற்றைய) துன்பங்களானவைகளும்

வந்து நலியா-வந்து வருத்தமாட்டா; ஆழ் கடல்-ஆழ்ந்த கடல்களும், அடியார் அவர்க்கு மிகவே நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல—, எ - று.

(வி-ரை.) வேள் - விருப்பத்தை யுண்டாக்குவோன். விழி-முதனிலைத் தொழிற்பெயர். 'விழிசெய்து' என்பதை ஒருசொல்லாக்கி 'விழித்து' என்றுரைப்பினுமாம். ஏழ்கடல்களாவன-உவர்நீர்க்கடல், நன்னீர்க்கடல், பாற்கடல், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல், கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல், தேன்கடல் என்பன. (அ)

பலபல வேடமாகும் பரனாரி பாகன்
பசுவேறு மெங்கள்பரமன்
சலமக ளோடெருக்கு முடிமேல ணிந்தெ
னுளமேபு குந்தவதனால்
மலர்மிசை யோனுமாலு மறையோடு தேவர்
வருகால மானபலவு
மலைகடல் மேருநல்ல வவைநல்ல நல்ல
வடியார வர்க்குமிகவே.

(ப - ரை.) பல பல வேடம் ஆகும் பரன் - பலபல வுருவங்களெடுக்கிற மேலோன்; நாரி பாகன்-பெண் பாகன்; பசு ஏறும்-இடபமேறுகின்ற, எங்கள் பரமன் - எமது பரமன், சலமகளோடு - கங்காதேவியோடு, எருக்கும் - எருக்க மலரையும், முடிமேல் அணிந்து-திருமுடிமீதணிந்து, என் உள்ளம்-என் மனத்தில், புகுந்த அதனால்-புகுந்ததனால், மலர்மிசையோனும்-தாமரை மலர்மே லிருப்பவனாகிய பிரமனும், மாலும் - திருமாலும், மறையோடு - வேதங்களுடன், தேவர் - தேவர்கள், வரு காலம் ஆன பலவும் - வருகிற காலமும் ஆகிய பலவும், அலை கடல்-அசையாநின்ற கடலும், மேரு - மேரு மலையும், அடியார்அவர்க்கு மிகவே நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல—, எ - று.

(வி - ரை.) நாரி - வடசொல்; தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொண்டு 'அன்புடையவள்' என்றுரைப்பினுமாம்; நார்-அன்பு. பசு: பொதுப் பெயராயினும் இவ்விடத்து 'ஏறும்' என்னுங் குறிப்பால் விடையைக் குறித்தது. (க)

கொத்தலர் குழலியோடு விசயற்கு நல்கு
குணமாய வேடவிகிர்தன்
மத்தமு மதியுநாக முடிமேல ணிந்தெ
னுளமேபு குந்தவதனாற்

புத்தரொ டமணைவாதி லழிவிக்கு மண்ண
திருநீறு செம்மைதிடமே
யத்தகு நல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
வடியார வர்க்குமிகவே.

(ப - ரை.) கொத்து அலர் குழலியோடு-பூங்கொத்துக்கள் மலர்கின்ற கூந்தலை யுடையவளாகிய உமாதேவியோடு, விசயற்கு நல்கு-அருச்சுனனுக்கு அருள்செய்த, குணம் ஆய - நற்குணத்தையுடைய, வேட விகிர்தன் - வேடனாகிய மெய்யன், மத்தமும் - ஊமத்தமலரையும், மதியும் - பிறையையும், நாகமும் - பாம்பையும், முடிமேல் அணிந்து - திருமுடிமீது அணிந்து, என் உள்ளம் புகுந்த அதனால் - என் மனத்தில் புகுந்ததனால், புத்தரொடு - புத்தருடனே, அமணை - அமணரை, வாதில் அழிவிக்கும் - வாதில் அழியச்செய்யும், அண்ணல் - பெரியோனது, திருநீறு - திருநீறானது, செம்மை திடம் - செம்மையும் உறுதியுமாம், அத்தகு - அந்தத் தகுதியான, அடியார் அவர்க்கு மிகவே நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல—, எ - று.

(வி - ரை.) 'மத்தமு மதியும்' என்பதற் கேற்ப நாகத்துக்கும் உம்மை சேர்க்கப்பட்டது. (௬௦)

தேனமர் பொழில்கொளாலை விளைசெந்நெ றுன்னி
வளர்செம்பொ னெங்குநிகழ
நான்முக னாதியாய பிரமாபு ரத்து
மறைஞான ஞானமுனிவன்
றானுறு கோளுநாளு மடியாரை வந்து
நலியாத வண்ணமுரைசெய்
யானசொன் மாலையோது மடியார்கள் வானி
லரசாள்வ ராணைநமதே

(ப-ரை.) தேன் அமர் - தேன் பொருந்திய, பொழில் கொள்-சோலைகளைக் கொண்ட, ஆலை - கரும்புகளும், விளை செந்நெல் - விளைந்த செந்நெல்லும், துன்னி வளர் - நெருங்கி வளர்கின்ற, செம்பொன் எங்கும் நிகழ - செம்பொற் குவியல்கள் எவ்விடத்தும் விளங்க, நான்முகன் ஆதியாய - நான்முகன் முதலாகிய, பிரமாபுரத்து - பிரமாபுரத்தில் அவதரித்த, மறை ஞானம் - வேத வுணர்ச்சியையுடைய, ஞான முனிவன் - ஞானசம்பந்தன், தான் - தான், உறு - மிகுந்த, கோளும் நாளும்-கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும், அடியாரை-அடியவரை, வந்து நலியாதவண்ணம் - வந்து வருத்தாதபடி, உரை

செய் - சொல்லிய, ஆன-இதமாகிய, சொல் மாலே-சொல் மாலையை, ஓதும் அடியார்கள் - ஓதுகின்ற அடியவர்கள், வானில் - மேலுலகத்தில், நமது ஆணை - எம்மிது ஆணைப்படி, அரசாள்வர் - அரசு செய்யக்கடவர், எ - று.

(வி - ரை.) 'ஆலேவிளே செந்நெல்' என்பதற்குக் 'கரும்புபோல விளேகின்ற செந்நெல்' என்றுரைப்பினு மமையும். துன்னல் - நெருங்கல். சொல்மாலே - பாடல். (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[இந்தத் திருப்பதிகம், திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் சமணரை வாதில் வெல்லத் திருவுளங்கொண்டு எழுந்தருளியபோது திருத்தாண்டக வேந்தர், 'சமணரோ மிகவுங் கொடியர்; இப்போது கோள்நிலையுந் தீதாயிருக்கின்றது' என்று தடுத்தவிடத்து, 'புவனேசராகிய சிவபெருமானே அம்மையோடு எம் முளத்திற் குடிகொள்ளப் பெற்றன மாகையால், யாதோர் தீங்கும் வாரா' தென்று உறுதி மொழிந்து ஓதியருளியது.]

திருநாவுக்கரசுநாயனர்

திருவாரூர்த் திருவிருத்தம்.

நான்காந் திருமுறை.

பண்-கொல்லி.

அ டி மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குலம்பலம் பாவரு குண்டர்முன் னேநமக்
குண்டுகொலோ
வலம்பலம் பாவரு தண்புன லாரு
ரவிர்சடையான்
சிலம்பலம் பாவரு சேவடி யான்றிரு
மூலட்டானம்
புலம்பலம் பாவரு தொண்டர்க்குத் தொண்டராம்
புண்ணியமே.

(ப - ரை.) அலம்பல் - ஒலித்தலோடு, அம்பாவரு - அழகாகப் பரவி வருகிற, தண் புனல் - குளிர்ச்சியாகிய கங்கையானது, அவிர் சடையான் - விளங்குகின்ற சடையையுடையவன், சிலம்பு - சிலம்பு கள், அலம்பாவரு - சத்திக்கிற, சேவடியான் - திருவடியையுடைய வன், (அவனது) ஆரூர் - திருவாரூரிலுள்ள, திருமூலட்டானம் - திருமூலட்டானத்தில், புலம்பு-ஐம்புலத் துன்பத்தை, அலம்பாவரு- ஒழித்துக்கொண்டே வருகிற, தொண்டர்க்கு - அடியார்க்கு, தொண் டர் ஆம்-அடியாராதற்குரிய, புண்ணியம் - புண்ணியமானது, குலம்- கூட்டமாகவும், பலம் - திண்ணியராகவும், பாவரு - பரவி வருகிற, குண்டர் முன்னே - சமணருக்கெதிரே, நமக்கு - எமக்கு, உண்டு கொலோ - உண்டாகுமோ, எ - று.

(வி - ரை.) புனல்-நீர்; அது சினையாகுபெயராய்க் கங்கையை யுணர்த்திற்று. சிலம்பு - காற்சிலம்பு (சிறு சதங்கை); அலம்பல் - ஒலித்தல், கழுவலுமாம். 'புலம்பலம் பாவரு தொண்டர்' என்பதற்கு 'ஐம்புலன்களின் வலி பொருந்துத லில்லாத' என்றுரைப்பினு மமை யும். ஐம்புலன்கள் - சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்பன. 'புலம்' என்பதற்குப் 'பொறிகள்' என்று பொருள் கூறுதலு முண்டு; அப்பொருட்கு ஐம்பொறிகளின் வலியெனக் கொள்க. (க)

மற்றிட மின்றி மனைதுறந் தல்லுணு
வல்லமணர்
சொற்றிட மென்று துரிசுபட் டேனுக்கு
முண்டுகொலோ
விற்றிடம் வாங்கி விசயனொ டன்றொரு
வேடுவனாய்ப் [ராம்
புற்றிடங் கொண்டான்றன் றொண்டர்க்குத் தொண்ட
புண்ணியமே.

(ப - ரை.) மற்று இடம் இன்றி-வேறு இடமில்லாமல், மனை துறந்து - வீட்டை விட்டு, அல் உணு - இரவில் உண்ணாத, வல் அமணர் - வலிய அமணருடைய, சொல் - சொல்லானது, திடம் என்று - உறுதியைத் தருவதென்று, துரிசு பட்டேனுக்கும் - குற்ற த்தை யடைந்த எனக்கும், வில் - வில்லை, திடம் வாங்கி - உறுதி யாக வளைத்து, விசயனொடு - அருச்சுனனோடு, அன்று - அக்காலத் தில், ஒரு வேடுவனாய்-ஒரு வேடனாகி, புற்றிடங் கொண்டான்றன்- புற்றிடங்கொண்டவனது, தொண்டர்க்குத் தொண்டர் ஆம் - அடி

யார்க் கடியராகிற, புண்ணியம்-புண்ணியமானது, உண்டுகொலோ - உண்டாமோ? எ - று.

(வி - ரை.) இரவு வருமுன்பே அந்திப்போதி லுண்பவ ராத லால் அமணரை 'அல்லுணு வல்லமணர்' என்றார். (௨)

ஒருவடி வின்றிநின் றுண்குண்டர் முன்னமக்
குண்டுகொலோ
செருவடி வெஞ்சிலை யாற்புர மட்டவன்
சென்றடையாத்
திருவுடை யான்றிரு வாரூர்த் திருமூலட்
டானன்செங்கட் [ராம்
பொருவிடை யானடித் தொண்டர்க்குத் தொண்ட
புண்ணியமே.

(ப - ரை.) செரு - போரில், வடி-தேர்ந்தெடுத்த, வெம் சிலை யால் - கொடிய வில்லினால், புரம் அட்டவன்-முப்புரத்தை அழித்த வன், சென்று அடையா-போய் அடையவொண்ணாத, திருவுடையா ன்-முத்திச்செல்வத்தை யுடையவன்; திருவாரூர்-திருவாரூரி லுள்ள, திருமூலட்டானன்-திருமூலட்டானத்தை யுடையவன்; செம் கண்-சிவந்த கண்களை யுடைய, பொரு - போர் செய்கின்ற, விடையான் - இடபத்தையுடையவன்; (அவனது) அடி-திருவடிகளுக்கு, தொண் டர்க்குத் தொண்டர் ஆம்-அடியார்க்கு அடியராகின்ற, புண்ணியம் - புண்ணியமானது, ஒரு வடிவு இன்றி நின்று-ஒருவுருவ மில்லாமல் நின்ற, உண் - உண்ணுகின்ற, குண்டர் முன்-அமணர்க்கு எதிரே, நமக்கு உண்டு கொலோ - நமக்கு உண்டாகுமோ? எ - று.

(வி - ரை.) பொன் யாவர்க்கும் விருப்பத்தை யுண்டாக்குவ தாதலாலும், திரிபுரசங்காரகாலத்தில் இறைவற்கு வில்லாயிருந்தது பொன்மலையாகிய மேருவாதலாலும், 'வெம் சிலை' என்றார் எனினு மாம். வெம்மை-விருப்பம். அட்டவன் என்பதற்குப் பகுதி அடு. (௩)

மாசினை யேறிய மேனியர் வன்கண்ணர்
மொண்ணரைவிட்
டீசனை யேநினைந் தேசறு வேனுக்கு
முண்டுகொலோ
தேசனை யாரூர்த் திருமூலட் டானனைச்
சிந்தைசெய்து
பூசனைப் பூசுரர் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம்
புண்ணியமே.

(ப-ரை.) தேசனை - ஒளியுருவானவனை; ஆரூர் - திருவாரூரி லுள்ள, திருமூலட்டானனை - திருமூலட்டானத்தை யுடையவனை, சிந்தை செய்து-சிந்தித்து, பூசனை-பூசனை செய்கின்ற, பூசுரர் தொண்டர்க்கு - வேதியராது அடியார்களுக்கு, தொண்டர் ஆம் - அடியாராகின்ற, புண்ணியம்-புண்ணியமானது, மாசினை ஏறிய மேனியர்-அழுக்கையுடைய வுடம்பை யுடையவர், வன்கண்ணர் - வன்கண்மை யுடையவர், (ஆகிய) மொண்ணரை விட்டு-அமணரை விட்டு, ஈசனையே நினைந்து-சிவபிரானையே நினைந்து, ஏசு அறுவேனுக்கும்-பழிப் பற்றவனாகிய எனக்கும், உண்டுகொலோ-உண்டாமோ? எ - று.

(வி-ரை.) வன்கண்ணர் - வைராக்கியசாலிகள்; வன்கண்மை-வைராக்கியம். ஏசு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். (ச)

அருந்தும் பொழுதுரை யாடா வமணர்
திறமகன்று
வருந்தி நினைந்தர னேயென்று வாழ்த்துவேற்
குண்டுகொலோ
திருந்திய மாமதி லாரூர்த் திருமூலட்
டானனுக்குப் [ராம்
பொருந்துந் தவமுடைத் தொண்டர்க்குத் தொண்ட
புண்ணியமே.

(ப - ரை.) திருந்திய - திருத்தமாகிய, மா மதில் - பெரிய மதில் சூழ்ந்த, ஆரூரில்-திருவாரூரிலுள்ள, திருமூலட்டானனுக்கு-திருமூலட்டானனாகிய சிவபெருமானை, பொருந்தும் - அடைதற்குரிய, தயம் உடை - தவத்தையுடைய, தொண்டர்க்கு-அடியார்க்கு, தொண்டர் ஆம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணியம்-புண்ணியமானது, அருந்தும்பொழுது - உண்ணும்பொழுது, உரையாடா - பேசாத, அமணர் திறம் அகன்று-அமணர் கூட்டத்தினின்றும் நீங்கி, வருந்தி நினைந்து - வருந்தித் தியானித்து, அரனே என்று வாழ்த்துவேற்கு-அரனே என்று துதிப்பவனாகிய எனக்கு, உண்டுகொலோ-உண்டாமோ, எ - று.

(வி - ரை.) உரையாடல் - ஒருசொல்; பேசல் என்பது பொருள். 'திருந்திய' என்றது 'சிற்பத்தொழில் திருத்தமாகச் செய்யப்பட்ட' என்றபடி. மா மதில் - அழகாகிய மதில் எனினுமாம். (ரு)

வீங்கிய தோள்களுந் தாள்களு மாய்நின்று
வெற்றரையே

மூங்கைகள் போ லுண் ணு மூடர்முன் னேநமக்
குண்டுகொலோ
தேங்கமழ் சோலைத்தென் னாரூர்த் திருமூலட்
டானன்செய்ய
பூங்கழ லானடித் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம்
புண்ணியமே.

(ப - ரை.) தேம் கமழ் சோலை - பரிமளிக்கின்ற சோலை கள் சூழ்ந்த, தென் ஆரூர் - அழகிய திருவாரூரிலுள்ள, திருமூலட் டானன் - திருமூலட்டானத்தை யுடையவன், செய்ய பூ கழலான்- செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியையுடையவன், (அவனது) அடித் தொண்டர்க்கு-திருவடித்தொண்டு செய்வார்க்கு, தொண்டர் ஆம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணியம் - புண்ணியமானது, வீங்கிய தோள்களும் தாள்களும் ஆய் நின்று - பெருத்த தோள்களும் அடி களுமாய் நின்று, வெற்றரையே - வெற்றரையாகவே, மூங்கைகள் போல் - ஊமைகள்போல, உண்ணும் - உண்ணுகின்ற, மூடர் முன்னே - மூடர்களுக்கு எதிரே, நமக்கு உண்டுகொலோ-நமக்குண் டாமோ, எ - று.

(ப - ரை.) தோள்களும் தாள்களுமாய் - கைகளும் கால்களு மாய். வெற்றரை-ஆடை யுடுக்காத அரை. தேம் கமழ் - மணம் வீசு கின்ற எனினு மமையும். தென் ஆரூர் - தென்றிசையிலுள்ள திரு வாரூர் என்றலு மொன்று. (சு)

பண்ணிய சாத்திரப் பேய்கள் பறிதலைக்
குண்டரைவிட்
டெண்ணில் புகழீசன் றன்னருள் பெற்றேற்கு
முண்டுகொலோ
திண்ணிய மாமதி லாரூர்த் திருமூலட்
டானனெங்கள் [ராம்
புண்ணியன் றன்னடித் தொண்டர்க்குத் தொண்ட
புண்ணியமே.

(ப - ரை.) திண்ணிய-உறுதியான, மா மதில் - பெரிய மதில் சூழ்ந்த, ஆரூர் - திருவாரூரிலுள்ள, திருமூலட்டானன் - திருமூல ட்டானத்தை யுடையவன், எங்கள் புண்ணியன் - எங்கள் புண்ணிய வடிவன், தன் - அவனது, அடித் தொண்டர்க்கு - திருவடித் தொ ண்டு செய்வார்க்கு, தொண்டர் ஆம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணி

யம் - புண்ணியமானது, பண்ணிய - உண்டாக்கப்பட்ட, சாத்திரம்-சாத்திர ஆராய்ச்சியுள்ள, பேய்கள் - பிசாசங்களாகிய பறிதலை குண்டரை-பறிதலையையுடைய சமணரை, விட்டு-நீங்கி, எண் இல் புகழ்-அளவற்ற புகழையுடைய, ஈசன்றன் - சிவபெருமானது, அருள் பெற்றேற்கும் - அருள் பெற்ற எனக்கும், உண்டுகொலோ - உண்டாகுமோ? எ - று.

(வி - ரை.) 'ஈசன்றன்' என்பதில் தன்-சாரியை. பறிதலை - மயிர் பறித்த தலை. இறைவன் புகழ் அளவறுக்க வொண்ணுமை யால் 'எண்ணில் புகழீசன்' என்ருர். (எ)

கரப்பர்கண் மெய்யைத் தலைபறிக் கச்சுக
மென்னுங்குண்ட
ருரைப்பன கேளாதிங் குய்யப்போந் தேனுக்கு
முண்டுகொலோ
திருப்பொலி யாரூர்த் திருமூலட் டானன்
றிருக்கயிலைப் [ராம்
பொருப்பன் விருப்பமர் தொண்டர்க்குத் தொண்ட
புண்ணியமே.

(ப - ரை.) திரு பொலி - செல்வ மிகுந்த, ஆரூர்-திருவாரூரி லுள்ள, திருமூலட்டானன் - திருமூலட்டானத்தை யுடையவன், திருக்கயிலைப் பொருப்பன்-திருக்கயிலைமலையை யுடையவன், (அவனது) விருப்பு அமர் தொண்டர்க்கு - விருப்பம் அமைந்த தொண்டருக்கு, தொண்டர் ஆம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணியம்-புண்ணியமானது, மெய்யை - உடம்பை, கரப்பர்கள் - மறைப்பவர்களாய், தலை பறிக்க - தலைமயிரைப் பறிக்க, சுகம் என்னும் - சுகமென்று சொல்லுகின்ற, குண்டர் - சமணர், உரைப்பன கேளாது - சொல்லுவனவற்றைக் கேட்காமல், இங்கு-இவ்விடத்தில், உய்யப்போந்தேனுக்கும்-உய்யவந்த எனக்கும், உண்டுகொலோ-உண்டாமோ? எ-று.

(வி - ரை.) காத்தல் - மறைத்தல். சுகம் - இன்பம். உய்தல்-கடைத்தேறுதல். (அ)

கைபி லிடுசோறு நின்றுண்ணுங் காத
லமணரைவிட்
டுய்யு நெறிகண்டிங் குய்யப்போந் தேனுக்கு
முண்டுகொலோ

வைய னணிவய லாரூர்த் திருமூலட்
டான னுக்குப்
பொய்யன் பிலாவடித் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம்
புண்ணியமே.

(ப - ரை.) ஐயன் - ஐயனாகிய, அணி வயல்-அழகிய வயல்கள் சூழ்ந்த, ஆரூர் - திருவாரூரிலுள்ள, திருமூலட்டானனுக்கு - திரு மூலட்டானத்தை யுடையவனுக்கு, பொய் அன்பு இல்லா - பொய் அன்பு இல்லாதவராய், அடித்தொண்டர்க்கு - அடித்தொண்டு செய் வார்க்கு, தொண்டர் ஆம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணியம் - புண் ணியமானது, கையில் இடு சோறு - கையிலிட்ட சோற்றை, நின்று உண்ணும் - நின்றபடியே உண்ணுகின்ற, காதல் அமணரை விட்டு - ஆசைப் பெருக்கத்தையுடைய அமணரை நீங்கி, உய்யும் நெறி கண்டு - பிழைக்கும் வழியைக் கண்டு, இங்கு - இவ்விடத்தில், உய்யப் போந் தேனுக்கும் - பிழைக்கவந்த எனக்கும், உண்டுகொலோ - உண்டா மோ? எ - று.

(வி - ரை.) 'பொய்யன்பில்லா' என்றதனால் மெய்யன்புள்ள எனப் பொருள் கொள்க. ஐ - தலைமையாதலால் தலைவன் என்றும், ஐ அழகாதலால் அழகனென்றும், ஐ ஐந்தாதலால் பஞ்சகிருத்தியங் களையும் நடத்துவோ னென்றும் பொரு ளுரைத்துக்கொள்க. (க)

குற்ற முடைய வமணர் திறமது
கையகன்றிட்
டுற்ற கருமஞ்செய் துய்யப்போந் தேனுக்கு
முண்டுகொலோ
மற்பொலி தோளா னிராவணன் றன்வலி
வாட்டுவித்த
பொற்கழ லானடித் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம்
புண்ணியமே.

(ப-ரை.) மல் பொலி-மற்போரால் விளங்குகின்ற, தோளான்- தோள்களையுடையவனாகிய, இராவணன்றன் - இராவணனது, வலி - வலியை, வாட்டுவித்த - அழித்த, பொன் கழலான்-பொன்போலும் திருவடியை யுடையவனது, அடித் தொண்டர்க்கு-திருவடித்தொண்டு செய்வார்க்கு, தொண்டர் ஆம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணியம் - புண்ணியமானது, குற்றம் உடைய - குற்றத்தையுடைய, அமணர்

திறமது-அமணர் மதத்தை, கையகன்றிட்டு - கைவிட்டு நீங்கி, உற்ற கருமம் செய்து-அடுத்து கருமங்களைச் செய்து, உய்யப்போந்தேனுக்கும் பிழைக்கவந்த எனக்கும், உண்டுகொலோ-உண்டாமோ? எ-று.

(வி - ரை.) கையகன்றிட்டு - ஒருசொல்; விட்டு என்பது பொருள்; இதற்குப் பகுதி கையகல் 'திறமது' என்பதில் அது-பகுதிப்பொருள் விகுதி. உற்ற கருமம் - செய்யத் தகுந்த காரியம்; அதாவது, அடியார் தொண்டு செய்தல். (௧0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[சுவாமி பெயர் - வன்மீக நாதர். தேவி பெயர் - அல்லியங் கோதை யம்மை.]

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

திருத்தொண்டத்தொகை.

ஏழாந் திருமுறை.

பண்-கொல்லிக்கவ்வாணம்.

அடிமை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைவா ழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியே
னில்லையே யென்னாத வியற்பகைக்கு மடியே
னிளையான்றன் குடிமாற னடியார்க்கு மடியேன்
வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்
விரிபொழில்சூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டற் கடியே
னல்லிமென் முல்லையந்தா ரமர்நீதிக் கடியே
னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே.

(ப - ரை.) தில்லை வாழ் அந்தணர்தம் - தில்லை வாழ் அந்தணருடைய, அடியார்க்கும் அடியேன்-அடியவருக்கும் அடியேன்; திருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க்கு - திருநீலகண்டக் குயவனாருக்கு, அடியேன் - அடியேன்; இல்லை என்னாத - இல்லை என்று சொல்லாத,

இயற்பகைக்கும் - இயற்பகையாருக்கும், அடியேன் - அடியேன்; இளையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கும்-இளையான் குடிமாறனது அடியவருக்கும், அடியேன் - அடியேன்; வெல்லுமாறு மிக வல்ல - வெல்லும் வழியில் மிக வல்லவராகிய, மெய்ப்பொருளுக்கு - மெய்ப் பொருளனார்க்கு, அடியேன் - அடியேன்; விரி பொழில் சூழ் - விரிந்த சோலைகள் சூழ்ந்த, குன்றையார்-குன்றையூரிலுள்ள, விறல் மிண்டர்க்கு - விறல்மிண்ட நாயனார்க்கு, அடியேன் - அடியேன்; அல்லி - அகவிதழ்களையுடைய, மெல்-மெல்லிய, அம் - அழகாகிய, முல்லைத்தார் - முல்லை மாலையணிந்த, அமர்நீதிக்கு - அமர்நீதிநாய னார்க்கு, அடியேன் - அடியேன்; ஆரூரன் - ஆரூரன், ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆள் - ஆரூரில் எழுந்தருளிய அம்மானுக்கு அடிமை.

(வி - ரை.) தில்லைவாழந்தணர் - தில்லை மூவாயிரவர். 'இளையான்றன்' என்பதில் தன் - சாரியை. (க)

இலைமலிந்த வேனம்பி யெறிபத்தற் கடியே
 னேனாதி நாதன்ற னடியார்க்கு மடியேன்
கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பற் கடியேன்
 கடவூரிற் கலையன்ற னடியார்க்கு மடியேன்
மலைமலிந்த தோள்வள்ளன் மானக்கஞ் சாற
 னெஞ்சாத வாட்டாய னடியார்க்கு மடியே
னலைமலிந்த புனன்மங்கை யானாயற் கடியே
 னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே.

(ப-ரை.) இலை மலிந்த-இலை வடிவினைப் பொருந்திய, வேல்-வேற்படையைத் தாங்கிய, நம்பி - குணபூர்த்தியுள்ள, எறிபத்தற்கு - எறிபத்தநாயனார்க்கு, அடியேன்-அடியேன்; ஏனாதிநாதன் - ஏனாதி நாதனுடைய, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; கலை மலிந்த சீர் - நூலாராய்ச்சி மிகுந்த சிறப்பினையுடைய, நம்பி - குணபூர்த்தியுள்ள, கண்ணப்பற்கு - கண்ணப்பநாயனார்க்கு, அடியேன் - அடியேன்; கடவூரில் - திருக்கடவூரிலுள்ள, கலையன் - கலையநாயனாரது, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; மலை மலிந்த தோள் - மலைபோல் பருத்த தோள்களை யுடைய, வள்ளல் - உதாரகுணமுள்ள, மானக்கஞ்சாறன்-மானக்கஞ் சாறநாயனார், எஞ்சாத - குறையாத, வாள் தாயன்-வாளையுடைய தாயநாயனார், (இவர்களுடைய) அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; அலை மலிந்த - அலைகள் மிகுந்த, புனல் -

நீர் சூழ்ந்த, மங்கை - மங்கை நகரத்தையுடைய, ஆனாயற்கு - ஆனாய நாயனார்க்கு, அடியேன்-அடியேன்; ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆள்—, எ - று. (ஞ)

(வி - ரை.) 'ஏனாதி நாதன்றன்' என்பதில், தன்-சாரியை. 'கலையன்றன்' என்பதிலும் தன் - சாரியை.

* மும்மையா லுலகாண்ட மூர்த்திக்கு மடியேன்
முருகனுக்கு முருத்திர பசுபதிக்கு மடியேன்
செம்மையே திருநாளைப் போவாற்கு மடியேன்
திருக்குறிப்புத் தொண்டர்தம் மடியார்க்கு மடியேன்
மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க
வெகுண்டெழுந்த தாதையை மழுவினா லெறிந்த
வம்மையா னடிச்சண்டிப் பெருமானுக் கடியே
னாரூ ரனாரூரி லம்மானுக் காளே.

(ப - ரை.) மும்மையால் உலகு ஆண்ட மூர்த்திக்கும் - மூன்றினால் உலகத்தை யாண்ட மூர்த்திநாயனார்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; முருகனுக்கும் - முருகநாயனார்க்கும், உருத்திரபசுபதிக்கும்- உருத்திரபசுபதி நாயனார்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; செம்மையே- செவ்வையாகவே, திருநாளைப்போவாற்கும் - திருநாளைப்போவார் நாயனார்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; திருக்குறிப்புத்தொண்டர் - திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனாருடைய, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; மெய்ம்மையே - மெய்ம்மையாகவே, திருமேனி-தன் திருமேனியினால், வழிபடாநிற்க - சிவலிங்கத்தை வழிபடாநிற்க, வெகுண்டு எழுந்த தாதையை - கோபித்தெழுந்த தன் தந்தையை, மழுவினால் எறிந்த - மழுவினால் வெட்டின, அம்மையான் - அழகுள்ளவனாகிய, அடி - அடித் தொண்டு பூண்ட, சண்டிப் பெருமானுக்கு - சண்டேசுர நாயனார்க்கு, அடியேன்-அடியேன்; ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆள்—, எ - று.

(வி - ரை.) மும்மை - மூன்று. அவை: விபூதி, உருத்திராக்கம் சடை என்பன. 'திருக்குறிப்புத்தொண்டர்தம்' என்பதில் தம் - சாரியை. திருமேனி-சிவபிரானது திருவுருவாகிய சிவலிங்கத்தை யென்றுரைத்தலுமாம். (௬)

---

* இவர் வணிகர் குலத்துள் தோன்றிச் சிவபிரா னருளால் விபூதி, கண்டிகை, சடைமுடியாகிய இவைகளை முறையே பூசுஞ் சாந்தமாகவும், அணிகலமாகவும், மணிமுடியாகவுங் கொண்டு பாண்டித்திருநா டாண்டமையா லங்ஙனங் கூறப்பட்டதென்க.

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட
திருநாவுக் கரையன்ற னடியார்க்கு மடியேன்
பெருநம்பி குலச்சிறைத னடியார்க்கு மடியேன்
பெருமிழலைக் குறும்பற்கும் * பேயார்க்கு மடியே
னொருநம்பி யப்பூதி யடியார்க்கு மடியே
னொலிபுனல்சூழ் சாத்தமங்கை நீலநக்கற் கடியே
னருநம்பி நமிநந்தி யடியார்க்கு மடியே
னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே.

(ப - ரை.) திருநின்ற செம்மையே - திருவருளாகிய நிலை பெற்ற செல்வத்தையே, செம்மையாக் கொண்ட - செல்வமாகக் கொண்ட, திருநாவுக்கரையன் - திருநாவுக்கரசு நாயனாரது, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; பெரு நம்பி-பெரிய குணபூர்த்தியுள்ள, குலச்சிறை - குலச்சிறை நாயனாரது, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; பெருமிழலைக் குறும்பற்கும் - பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனார்க்கும், பேயார்க்கும்-பேயுருவாகிய காரைக்காலம்மையார்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; ஒரு - ஒப்பற்ற, நம்பி - குணபூர்த்தியுள்ள, அப்பூதி - அப்பூதிநாயனாரது, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; ஒலி புனல் சூழ் - சத்திக்கின்ற நீர் சூழ்ந்த, சாத்தமங்கை-சாத்தமங்கையிலுள்ள, நீலநக்கற்கு-திருநீலநக்க நாயனார்க்கு, அடியேன் - அடியேன்; அரு- அருமையாகிய, நம்பி-குணபூர்த்தியுள்ள, நமிநந்தி-நமிநந்திநாயனாரது, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆள்—, எ - று.

(வி - ரை.) செம்மையாக்கொண்ட-செந்நெறியாகக் கொண்ட எனினுமாம். 'திருநாவுக்கரையன்றன்' 'குலச்சிறைதன்'என்பவற்றிலுள்ள தன்-சாரியை. (௪)

வம்பறா வரிவண்டு மணநாற மலரு
மதுமலர்நற் கொன்றையா னடியலாற் பேணு
வெம்பிரான் சம்பந்த னடியார்க்கு மடியே
னேயர்கோன் கலிக்காம னடியார்க்கு மடியே
னம்பிரான் திருமூல னடியார்க்கு மடியே
னட்டமிகு தண்டிக்கு மூர்க்கற்கு மடியே

---

* இது காரைக்கா லம்மையாரை. இங்ஙனமே தாமும் 'கரைவினுட்காரைக்காற்பேய்ச்சொல்'' என அருளிச்செய்ததனுனு முணர்க.

எம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கு மடியே
 னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே.

(ப - ரை.) வம்பு அறா - வாசனை நீங்காத, வரி வண்டு - இரேகைகளையுடைய வண்டுகள், மணம் நாற-மணம் வீசும்படி, மலரும்-மலர்கின்ற, மது-தேனையுடைய, நல்-அழகாகிய, மலர் கொன்றையான்-கொன்றைமலர் மாலையை யணிந்தவனாகிய சிவபெருமானது, அடி அல்லால் - திருவடியல்லது, பேணா - வேறொன்றை விரும்பாத, எம்பிரான் - எம்பிரானாகிய, சம்பந்தன் - சம்பந்தரது, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; ஏயர்கோன் கலிக்காமன் - ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனாரது, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; நம்பிரான்-நம் பெருமானாகிய, திருமூலன்-திருமூலநாயனாரது, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; நாட்டம் மிகு - தியானம் மிகுந்த, தண்டிக்கும் - தண்டிநாயனார்க்கும், மூர்க்கற்கும்-மூர்க்கநாயனார்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; அம்பரான் - அம்பரில் அவதரித்த, சோமாசிமாறனுக்கும் - சோமாசிமாற நாயனார்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆள்—, எ - று.

(வி - ரை.) வம்பு - சண்டை (தேன் காரணமாக வுண்டாகுஞ் சண்டை). வரி வண்டு - பாட்டுப் பாடுகிற வண்டு எனினுமாம். (௫)

வார்கொண்ட வனமுலையா ளுமைபங்கன் கழலே
 மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியற்கு மடியேன்
சீர்கொண்ட புகழ்வள்ளல் சிறப்புலிக்கு மடியேன்
 செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டற் கடியேன்
கார்கொண்ட கொடைக்கழறிற் றறிவார்க்கு மடியேன்
 கடற்காழிக் கணநாத னடியார்க்கு மடியே
னார்கொண்ட வேற்கூற்றன் களந்தைக்கோ னடியே
 னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே.

(ப-ரை.) வார் கொண்ட - கச்சணிந்த, வனம் முலையாள்-அழகாகிய ஸ்தனங்களை யுடையவளாகிய, உமை பங்கன் - உமைபங்காளனாகிய சிவபெருமானது, கழலே - திருவடியையே, மறவாது - மறவாமல், கல் எறிந்த - கல்லா லெறிந்த, சாக்கியற்கும் - சாக்கிய நாயனார்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; சீர் கொண்ட புகழ் - சிறப்பைக் கொண்ட புகழினையுடைய, வள்ளல் - உதாரகுணமுள்ள, சிறப்புலிக்கும் - சிறப்புலிநாயனார்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; செங்

காட்டங்குடி மேய - செங்காட்டங்குடியில் வாழ்ந்த, சிறுத்தொண்டற்கு - சிறுத்தொண்ட நாயனுர்க்கு, அடியேன் - அடியேன்; கார் கொண்ட கொடை-மேகம் போன்ற கொடையினையுடைய, கழறிற்றறிவாற்கும் - கழறிற்றறிவார் நாயனுர்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; கடல் காழி - கடல் சூழ்ந்த சீகாழியிலுள்ள, கணநாதன் - கணநாத நாயனருடைய, அடியார்க்கும்-அடியவர்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; ஆர் கொண்ட-கூர்மையைக் கொண்ட, வேல் கூற்றன் களந்தைக் கோன்-வேற்படையையுடைய களந்தைக்கோனுகிய கூற்றுவநாயனருக்கு, அடியேன் - அடியேன்; ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆள்—, எ - று.

(வி - ரை.) வனம்-நிறம் எனினும், சந்தனக்கோலம் எனினு மமையும். கார் கொண்ட கொடை-கைம்மாறு வேண்டாத கொடை.

* பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கு மடியேன்
பொழிற்கருவூர்த் துஞ்சிய புகழ்ச்சோழற் கடியேன்
மெய்யடியா னரசிங்க முனையரையற் கடியேன்
விரிதிரைசூழ் கடனாகை யதிபத்தற் கடியேன்
கைதடிந்த வரிசிலையான் கலிக்கம்பன் கலியன்
கழற்சத்தி வரிஞ்சையர்கோ னடியார்க்கு மடியே
னையடிகள் காடவர்கோ னடியார்க்கு மடியே
னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே.

(ப-ரை.) பொய் அடிமை இல்லாத புலவர்க்கும்-பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கட்கும், அடியேன் - அடியேன்; பொழில்-சோலைகள் சூழ்ந்த, கருவூர் துஞ்சிய - கருவூரில் தங்கிய, புகழ் சோழற்கு-புகழ்ச்சோழ நாயனுர்க்கு, அடியேன் - அடியேன்; மெய் அடியான்-மெய்யடியவனுகிய, நரசிங்கமுனை அரையற்கு - நரசிங்க முனையரைய நாயனுர்க்கு, அடியேன் - அடியேன்; விரி திரை சூழ் கடல்-விரிந்த அலைகள் சூழ்ந்த கடலால் வளைக்கப்பட்ட, நாகை-திருநாகையி லவதரித்த, அதிபத்தற்கு-அதிபத்த நாயனுர்க்கு, அடியேன்-அடியேன்; கை தடிந்த-கை வெட்டின, வரி சிலையான்-நீண்ட வில்லையுடையவனுகிய, கலிக்கம்பன் - கலிக்கம்பநாயனுர், கலியன்-கலியநாயனுர், கழற்சத்தி - வீரக்கழலை யணிந்த சத்திநாயனுராகிய, வரிஞ்சையர் கோன்-வரிஞ்சையர்க்கரசன், (ஆகிய இவர்களுடைய), அடியார்க்

* நக்கீரர் முதலான மதுரைக் கடைச் சங்கத்துத் தெய்வப் புலவரை.

கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; ஐயடிகள் காடவர்கோன்-ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனாரது, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆள்—, எ-று.

(வி - ரை.) பொய்யடிமை யில்லாத என்றமையால் மெய்யடிமை எனப் பொருள் கூறுக. தடிதல் - வெட்டுதல். (எ)

கறைக்கண்டன் கழலடியே காப்புக்கொண் டிருந்த
கணம்புல்ல நம்பிக்குங் காரிக்கு மடியே
னிறைக்கொண்ட சிந்தையா னெல்வேலி வென்ற
நின்றசீர் நெடுமாற னடியார்க்கு மடியேன்
றுறைக்கொண்ட செம்பவள மிருளகற்றுஞ் சோதித்
தொன்மயிலை வாயிலா னடியார்க்கு மடியே
னறைக்கொண்ட வேனம்பி முனையடுவாற் கடியே
னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே.

(ப-ரை.) கறைக் கண்டன்-விஷகண்டத்தை யுடைய சிவபெருமானது, கழல் - வீரக்கழலணிந்த, அடியே - திருவடியையே, காப்பு கொண்டு இருந்த-காவலாகக்கொண்டிருந்த, கணம்புல்ல நம்பிக்கும்-கணம்புல்லநாயனார்க்கும், காரிக்கும்-காரிநாயனார்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; நிறைக்கொண்ட சிந்தையான்-நிறையைக்கொண்ட மனத்தை யுடையவனாகிய, நெல்வேலி வென்ற - நெல்வேலி என்னும் ஊரில் மேம்பட்ட, நின்ற சீர் - நிலைபெற்ற சிறப்பினையுடைய, நெடுமாறன் - நெடுமாற நாயனாரது, அடியார்க்கும்-அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; துறைக்கொண்ட - துறைகளிலுள்ள, செம்பவளம் - சிவந்த பவளம், இருள் அகற்றும் - இருளை நீக்குகின்ற, சோதி - ஒளியுள்ள, தொல் மயிலை - பழையதாகிய திருமயிலையில் அவதரித்த, வாயிலான்-வாயிலார் நாயனாரது, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; அறைக்கொண்ட வேல் - அறுத்தலைத் தன்னிடத்தே கொண்டிருக்கின்ற வேற்படையையுடைய, நம்பி - குணபூர்த்தியுள்ள, முனையடுவாற்கு - முனையடுவார் நாயனார்க்கு, அடியேன்-அடியேன்; ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆள்—, எ - று.

(வி-ரை.) நிறை - வரம்பு கடவாமை. அறை-அறுத்தல்; பகுதி அறு, ஐ-தொழிற்பெயர் விகுதி. (அ)

கடல்சூழ்ந்த வுலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்க னடியார்க்கு மடியேன்
மடல்சூழ்ந்த தார்நம்பி யிடங்கழிக்குந் தஞ்சை
மன்னவனாஞ் செருத்துணைதன் னடியார்க்கு மடியேன்
புடைசூழ்ந்த புலியதண்மே லரவாட வாடி
பொன்னடிக்கே மனம்வைத்த புகழ்த்துணைக்கு மடியே
னடல்சூழ்ந்த வேனம்பி கோட்புலிக்கு மடியே
னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே.

(ப - ரை.) கடல் சூழ்ந்த உலகு எல்லாம் - கடல் வளைந்த உலக முழுதும், காக்கின்ற பெருமான் - காக்கின்ற பெருமையுடையோனாகிய, காடவர்கோன்-காடவர்கோன், கழற்சிங்கன்--கழற்சிங்கன், (இவர்களுடைய) அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; மடல் சூழ்ந்த தார் இதழ்களையுடைய பூமாலை யணிந்த, நம்பி-குணபூர்த்தியுள்ள, இடங்கழிக்கும் - இடங்கழிநாயனார்க்கும், தஞ்சை மன்னவன் ஆம்-தஞ்சைக்கு அரசனாகிய, செருத்துணைதன்-செருத்துணை நாயனாருடைய, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; புடை சூழ்ந்த - பக்கத்தில் வளைந்த, புலி அதள்மேல் - புலித்தோலின்மீது, அரவு ஆட - பாம்பு ஆட, ஆடி - நடனஞ் செய்வோனாகிய சிவபெருமானது, பொன் அடிக்கே - பொன்போலுந் திருவடியினிடத்தே, மனம் வைத்த-மனத்தை வைத்த, புகழ்த்துணைக்கும் - புகழ்த்துணை நாயனார்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; அடல் சூழ்ந்த - வெற்றி பொருந்திய, வேல் - வேற்படையை யுடைய, நம்பி-குணபூர்த்தியுள்ள, கோட்புலிக்கும் - கோட்புலி நாயனார்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆள்—, எ-று.

(வி - ரை.) அடல் - கொல்லுதற் றொழில் எனினுமாம். (௯)

பத்தராய்ப் பணிவார்க ளெல்லார்க்கு மடியேன்
பரமனையே பாடுவா ரடியார்க்கு மடியேன்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கு மடியேன்
திருவாரூர்ப் பிறந்தார்க ளெல்லார்க்கு மடியேன்
முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவார்க் கடியேன்
முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கு மடியே
னப்பாலு மடிசார்ந்த வடியார்க்கு மடியே
னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே.

(ப - ரை.) பத்தர் ஆய் - பத்தர்களாகி, பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் - வணங்குவோ ரெல்லார்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; பரமனையே பாடுவார் - பரமனையே பாடுவாருடைய, அடியார்க்கும் - அடியவர்க்கும், அடியேன்-அடியேன்; சித்தத்தை சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் - மனத்தைச் சிவனிடத்தே வைத்தவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; திருவாரூர் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் - திருவாரூரில் பிறந்தவர்க ளெல்லார்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கு - முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கு, அடியேன் - அடியேன்; முழு நீறு பூசிய முனிவர்க்கும் - முழுநீறு பூசிய முனிவருக்கும், அடியேன் - அடியேன்; அப்பாலும் அடிசார்ந்த அடியார்க்கும் - அப்பாலும் அடிசார்ந்த அடியவர்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆள்—, எ-று.

(வி - ரை.) பத்தர் - அன்பர். பரமன் - மேலானவன். (௧௦)

மன்னியசீர் மறைநாவ னின்றவூர்ப் பூசல்
வரிவளையாண் மானிக்கு நேசனுக்கு மடியேன்
றென்னவனா யுலகாண்ட செங்கணார்க் கடியேன்
றிருநீல கண்டத்துப் பாணனார்க் கடியே
னென்னவனா மரனடியே யடைந்திட்ட சடைய
னிசைஞானி காதலன் றிருநாவ லூர்க்கோ
னன்னவனா மாரூர னடிமைகேட் டுவப்பா
ராரூரி லம்மானுக் கன்பரா வாரே.

(ப - ரை.) மன்னிய சீர் - நிலைபெற்ற சிறப்பினை யுடைய, மறை - வேதத்தில் வல்ல, நாவல் நின்றவூர் - நாவலூரையுடைய, பூசல் - பூசலார்க்கும், வரி வளையாள் - வரிவளையை யணிந்தவளாகிய, மானிக்கும்—, நேசனுக்கும்-நேசனார்க்கும், அடியேன் - அடியேன்; தென்னவனாய் - பாண்டியனாகி, உலகு ஆண்ட - உலகத்தை யாண்ட, செங்கணார்க்கு - செங்கணார்க்கு, அடியேன் - அடியேன்; திருநீலகண்டத்துப் பாணனார்க்கு - திருநீலகண்டத்துப் பாணனாருக்கு, அடியேன் - அடியேன்; என்னவனாம் - என்னவனாகிய, அரன் அடியே - சிவனடியையே, அடைந்திட்ட-சரணாக வடைந்த, சடையன்-சடையனார், இசைஞானி - இசைஞானியார், (இவர்களுக்குக்) காதலன் - புதல்வன், திருநாவலூர்க்கோன்-திருநாவலூருக் கதிபன், அன்னவன் ஆரூரன்-அத்தன்மையாகிய ஆரூரன், (அவனது) அடி

மை - அடிமைத் திறத்தை, கேட்டு உவப்பார் - கேட்டு மகிழ்வோர், ஆரூரில்-திருவாரூரி லெழுந்தருளிய, அம்மானுக்கு - சிவபெருமானுக்கு, அன்பர் ஆவார் - அன்பராவார்கள், எ - று.

(வி - ரை.) வரி வளை-கீற்றுக்களையுடைய வளையல். 'அரன்' என்பதற்கு 'அன்பரது பாவத்தை யறுப்பவன்' என்றும், 'இறுதிக் காலத்தில் எல்லாப் பொருள்களையும் சங்கரிப்பவன்' என்றும் பொருளுரைத்துக் கொள்க. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகத்தியமகாமுனிவர் திரட்டியருளிய

தேவாரத்திரட்டு மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டின்

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி

*

அகஸ்தியர் தேவாரத் திரட்டின்

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி

முற்றிற்று.

மஹாதேவ மாலை, சத்குருமணி மாலை, முத்தி உபாயம், ஸ்துதி மஞ்சரி: (சிதம்பரம் இராமலிங்க ஸ்வாமிகள் இயற்றி யருளிய திருவருட்பாவில் அடங்கிய அரிய பாடல்கள்): விலை அணா 2

நடராஜபதி மாலை, நடராஜர் அலங்காரம், நடராஜர் கீர்த்தனை, நடராஜர் கும்மி: (ஷ்டி ஸ்வாமிகள் அருளிய அரிய பாடல்கள்): விலை அணா 2

ஜீவகாருண்ய மாலை, அன்பு மாலை, வேட்கை மாலை, நாளெண்ணி வருந்தல், வெண்ணிலா முதலியன: (ஷ்டி ஸ்வாமிகள் அருளிய அரிய பாடல்கள்): விலை அணா 2

மநுமுறைகண்ட வாசகம்: ஷ்டி ஸ்வாமிகள் இயற்றி யருளிய அரிய வசன நூல்: விலை அணா 4

சிவ தருமோத்தரம்: மறைஞான சம்பந்த நாயனார் வடமொழியினின்றும் தமிழில் மொழிபெயர்த் தருளிய உயர்ந்த ஓர் சைவாகம சாஸ்திரம்) : ஸ்ரீ குமார ஸ்வாமியார் அகஸ்தியர் வினவிய சிவதருமத்துக்கு உத்தரமாகக் கூறப்பட்ட நூல்: விலை ரூபா 3

அாம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்: வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் பல அரிய விஷயங்களைத் தமிழில் வசன ரூபமாகத் திரட்டி அச்சிடப் பட்டுள்ள சிறந்த நூல்: விலை ரூபா 1-4-0

பஞ்சதசப் பிரகரணம்: (ஸ்ரீ வித்தியாரண்ய ஸ்வாமிகள் அருளிச் செய்தது): வினு விடை ரூபமான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு: ரூபா 1

ஸ்ரீ விவேகாநந்த விஜயம்: ஸ்ரீ விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளின் திவ்விய சரித்திரமும், அவர் செய்த அற்புதமான பிரசங்கத் திரட்டும்: விலை ரூபா 1-8-0

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம்: ஸ்ரீ விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளின் குரு மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் திவ்விய சரித்திரமும், கதாமிருதமும், உபதேச வாக்கியங்களும் அடங்கியது: விலை ரூபா 1-4-0

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் சரித்திரம்: ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் ஜனனமுதல் மஹாசமாதி வரையில் உள்ள விரிவான சரித்திரம் விலை ரூபா 2-0-0

ஸ்ரீ சங்கர விஜயம்: ஆதி சங்கராசாரியார் திவ்விய சரித்திரம்: (ஸ்ரீ சங்கரர், சாரதாம்பாள் படங்களுடன்) ரூபா 1-4-0

திவ்விய தேச யாத்திரையின் சரித்திரம்: ஆரிய தேசமாகிய நமது இந்தியாவிலுள்ள திவ்விய ஸ்தல, திவ்விய தீர்த்த, திவ்விய பர்வதாதிகளின் மஹிமையும், விசேஷங்களும்: முதல் பாகம் (வட தேசங்கள்) விலை ரூபா 2, ஷ்டி 2 ம் பாகம்: விலை ரூபா 5.